

வினாவினாவினாவினாவினாவினா

முதல் தமிழ் வரலாற்றுப் புதினமாகிய

‘மோகனாங்கி’ நூலின் ஆசிரியர்

ஸ்மத்து தமிழ்நினூர் தி.த.சுவனைமுத்துப்பிள்ளை இயற்றிய

தமிழ்ப்பாடை

என்னும் தமிழியல் ஆய்வும்
தத்தைவிடுதூது முதலான ஏனைய பிரபந்தங்களும்

பல அறிஞர்களின் துணையோடு திருகோணமலை
சற்குணம் சத்யதேவன் அவர்களைப்
பதிப்பாசிரியராகக் கொண்டு
கண்டா சுஜன் சண்முகசிங்கம்
அவர்களின் பொருளுதவியில்
எழுநா, நூலகம் நிறுவனத்தினரால்
2013ஆம் ஆண்டு பதிப்பிக்கப்பட்டது.

புதினமாகிய வரலாற்றுப் புதினமாகிய

தமிழ்ப்பாடை

என்னும் தமிழியல் ஆய்வும்

தத்தைவிடுதாது முதலான ஏனைய பிரபந்தங்களும்

தமிழ்ப்பாடை

என்னும் தமிழியல் ஆய்வும்

தத்தைவிடுதாது முதலான ஏனைய பிரபந்தங்களும்

தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை

1865ம் ஆண்டு ஈழத்தின் திருகோணமலையில் பிறந்த சரவணமுத்துப்பிள்ளை, புகழ்பெற்ற தமிழறிஞர் தி.த.கனகசுந்தரம் பிள்ளையின் இளைய சகோதரர் ஆவார். திருகோணமலை நகரசபைத் தலைவராக இருந்த முகாந்திரம் பாலசுப்பிரமணியப்பிள்ளை இவ்விருவருக்கும் இளையவர். இவ்வறிஞர்களின் பெற்றோர்கள் திரு. தம்பிமுத்துப்பிள்ளையும் அம்மணியும் ஆவார்கள்.

ஆரம்பக்கல்வியைத் தந்தையார் தம்பிமுத்துப்பிள்ளையிடமும் தமிழ், சமஸ்கிருத மொழி களைக் கணேச பண்டிதரிடமும் ஆங்கிலமொழியைக் கதிரவேற்பிள்ளை ஆசியரிடமும் கற்றுத்தேர்ந்த அவர் 1880ம் ஆண்டு தனது பதினெந்தாவது வயதிலேயே சென்னை சென்று அங்கு சென்னை பச்சையப்பப்பன் கல்லூரியிலும் பின்னர் சென்னை மாநிலக் கல்லூரியிலும் கற்று சென்னைப் பல்கலைகழக பட்டாதாரித்தேர்வில் ஆங்கிலத்தை ஒரு பாடமாகக் கொண்டு பி. ஏ பட்டத்தையும் பெற்றார்.

சிறிது காலம் சித்துர் உயர்தரப் பாடசாலையில் ஆசியரியராகப் பணியாற்றிய பின்னர் சென்னை மாநிலக் கல்லூரியின் நூலகத்தில் கீழேத்தேய சுவடிகள் நிலையத்தின் பொறுப்பாளராக கடமையாற்றி னார்.

“மோகனாங்கி” என்ற தமிழின் முதலாவது வரலாற்று நாவலை எழுதிய இவர் பாரதிக்கு முன்னோடியான “தத்தைவிடுதாது” என்ற பெண்விடுதலை செய்யுளையும் எழுதியவராவர். தமிழ்ப் பாடை என்னும் இந்நால் மூலம் இவர் மொழியியல் மற்றும் பகுத்தறிவு சிந்தனை கொண்ட தொடக்ககாலத் தமிழியற் சிந்தனையாளர் என்பதையும் நிருபிக்கின்றார்.

திதசரவணமுத்துப்பிள்ளை அவர்கள் 1902இல் தனது 37வது வயதில் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார்.

நிதிக்கொடையாளர்

சுஜன் சண்முகசிங்கம்

Sujan Shan [B.Eng]

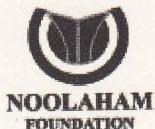
www.newreleasecondo.com

கனடாவில் Real Estate துறையில்
முன்னணி வகிக்கும் மீசாலையைச் சேர்ந்த
சுஜன் சண்முகசிங்கம் அவர்களின்
முழுமையான பொருளுதவியில் எழுநா
நிதிக்கொடை மீள்பதிப்பு வெளியீட்டுத்
திட்டத்தின் கீழ் இந்நால் வெளியாகிறது.
சுஜன் சண்முகசிங்கம் அவர்கள் இலங்கைத்
தமிழ் பேசும் சமூகங்களின் கலை இலக்கிய
பண்பாட்டு அறிவுக் கருவுலங்கள்
முறையாக ஆவணப்படுத்தப்பட வேண்டு
மென்ற நோக்கும் ஆர்வமும் உடையவர்.
இந் நூலுக்கான அவரது முழுமையான
நிதிப்பாங்களிட்டிருக்கு எழுநா ஊடக நிறுவனம்
தனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

பதிப்பாசிரியர்

சற்குணம் சத்யதேவன்

தீவிர வாசகரும், திருகோணமலையின் முக்கிய கலை இலக்கிய செயற்பாட்டாளர் மான இவர் வரலாறு மற்றும் வழக்காறுகள் குறித்து ஆழமான தேடலும் அக்கறையும் உடையவர். தான் வாழும் திருகோண மலையின் வரலாறு மற்றும் மரபுகளை இனங்காணபதிலும் வெளிக் கொணர்வ திலும் தீவிர ஈடுபாடும், களச் செயற்பாடும் கொண்ட இவரது தேடலின் முதல் நாலாக இம்மீள்பதிப்பு வெளிவருகிறது.

தமிழ்ப்பானை என்னும் தமிழியல் ஆய்வும்

தத்தைவிடுதாது முதலான ஏனைய பிரபந்தங்களும்

தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை

திருவாறுப்பூர் சுவாமி கோவை

கிராமம் : திருவாறுப்பூர் சுவாமி கோவை
கிராம எண் : 510202 கோட்டை மாவட்டம் - 625001
கேள்விகள் : தமிழ்ப்பானை என்னும் தமிழியல் ஆய்வும் காலத்தில் காரணம் ஏன்? முதலான ஏனைய பிரபந்தங்களும் என்னும் தமிழியல் ஆய்வும் காலத்தில் காரணம் ஏன்?

Price: 50 INRS, 100 SLRS, 6 USD, 4 EUR

தமிழ்ப்பாகை * ஆசிரியர் : தி.த.சுவனமுத்துப்பிள்ளை * © எழுநா ஊடக நிறுவனம் * பக்கம்: 78 * மீள் பதிப்பு : ஏப்ரல் 2013 * வெளியீடு: எழுநா ஊடக நிறுவனம் No:4, Kettering Road, Isham, Kettering, NN141HQ United Kingdom, நூலகம் நிறுவனம், No 7, 57th Lane, Colombo-06, SriLanka * தொலைபேசி : 0044 79 155 55 458, 0094 11 236 32 61 * மின்னஞ்சல் info@ezhunamedia.org, noolahamfoundation@gmail.com * அட்டை வடிவமைப்பு: ந. இராமேஷ் குமார் * வடிவமைப்பு மற்றும் அச்சாக்க ஒருங்கிணைப்பு: சுவடி, சென்னை - 5.

எழுநா ஊடக நிறுவன வெளியீடு:9

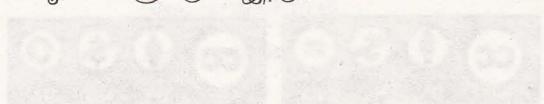
thamizhpAshai * Author: T.T.Saravanamuthupillai * © Ezhuna Media Foundation * Pages: 78 * Re-Editon: January 2013 * Published by Ezhuna Media Foundation, No:4, Kettering Road, Isham, Kettering, NN141HQ United Kingdom, Noolaham Foundation No 7, 57th Lane, Colombo-06, SriLanka * Phone: 0044 79 155 55 458, 0094 11 236 32 61 * e-mail: info@ezhunamedia.org, noolahamfoundation@gmail.com *Cover Design: N.Ramesh Kumar * Design and Printing Co-ordination: Chuvadi,Chennai -5.

Selling rights in India :

Discovery Book Palace (P)Ltd
No.6, Magavir Comlex, 1st Floor Munusamy Salai,
K K Nagar West, Chennai - 600078
Phone: 0091 44 65157525
Mail: discoverybookpalace@gmail.com

ISBN : 978-93-80244-96-9

1835-ൽ ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டு பல்வேறு யுத்த, இயற்கை நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியிலும் அரிய ஆவணங்களைப் பாதுகாத்து வரும் திருகோணமலை பொது நூலகத்திற்கும் அதன் முன்னெநாள், இந்நாள் நூலகர்கள் மற்றும் நூலக ஊழியர்களுக்கும் இந்நூல் சமர்ப்பணம்

இந்நாலின் உரைப்பகுதி Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 3.0 Unported (CC BY-NC-SA 3.0) உரிமத்தின் கீழ் வெளியாகிறது. அதனை விட உரிமை கூடிய விதத்தில் பயன்படுத்த விரும்புவோர் பதிப்பாளரைத் தொடர்பு கொள்ளலாம். இந்நாலின் தளக்கோலமும் வழவழைப்பும் 2015 டிசம்பர் வரை முழுப் பதிப்புறைமைக்கு உட்படுகிறது. 2016 இல் இந்நாலின் தளக்கோலமும் வழவழைப்பும் Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported (CC BY-NC-ND 3.0) உரிமத்திற்கு மாற்றம் பெறுவதோடு, திறந்த அணுக்கத்தில் வெளியாகும்.

The Text within this book is available under the Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 3.0 Unported (CC BY-NC-SA 3.0) licence. If anyone wants to use the content of the book with less copyright restrictions, please contact the <http://www.globaltamilnews.net>. The design and layout of the book are under copyright upto December 2015. In 2016, layout and design will accommodate to Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported (CC BY-NC-ND 3.0) and a digital copy of this book will be made available sans access restrictions.

For more information :

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/>

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/>

நன்றி
நபாலேஸ்வரி
தசித்தி அமரசிங்கம்
செ.சிவபாதசுந்தரம்
பேரா.கெ.யோகராசா
மு.மழுஞ்
ஜெ.அரங்காராஜ்
சிந்திஷாந்தினி

பதிப்புரை

19ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கியத்தின் திருப்புமனையானது ஈழத்து அறிஞர்களின் தமிழ்த் தொண்டினால் ஏற்பட்டது என்றால் மிகையாகாது. ஈழத்து அறிஞர்களின் தமிழ்த் தொண்டு பற்றிப் பேசப்படும்போதும், எழுதப்படும்போதும் சிறுப்பிட்டி வைதாமோதரம்பிள்ளை, நல்லெலநகர் ஆறுமுகம்பிள்ளை, சுன்னாகம் குமாரசவாமிப்புலவர் ஆகியோரின் பணிகள் தமிழுலகில் பெரிதும் அறியப்பட்டவை. யாழ்ப்பாணத்திற்கு வெளியேயான தமிழறிஞர்களின் தமிழ்ப்பணிகள் பற்றிய செய்திகள் பல அப்பிரதேசங்களைத் தாண்டித் தமிழுலகின் பரவலான கவனிப்பைப் பெறாது போன்றை ஒரு தீநேர்வாகும். நற்பேறாக, வித்துவான் எப்.எக்ஸ்.சி.நடராஜா அவர்களின் “ஸழமும் தமிழும்” என்ற நூல் நமக்கு யாழ்ப்பாணத்திற்கு வெளியேயான ஈழத் தமிழறிஞர்கள் பற்றிய தகவல்களைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு பேருதவியாக அமைகிறது.

யாழ்ப்பாணத்தைப் போலவே ஈழத்தின் ஏனைய பிரதேசத்தவர் களும் தத்தமது பிரதேச தமிழறிஞர்களின் பணிகளை தமிழ் உலகிற்கு அறியப்படுத்தும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டார்கள். அந்தவகையில் மட்டக்களப்பு நகர் அரும்பெரும் கொடையாக முத்தமிழறிஞர் சவாமி விபுலானந்தரைத் தந்து தமிழுலகில் தன்னை நிராகரிக்கப்பட முடியாததாக ஆக்கிக் கொண்டது. ஈழத்தின் பழையமைக்க தமிழ் நகரான திருகோணமலை நகரின் தமிழறிஞர்களின் பணிகள் பற்றிய தேடலில் திருகோணமலை தமிழ் ஆர்வலர்கள் ஈடுபட்டபோது சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை, சுன்னாகம் குமாரசவாமிப்புலவர், உ.வே.சாமிநாதையர், கலியாணசுந்தர முதலியார் ஆகியோரால் நன்கு மதிக்கப்பெற்றவரும், அவர்களின் தமிழ்ப்பணிகளில் உறுதுணையாக இருந்தவருமான தி.த. கனகசுந்தரம்பிள்ளை அவர்களின் தமிழ்ப்பணிகள் பற்றி அறிந்து வெளிக்கொணர்ந்தார்கள். திருகோணமலை தசித்தி அமரசிங்கம் அவர்கள் திருகோணமலை மாவட்டத்தின் முக்கியமான கலை இலக்கிய ஆளுமைகளைப்பற்றிய பதிவுகளைச் செய்வதில் முன்னின்று உழைத்திருக்கிறார். அவரே தி.த.கனகசுந்தரம்பிள்ளை பற்றிய தொகுப்பினை வெளிக்கொணர்ந்தவருமாவார். இதில் திருகோணமலை மாவட்ட இந்து இளைஞர் பேரவையினதும் அதன் முன்னெண்நாள் பொதுச் செயலாளர் செ.சிவபாதசுந்தரம் அவர்களதும் பங்களிப்பு கணதியானது. திருகோணமலை மாவட்ட இந்து இளைஞர் பேரவையே வித்துவான்

எவ்னக்ஸ்சிந்தராஜா அவர்களைக் கொண்டு தித்கனகசுந்தரம்பிள்ளை பற்றிய நூலை எழுதி வெளியிட்டதுடன், தித். கனகசுந்தரம்பிள்ளை நினைவு நூலகத்தையும் உருவாக்கி நடாத்தி வருகிறது.

தித்கனகசுந்தரம்பிள்ளையின் தமிழ்ப்பணிகள் பற்றிய தகவல்கள் வெளிவந்தவேளை தித்கனகசுந்தரம்பிள்ளையின் இளைய சகோதரரும் தமிழின் முதலாவது வரலாற்று நாவலை எழுதியவருமான தித்.சரவணமுத்துப்பிள்ளை பற்றியும் அறிய முடிந்தது. சென்னை மாநிலக் கல்லூரி நூலகத்தின் கீழைத்தேய சுவடி நிலையத்தின் பொறுப்பாளராகக் கடமையாற்றிய சரவணமுத்துப்பிள்ளை ஆங்கிலப் புலமையுடன் தமையனார் போலவே நிறைந்த தமிழ்றிவும் பெற்றிருந்தார். தீநேர்வாக இளம் வயதிலேயே மரணத்தைத் தமுவிக்கொண்டதால் தமிழுக்கு அன்னாரின் பணி மிகக்குறைந்தளவே கிடைத்தது. தன் வாழ்நாளினுள் சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் படைப்புக்களை நூலாகக் கொண்டுவரும் ஆசை இருந்தபோதும் சித்தி அமரசிங்கம் அவர்களுக்கு இருந்த சூழ்நிலைகளால் அவரது வாழ்நாளுக்குள் அதனைத் தனி நூலாக வெளிக்கொணர முடியாது போயிற்று. சித்தி அமரசிங்கத்தின் உதவிகொண்டு சரவண முத்துப்பிள்ளை பற்றிய தகவல்களை “தமிழ்நாடும் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சான்றோரும்” என்ற தமது நூலில் தனி அத்தியாயமாக கசெபரத்தினம் அவர்கள் வெளிக்கொணர்ந்தார்கள். தித்கனகசுந்தரம்பிள்ளை பற்றிய தொகுப்பு நூலைக் கொண்டுவர சித்தி அமரசிங்கத்தை ஊக்குவித்தவரும் அறிஞர். க.செபரத்தினம் அவர்களே.

சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் படைப்புகளிலே புகழ் பெற்றவை தமிழின் முதலாவது வரலாற்று நாவலான ‘மோகனாங்கியும், தத்தைவிடுதாது’ எனும் பிரபந்தமும் ஆகும். 1919 ஆம் ஆண்டில் “சொக்கநாத நாயக்கர்” என்னும் பெயரில் இரண்டாம் பதிப்பு கண்ட மோகனாங்கியோ, அதன் மஹபதிப்பான சொக்கநாத நாயக்கரோ இன்று கிடைப்பதற்கில்லாமற் போயிற்று. நவீன பெண்விடுதலைச் சிந்தனை கொண்டதும் இதில் பாரதிக்கு முன்னோடியாக இருந்தது என்று கொள்ளத்தக்கதுமான ஒரு நூல் தத்தைவிடுதாது ஆகும். இதுபற்றித் தமது “ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள்” நூலில் மிகவும் விதந்தெழுதியிருப்பார் பேராசிரியர் க்கைலாசபதி. தத்தைவிடு தூதில் உள்ள பாடல்களை உள்ளடக்கி ஒரு குறுநாவல் வடிவில் “தத்தைவிடு தாது” என்ற நூலாக திருக்கோணமலையின் முதல் பெண் நாவலாசிரியர் நபாலேஸ்வரி அவர்கள் எழுதி வெளியிட்டார்கள். இதற்கு பேராசிரியர் செயோகராசா கனதியான ஆய்வுரை ஒன்றை வழங்கியுள்ளார்.

தித்சரவணமுத்துப் பிள்ளையின் உறவினர் வழிவந்த நபாலேஸ்வரி அவர்களிடமிருந்து தான் சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் மற்றொரு படைப்பான “தமிழ்ப் பாஸை” கிடைத்தது. நபாலேஸ்வரி அவர்கள் இந்நால் பற்றி பேராசிரியர் செ.யோகராசா அவர்களிடம் குறிப்பிட்டதுடன், அந்நாலின் பிரதியையும் அவருக்கு வழங்கி

இருந்தார்கள். இந்நாலை வாசித்த பேராசிரியர் செயோகராசா அவர்கள் திதசரவணமுத்துப்பிள்ளை வரலாற்று நாவலாசிரியர் மற்றும் முன்னோடிப் பெண்விடுதலைச் சிந்தனையாளர் மட்டுமல்லாது மொழியியல் பார்வையும் பகுத்தறிவுப் பார்வையும் கொண்ட தமிழியற் சிந்தனையாளர் என்பதையும் அவரது “தமிழ்ப் பாலை” என்ற கட்டுரை மூலம் அறிந்து அதை அறிவுலகத்தின் பார்வைக்கு கொண்டு வந்தார்.

1892ஆம் ஆண்டு சென்னை மாநிலக் கல்லூரியினுள் தமிழ்ச் சங்கத்தைத் தொடங்கும் போது சரவணமுத்துப்பிள்ளை ஆற்றிய தொடக்க உரையே “தமிழ்ப் பாலை” என்னும் ஆய்வுக் கட்டுரையாக அமைகிறது. இக்கட்டுரையின் முக்கியத்துவத்தைப் பல இடங்களிலும் அழுத்தமாக வலியுறுத்தியதுடன் இவ்வரை பற்றிச் சிறந்த கட்டுரைகளையும் எழுதியவர் பேராசிரியர் செயோகராசா ஆவார். அவரின் முயற்சியால் 2011ஆம் ஆண்டு கிழக்கு மாகாண சாகித்திய விழா மலரில் “தமிழ்ப் பாலை” கட்டுரை இடம்பெற்றுதுடன் 2012ஆம் ஆண்டு கிழக்கு மாகாண சாகித்திய விழாவில் தி.த.சரவண முத்துப்பிள்ளையின் பெயரால் ஒரு ஆய்வரங்கும் நடாத்தப்பட்டது.

கிழக்கு மாகாணம் பெருமையுடன் மீட்டெடுத்த தி.த.சரவண முத்துப்பிள்ளையின் பணிகளில், தமிழியல் ஆய்வுப் பணிகளின் தொடக்கமாக அமையும் “தமிழ்ப் பாலை” கட்டுரையைத் தமிழுலகின் கவனத்திற்குக் கொண்டு செல்லவேண்டிய அவசியம் கருதி அக்கட்டுரை அடங்கிய நூலான இதனை மீள் பதிப்பு செய்கின்றோம். இந்நாலில் ‘தமிழ்ப் பாலை’ தவிர்த்து சரவணமுத்துப்பிள்ளை இயற்றிய செய்யுள்களும், ஆங்கிலக் கவிதை ஒன்றும் உள்ளடங்கியுள்ளது.

மோகனாங்கி தவிர்ந்த திதசரவணமுத்துப்பிள்ளையின் படைப்புகள் அடங்கிய இந்நால், அவரது சகோதரரான திதகனகசுந்தரம்பிள்ளை அவர்களின் புதல்வரான தி.க.இராஜா சேகரன் அவர்களால் தொகுக்கப்பட்டது. திருகோணமலை பொதுநாலகத்திலிருந்து எமக்கு கிடைத்த மூலநாலில் வெளியிடப்பட்ட ஆண்டு முதலிய வெளியீட்டு விபரங்கள் இல்லை.

1892இல் சி.வி.சாமிநாதன் என்பவரை ஆசிரியராகக் கொண்டு சென்னையில் இருந்து வெளிவந்த ‘விவேக சிந்தாமணி’ என்ற பத்திரிகையில் ‘தமிழ்ப்பாலை’ தொடர் கட்டுரையாக வெளிவந்ததாக பேராசிரியர் செயோகராசா தெரிவித்தார். விவேக சிந்தாமணியில் வெளிவந்த சிறந்த கட்டுரைகளில் தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் ‘தமிழ்ப்பாலை’யையும் ஒன்றாக “இந்திய விடுதலைக்கு முந்திய தமிழ் இதழ்கள்” என்ற நூலில் ‘விவேக சிந்தாமணி’ என்ற இதழ்ப்பற்றிய பகுதியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதாகவும் அவர் குறிப்பிட்டார்.

அதேநேரம் மயிலை சீனி.வெங்கடசாமி அவரது “19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழிலக்கியம்” என்ற நூலில் 19ஆம் நூற்றாண்டில் வெளிவந்த நூற்களின் விபரப்பட்டியலில் உரைநடை நூல்களில்

‘தமிழ்பாலை’ என்ற நூலையும் குறித்துள்ளார். ஆய்வறிவில் நிகரற்ற புச்சுடைய மயிலை சீனிவேங்கடசாமியின் பதிவின்படி தமிழ்ப்பாலை என்ற கட்டுரையின் முதல் வெளியீடு 1892இல் நிகழ்ந்திருக்கிறது. அவர் அதன் அருகில் அடைப்புக்குறிக்குள் கட்டுரை என்று குறிப்பிட்டுள்ளதால் தமிழ்பாலை என்ற கட்டுரை பிரசரமாக 1892ல் வெளிவந்தது என கொள்ளமுடியும். எனினும் இதனை முழுமையாக உறுதிப்படுத்த முடியவில்லை.

இரு தகவல்களும் தமிழ்ப்பாலை என்ற கட்டுரை 1892இல் வெளிவந்தது என்றே குறிப்பிடுகின்றன. சென்னை துரைத்தனக் கல்லூரி தமிழ்ச்சங்கம் 1892ல் தொடங்கப்பெற்றது என்பதாலும், அதன் போது ஆற்றிய தொடக்கவுரை பின்னர் தமிழ்ப்பாலை என்ற கட்டுரையாக அமைந்தது என்பதை இந்நாலின் முதல் பதிப்பாசிரியர் திகழைசேகரன் குறிப்பிட்டுள்ளதாலும் ‘தமிழ்ப்பாலை’ என்ற கட்டுரை 1892இலே எழுதப்பட்டது என்பது தெளிவாகிறது.

நபாலேஸ்வரியின் ‘தத்தைவிடு தூது’ நூலின் மதிப்புரையில் பேராசிரியர் செ.யோகராசா தத்தைவிடு தூது 1892இல் எழுதப்பட்டதாக குறிப்பிட்டுள்ளார். ‘திருக்கோணமலை தமிழ்நினர் திதகனகசுந்தரம்பிள்ளை’ என்னும் நூலில் மகாவித்துவான் எபளக்ஸ்கி. நடராசா அவர்கள் தத்தைவிடு தூது, வாகைமாலை, பிரிவாற்றாமை, காதலாற்றாமை ஆகியவை 1892ஆம் ஆண்டிற்கும் 1895ஆம் ஆண்டிற்கும் இடையில் வெளியிடப்பட்டதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1842இல் தொடங்கப்பட்ட பச்சையப்பன் நிறுவனத்தின் பொன்னியூ 1892இல் நடைபெற்றால் பச்சையன் பொன்னியூச்செய்யுள் 1892இலே எழுதப்பட்டது. 1895இல் தித்தசாவணமுத்துப்பிள்ளையின் சகோதரரான தித்தகனகசுந்தரம்பிள்ளைக்கு திருமணம் நடைபெற்றது. ஆகவே திருமண ஊஞ்சல் 1895இல் எழுதப்பட்டது. இன்றுவரை திருகோணமலை முத்துக்குமராசவாமி கோயிலின் ஊஞ்சல் திருவிழாவின்போது இந்நாலில் உள்ள ‘கோணை முத்துக்குமாரசவாமி ஊஞ்சலே’ பாடப்பட்டு வருகிறது. அதுவும் ஏறக்குறைய இக்காலத்திலேதான் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். மொத்தமாக இந்நாலில் உள்ள ஆக்கங்கள் 1892இற்கும் 1895இற்கும் இடையில் எழுதப்பட்டவையாகவே பெரும்பாலும் உள்ளன.

திகழைசேகரனால் எழுதப்பட்ட பதிப்புரையில் இந்நாலை குகன் அச்சகம் அச்சிட்டுள்ளது என்பது தெரிகிறது. எனினும் இது இந்தியாவில் இருந்து வெளியானதா இல்லை இலங்கையில் வெளியானதா போன்ற விபரங்களை அறியமுடியவில்லை. தித்தகனகசுந்தரம்பிள்ளையின் நான்கு புதல்வர்களில் இரண்டாவது புதல்வரான தித்தசாவண இந்தியாவில் தனது கல்வியைத் தொடங்கி எம்ர பட்டம் பெற்று சென்னை கிறிஸ்தத்தவக் கல்லூரியில் ஆசிரியராக கடமையாற்றிவர். தம் தந்தையார் போலவே தமிழ்நில நிரம்பப் பெற்றவர். ஏடுகளையும் அக்காலத்தில் வெளிவந்த நூல்களின்

பிரதிகளையும் பேணிப்பாதுகாத்தவர். அவற்றை வேண்டுபவர்க்கு கொடுத்து உதவியும் புரிந்துள்ளார். எஸ்.வையாபுரிப்பின்னை அவர்களின் சிற்றிலக்கியத்திரட்டு வெளியீடுகளுக்கு திகழுராஜசேகரன் உதவிபுரிந்துள்ளார். கயாதரம், நான்மணிக்கட்டிகை ஆகிய நூல்களில் அவர் பெயர் குறித்து வையாபுரிப்பின்னைக்கு நன்றி தெரிவித்துள்ளார். நான்மணிக்கட்டிகை ஏடு எழுதி முடிந்தது தி.க.இராஜசேகரன் எனக்குறிப்பிட்டப்பட்டுள்ளது. யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை நூலின் ஏட்டுப்பிரதிகளையும் அதன் முதற்பிரதியையும் சென்னை சென்றபோது தம்மிடம் திகழுராஜசேகரன் தந்ததாக குலசபாநாதன் ‘யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை’ முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆயினும் பின்னர் அவரும், அவரது இளைய சகோதரர் இராஜமார்த்தாண்டனும் ஈழநாடு திரும்பி யாழ்ப்பாணத்து கல்லூரிகளிலே கடமையாற்றினார்கள் என்று தி.த.கணக்கசந்தரம் பின்னையின் நெருங்கிய உறவினர் வழிவந்த ந.பாலேஸ்வரி குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் இந்தியாவில் இருந்தபோதா அல்லது இலங்கையில் இருந்தபோதா இந்நால் வெளிவந்தது என்பதை அடையாளங்கான முடியவில்லை.

திகழுராஜசேரனால் வெளியிட்டதற்கு பின்னர் இந்நால் பதிப்புச் செய்யப்பட்ட முயற்சிகள், விபரங்களை எனது தேடலுக்குட்பட்ட வரையில் அறிய முடியவில்லை. ஆயினும் இந்நால், இந்நாலாசிரியர், மூலநாலை பதிப்பாசிரியர் ஆகியோர் பற்றிய முடிந்தளவு தகவல்களை கூடியவரையில் இப்பதிப்புரையில் குறித்துள்ளேன். இவை முடிந்த முடிபானவை அல்ல. இன்னும் வளர்ந்து செல்லலாம். புதிய தகவல்கள், அவைபற்றிய விபரங்கள் தெரியவந்தால் அடுத்துவரும் பதிப்புகளில் சேர்த்துக்கொள்ள நாம் ஆவலுடன் இருக்கின்றோம்.

காலமும், சூழலும், மொழிநடைகளும், கருத்தியல்களும் தமிழியல் ஆய்வுகளில் முக்கியமானதாகையால் தி.க.இராஜசேகரன் பதிப்பித்த நூலில் உள்ளவாறே எவ்வித மாற்றங்களுமின்றிப் பதிப்பிக்கின்றோம். வாசகர்கள் இந்நாலைக் கருத்திற் கொண்டு தி.த.சரவணமுத்துப் பின்னைக்குத் தமிழியல் ஆய்வுப் பணிகளில் உரிய இடத்தை வழங்குவார்கள் என்றும் நம்புகிறோம்.

2003ஆம் ஆண்டு திதகணக்கசந்தரம்பின்னையவர்களின் நூற்தொகுப்பு வெளிவந்த போது அவர்தம் தம்பியான தி.த.சரவணமுத்துப் பின்னையின் படைப்புக்களும் நூலாகத் தொகுக்கப்பட வேண்டும் என்ற வேண்டுகோள் திருகோணமலை ஆர்வலர்களால் விடுக்கப்பட்டது. பத்தாண்டுகள் கழித்து அந்த வேண்டுகோளை நிறைவேற்றி வைப்பதில் நாம் மனதிறைவை அடைகின்றோம்.

எழுநா, நூலகம் சார்பில்
சர்குணம் சத்யதேவன்
தமிழ்நாடுவெள்ள

முன்னுரை

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆங்கிலேயரது ஆட்சி காரணமாக தமிழ் பேசும் நல்லுலகில் உருவான நவீனமயவாக்கக் குழுவில் தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்கும் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் ஈழத்து அறிஞர்கள் பலர் பலவேறு மட்டங்களிலும் காத்திரமாக பங்களிப்பைச் செய்துள்ளனர். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துக்குரிய காலம் என்றுகூட, தமிழறிஞர்கள் சிலர் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

ஆறுமுகநாவலர், சைமன் காசிச்செட்டி, ஆண்ஸ்ட் சதாசிவம் பிள்ளை, சி.வைதாமோதாரம்பிள்ளை, சபாபதி நாவலர், மல்லாகம் வி.கனகசபைப்பிள்ளை, தி.த.கனகசுந்தரம்பிள்ளை, ஆழமுத்துத்தம்பிப் பிள்ளை என்றவாறு நீண்டு செல்கின்ற அவ்வறிஞர் வரிசையில் ஒருவராலும் குறிப்பிடப்படாதிருக்கின்ற திருக்கோணமலை தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் குறிப்பிடத்தக்க இலக்கிய முயற்சிகளுள் ஒன்றான “தமிழ்ப்பாஷை” என்ற நூலின் முக்கியத்துவம் பற்றி எடுத்துரைப்பதே என் நோக்கமாகின்றது.

தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை ஈழத்தில் திருகோணமலையை பிறப்பிடமாகச் கொண்டவர்; முற்குறிப்பிட்ட தி.த.கனகசுந்தரம் பிள்ளையின் சகோதரர்; இளம்பிராயத்திலேயே தமது தமையனாருடன் சென்னைக்குச் சென்று பச்சையப்பன் கல்லூரி, பிறசிடென்சி கல்லூரி ஆகியவற்றில் கல்விகற்று, தமது தமையனாரைப்போலவே தத்துவ சாஸ்திரத்தில் பீ.ர. பட்டம் பெற்று தமிழிலும் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்.

பிறசிடென்சி கல்லூரியில் (சென்னை துரைத்தனப் பாடசாலை) நூல்நிலைய அதிபராகக் கடமை புரிந்தவர். இவரது முக்கிய இலக்கியப் பணிகளாகிய, நவீன உள்ளடக்கம் கொண்ட தத்தைவிடு தூது(1892) உம் ஆரம்பகாலவரலாற்றுநாவல்களும் முக்கியமான மோகனாங்கி(1895) உம் அறியப்பட்டளவிற்குத் தமிழ்ப்பாஷை என்ற நூல் அறியப்படவில்லை என்றே கூற வேண்டும். தமிழ்ப்பாஷை, தி.த.சரவணமுத்துப் பிள்ளை கடமைபுரிந்த சென்னை துரைத்தனப் பாடசாலைத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் அன்னார் ஆற்றிய உரையின் நூல்வடிவமாகும். தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை, தான் தமிழ்ப்பாஷை என்னும் தலைப்பிலே உரையாற்ற முற்பட்டமைக்கான அவசியம் பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

‘தற்கால தமிழ்ச் சங்கங்கள் பலவுள், அவை பெரும்பாலும் மாணவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டவையே... ஆகவே, தற்கால தமிழ்ச்சங்கங்கள் தமிழ்ப்பாஷையைக் கற்றியும் பொருட்டேற் படுத்தப்பட்டவையே. நமது சென்னைத் துரைத்தன பாடசாலைத் தமிழ்ச்சங்கமும் அவற்றுளோன்றேயாகும். ஒரு பாஷையைக் கற்பதினால் உள்தியம் உண்டாயின் அன்றோ அப்பாஷையை யறிவுடையோனாருவன் கற்கப் புகுவான். அப்பாஷையிலுள்ள நூல்கள் சிறந்தவையினானானே அவற்றையிறந்து படாமற் காப்பாற்ற ஒரு சங்கம் ஏற்படுத்த வேண்டும். யாவருக்கும் பிரயோசனமில்லாவொரு வேலையைச் செய்து வாணாளை வீணாய்க் கழிப்பதறியாமையாம். ஆகவே தமிழ்ப்பாஷை சிறந்ததென்பதும், தமிழ் நூல்கள் அழியாது காப்பாற்றப்படும் தகுதியுடையனவென்பதும், நிருபிக்கப்பட்ட வன்றைக்கன்றே தமிழ்ச் சங்கங்களவசியம் வேண்டுமென்பது புலப்படும். ஆகவே சென்னைத் துரைத்தன பாடசாலைத் தமிழ்ச் சங்க மேற்படுத்திய நமக்குத் தமிழ் நூல்களின் சிறப்பெடுத்துரைத்தலவசியமாம். அது பற்றியே இற்றைக்குத் தமிழ்ப் பாஷையின் சிறப்பைச் சிறிது என்னால் இயன்றளவு எடுத்துரைப்பான் ருணிந்தனன்.’

மேலே தமிழ்ப்பாஷையின் சிறப்பு எனக் கட்டுரையாளர் குறிப்பிடுவதனால், அது தமிழ்ப்பாஷையின் அதாவது, தமிழ்மொழியின் சிறப்பைப் பற்றி மட்டும் குறிப்பிடுகின்றது என ஒருவர் கருதக்கூடும். அன்றைய ஆய்வாளர் சிலர் தமிழ்ப்பாஷை என்கிறபோது தமிழ்மொழியோடு தமிழ் இலக்கியவரலாற்றையும் ஒருசேர உள்ளடக்கி தமிழ்ப்பாஷை என்ற பொதுப்பெயரால் குறிப்பிட்டுக் கூறும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழ்ப்பாஷை என்ற இந்நால் முக்கியமாகப் பின்வரும் விடயங்களை உள்ளடக்குகின்றது. தமிழ்ப்பாஷையின் பிறப்பு, தமிழ் என்ற பெயர் ஏற்பட்டமைக்கான காரணம், தமிழ்ச் சங்கங்கள் இருந்தனவா? என்ற ஆய்வு, தமிழ்ப்பாஷையில் இருக்கும் இலக்கியங்கள், சமகாலத் தமிழ் மொழியின் நிலை, சமகாலத் தமிழ்ப்புலவரின் நிலை, மொழி பெயர்ப்பின் முக்கியத்துவம், தமிழ் மொழிப்பற்றின் அவசியம்.

மேற்கூறியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு நுணுகி நோக்குகின்ற போது தமிழ்மொழி, தமிழ் இலக்கியவரலாறு தொடர்பான முக்கியமான சில விடயங்கள்பற்றி இந்நால் முதன் முதலாகப் பேச முற்படுவது புலப்படுகின்றது. அதாவது முற்குறிப்பிட்ட சமகால ஆய்வாளர்களை மனம் கொள்வோமாயின் ஆறுமுகநாவலர், சிவைதாமோதரம்பிள்ளை, தித்தகனகசந்தரம்பிள்ளை ஆகியோர் நூற்பதிப்பு விடயத்தில்மட்டும் கூடிய கவனமெடுக்கின்றனர். சைமன் காசிச் செட்டியும் ஆணல்ட் சதாசிவம்பிள்ளையும் தமிழ்ப் புலவர் களின் வரலாறு பற்றியே அக்கறை கொள்கின்றனர். அத்துடன் சிவைதாமோதரம்பிள்ளை, தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றைக் காலகட்ட அடிப்படையில் அணுகும் முயற்சியிலும் ஈடுபடுகின்றார்.

மல்லாகம் வி. கனகசபைப்பிள்ளை தமிழர் சமூக வரலாறு பற்றிச் சிந்திக்கின்றார். ஆக, இத்தகைய ஆய்வாளர்களிடமிருந்து விலகி, தமிழ்மொழி, தமிழ் இலக்கியவரலாறு தொடர்பான முக்கியமான சில விடயங்கள் பற்றி, தித்த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை சிந்திக்க முற்பட்டிருப்பதனை இந்நால் வெளிப்படுத்துவது மனங்கொள்ளத் தக்கது. மேற்கூறிய விடயங்களை தமிழ்மொழி, தமிழ் இலக்கிய வரலாறு தொடர்பாக முக்கியமான புதிய சில சிந்தனைகள் அல்லது கருத்துக்களை இந்நால் வெளிப்படுத்துவதுபற்றி இங்கு சுட்டிக் காட்டுவதன் ஊடாகவே தித்த.சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் தமிழ்ப்பாஷையின் முக்கியத்துவம் பற்றி அறிந்துகொள்ள முடியும். அன்றை ஆய்வுச் சூழலில், தமிழ்மொழியின் பிறப்பு அல்லது தோற்றம் பற்றி பாரம் பரியமான சிந்தனையே தெய்வீக்க கொள்கையே அதாவது அது கடவுளால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்ற கருத்தே ஆழமாக வேறுநன்றி யிருந்தமை கண்கூடு. பலவிடயங்களில் முற்போக்கான பார்வையைக் கொண்டிருந்த பாரதியாரே தமிழ்மொழியின் தோற்றம் பற்றி இவ்வாறுதான் சிந்தித்துள்ளார்.

ஆதி சிவன் பெற்றுவிட்டான் என்னை
ஆரிய மெந்தன் அகத்தியன் என்றோர்
வேதியன் கண்டு மகிழ்ந்தே நிறை
மேவும் இலக்கணம் செய்து கொடுத்தான்.

மேலுள்ள பகுதி கவிதையானமையின் கவிதையில் கற்பனைக் கிடமுண்டென்று அமைதிகூற முற்படுவோமாயின் பாரதியார் தமிழ்நாட்டு மாதருக்கு என்ற தமது கட்டுரை ஒன்றிலேகூட பின்வருமாறு குறிப்பிடும்போது அதற்கு எதுவித அமைதியும் கூற முடியாதிருக்கின்றது. ஆதியில் பரமசிவனால் படைப்புற்ற மூலம் பாஷைகள் வடமொழியென்று சொல்லப்படும் சமஸ்கிருதமும் தமிழுமேயாம் என்று பண்டைத்தமிழர் சொல்லியிருக்கும் வார்த்தை வெறும் புராணக் கற்பனையென்று தக்க சரித்திர ஆதாரமுடையது.

தமிழ்நாட்டினர் மத்தியில் மட்டுமின்றி ஈழத்தவர் மத்தியிலும் மொழியின் தோற்றம் பற்றி மேற்குறித்த கருத்தோட்டமே காணப்பட்டது. இன்னொரு விதமாகக் கூறுவதாயின், மொழி பற்றிய முற்போக்கான சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்தும்போது ஒருவித எதிர்ப்புக்குள்ளாக்கும் சூழ்நிலைகூட நிலவியது. மேற்குறித்தவாறான ஆரோக்கியமற்ற ஆய்வுச் சூழலிலேயே தித்த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை மொழி குறித்து விஞ்ஞானபூர்வமான கருத்துக்கள் பலவற்றைக் கூறிவிட்டு, இவ்வாறு எழுதுகின்றார்.

‘தமிழ் கடவுள்பேசும் பாஷையெனராயின் மறுபாஷைகள் கடவுகட்குத் தெரியாதா? மறு பாஷைகள் பேசுவோரிடத்து கடவுள் பேச வேண்டுமாயின் தமிழிலேயா பேசுவார்? அல்லது அவரவரிடத்து அவரவர் பாஷையைப் பேசுவாராயின் தமிழைக் கடவுள் பேசினார் என்பதால் தமிழுக்கென்ன பயன்?’

மேற்கூறியவாறு குறிப்பிட்ட பின்னர், தமிழ்மொழியின் தோற்றத்தினைக் கடவுளோடு தொடர்புப்படுத்திப் பேசுவோர் ஆகாரமாகக்காட்டும் நூற்கருத்துக்களை மறுதலித்துவிட்டு, மொழியின் தோற்றம்பற்றி விஞ்ஞானர்தியான விளக்கத்தைக் கூறிகின்றார் தித்சரவணமுத்துப்பிள்ளை. தமிழ் என்ற பெயர் உருவானமை பற்றிச் சிந்திக்கும் தித்சரவணமுத்துப்பிள்ளை அதுபற்றிய பலரது கருத்துக் களையும் கூறி, இறுதியில், போப்பையர், கால்ட்வெல் ஆகியோர் கருத்துக்களைக் குறிப்பிட்டுவிட்டு, அவ்விருவரில் ஒருவரது கருத்துச் சரியாகலாமென்று கூறிச் செல்கின்றார். தமிழ், சமஸ்கிருதத்திலிருந்து பிறந்தது என்ற கருத்தும் தித்சரவணமுத்துப்பிள்ளையினால் மறுக்கப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இனி, தமிழ் இலக்கியம் தொடர்பான தித்சரவணமுத்துப் பிள்ளையின் கருத்துக்களும் கவனத்திற்குரியவை. அகத்தியம் தமிழின் முதல் இலக்கணநூலென்று கருதுவோர் இன்றுமூராக தித்சரவண முத்துப்பிள்ளை அன்றே அதை மறுத்துவிடுகின்றார். ‘தமிழ்ப்பாலை தொடங்கியவுடன் ஒரு பேரிலக்கணந் தமிழிலெழுதிய விந்தை நம் பண்டிதர்மார்க்கே புலப்படும். யாதொரு சிறுகாரியத்திற்கும் சூத்திர மெடுத்துக்காட்டும் பண்டிதர், வித்துவான்கள் முதலியோர் இலக்கியங்கண்டதற்கிலக்கணமியம்பலில் என்னுஞ் சிறு நன்னாற் சூத்திரத்தை மறந்து தமிழிலக்கிய முன்னுடைய முன்னேயே அகத்தியர் தமிழிலே யொரு பேரிலக்கணமெழுதினாரெனக் கூறலும் ஒரு பெரும் விந்தையே. ஆயினுமென்? சப்த சமுத்திரத்தையுமோருமுந்தள வாக்கியுள்ளங் கையில்லைத் தாசமனங்கு செய்தருளிய அகத்தியருக்கு இலக்கிய மின்றி யிலக்கண மெழுதல் ஒரு பெருங்காரியமோவெனக் சமாதானங்கூறலும் பண்டிதர் பாண்டியத்திற்கெட்டியதன்றிச் சின்னாட்பல்பினிச் சிற்றறிவினராகிய நமக்குப் புலப்படும் பொருளோ?’

முதன் மூன்று சங்கங்களுமிருந்தமை பற்றி அலசகின்ற தித்சரவணமுத்துப்பிள்ளை ஆழமாகச் சிந்தித்த பின்னர் இவ்வாறான முடிவிற்கு வருகின்றார்.

‘ஆயின் உள்ளதை யுள்ளபடி கூறல் தமிழ்ப்பண்டிதர் குணமின்மையின் உண்மையும் அவர் வாயில் வரும் பொழுது உண்மை நிறம் மாறிப் பொய்யாகின்றது. ஆகவே சங்கங்களைப் பற்றிக் கூறியவற்றுள் உண்மை யெவ்வளவு பொய் புனுகு எவ்வளவெனக் கண்டுபிடிக்கத் தொடங்கல் பகீரதப் பிரயத்தனமாகும். இச்சங்கங்களுள் ஒவ்வொன்றும் பல்லாயிர வருடமிருந்ததாகவும் இச்சங்கங்களில் சிவன், சுப்பிரமணியர் முதலிய கடவுளர் அங்கத்துவராய் வீற்றிருந்தனரெனவும் இச்சங்கங்கட்குத் தெய்வீகமான சங்கப் பலகையொன்றிருந் ததாகவும் இவ்வித பல கதைகளைக் கூறுவதனால் உள்ள உண்மையும் மறைந்து போகின்றது.’

தமிழ் இலக்கியநூல்கள், தமிழ்ப்புலவர்கள் பற்றி விண்ணான பூர்வமான முறையில் வித்தியாசமான முறையில் சிந்திக்கும் தித்தீர்வனமுத்துப்பிள்ளை தமிழ்லிருக்கின்ற புராணங்கள் எழுந்த காலத்தை இருவகைப்படுத்தி விட்டு, முற்கூற்றுப் புராணங்களை (எடு:பெரியபுராணம்) ஏற்றுக்கொண்டு, பிற்கூற்றுப்புராணங்கள் பற்றி பின்வரும் கருத்தை முன்வைக்கின்றமை கவனத்திற்குரியது.

‘பிற்கூற்றுப் புராணங்களின் காலமே தமிழ்க்குங் கலிகாலம்! விருத்தாப்பியமடைந்த தமிழணங்கிற்குப் பஞ்சப் புலனும் இக்காலத்துக் கெட்டனபோலும். இப்புராணங்களே தமிழைப் பாழாக்கின பெரும் பேறுடையின. ஆஸையில்லாவுருக்கு இலுப்பை பூ சர்க்கரை போலவும் துட்டப்பேச அளில்லா விட்டால் தம்பி சண்டைப் பிரசண்டனென்பது போலவும் காரிகைகற்று சொற்றொடர் கற்கப் பழகினோர் யாவரும் புராணம் எழுதத் தொடங்கின தமிழ் — என்ன பாடுதான் படாது.’

தனது காலத்தமிழரின் தமிழின் நிலை பற்றியும் ஆழமாகச் சிந்திக்கின்ற தித்தீர்வனமுத்துப்பிள்ளை ஆங்கிலமொழியின் பால் மிகுந்த பற்றும் தமிழ்மீது வெறுப்பும் காணப்படுகின்ற நிலை கண்டு சினமும் கவலையும் கொள்கின்றார்.

‘தற்காலத் தமிழிறுக்கும் நிலைமையெடுத்துரைக்கவும் வேண்டுமா? அருமறையோதுமந்தனாளர்க்கெல்லாம் ஆங்கிலேய பாஷாஷ சுயபாஷையும் அன்னிய பாஷை தமிழுமானது இக்கலிகாலத்தின் கூத்தோ! ஆங்கிலேய பாஷையிலோர் சிறு கிரகந்தெரியாதிருத்தல் அவமானமாக, கம்பர் பாடியது இராமர் கதையோ தருமர் கதையோவென வினாவில் மரியாதையாவது கலிகாலவிநோதமே ஆங்கிலேய பாஷையை அடுப்படியிற் கேட்டபேரே தமிழ்தானெங்கு போயிற்றோ! தந்தைக்குத் தலையிடிக்க மயானத்தில் விறகடுக்கிய சண்டாளன் கெதியாயிற்றனரே தமிழர்கெதி! தொட்டில் பழக்கஞ் சுடுகாடுமட்டும் என்னும் பழமொழியும் பாஷை விஷயத்திற் தவறிற்றனரோ!....

சமகால இலக்கியம் பற்றிச் சிந்திக்கின்றபோது, குறிப்பாக கவிதை உலகில் அவலநிலை பற்றிப் பலப்படக் கூறி, ஓரிடத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றமை மனங்கொள்ளத்தக்கது. தமிழ் திருந்த வேண்டுமெனும் விருப்பமுடையோர் அந்தாதி, கலம்பகம் முதலியவை எழுதுவதாலென்ன பயன்? அவ்வாறு எழுதினும் அதிலும் புதிதோவது சொல்வாரா? சொல்வார். அந்தோ அது தவறென்பார். கூறும் பொருளும் கூறும் விதமும் முன்னோர் கூறிய விதமே கூற வேண்டுமாயின் திருந்துவதற்கு வழி எங்கனோ? உருவகம் உவமை முதலியனவும் முன்னோர் கூறியவற்றிற் பிறிது கூறிற்றவறென்பரேல். ஜயன்மீர், தமிழுயியும் வழிதானெவ்வாறோ? முன்னோருகால், யான் இயற்றிய செய்யுளொன்றில் காக்கையிற் கரிய சூந்தல் என்றெழுதியதற்கு பண்டிதர் மூவர் முன்னோர் யாவரும் இவ்வாறு கூறவில்லையே இது

தவறு என்றனர். முன்னோர் காக்கை கரிது என்று சொல்லாவிடிற் காக்கை கரிதல்ல என்று கூறக்கூடிய பண்டிதருடன் யாம் யாது செய்யலாம்...’

சமகாலத்தமிழிற்கு முக்கியமான தேவை என்று தித்தசரவணமுத்துப் பிள்ளை கருதுபவை புதிய செய்யுள் ஆக்கங்கள், மொழிபெயர்ப்புகள், வசன கிரந்தங்கள் என்பனவாம். மேற்குறிப்பிட்ட தமிழ்ச் சூழலில் தவிர்க்கவியலாதவாறு தமிழப்பிமானம் பற்றி வற்புறுத்துகின்றார். தித் சரவண முத்துப்பிள்ளை: ‘தமிழர்களே உங்கள் சுதேசாபிமானம் எங்கு போயிற்று? தமிழின் ஆயுள் முடிந்ததென்பீரோ? அவ்வாறு கூறற்க. அதையிப்படாது தமிழை விருத்தி பண்ண வேண்டியதே சுதேசாபிமானிகளின் கடமை.’ சுருங்கக்கூறின் ஈழத்தவரான தித்.சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் தமிழ்ப்பாவை என்ற நூல் தமிழ்மொழி வரலாற்று உருவாக்கத்திலும் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று உருவாக்கத்திலும் முக்கியமான நூலாகும்.

பேராசிரியர் செ. யோகராசா
மொழித்துறை - கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்

அணிந்துரை

தமிழின் நிலை தாழ்வுற்று 17ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியிலும் அதற்குப்பின் வந்த 18ஆம் நூற்றாண்டிலும் தனித்தமிழ்மொழி பொருட்டான பல்வேறு கருத்தியல்கள் தமிழ்ச்சிந்தனையாளர்களுக்கிடையே ஏற்படலாயிற்று. 15, 16ஆம் நூற்றாண்டுகளில் அயலவர்களான விஜயநகர நாயக்கர்கள் முதலாய தெலுங்கு மன்னர்களின் ஆதிக்கம் கோலோச்சிய வேளை தமிழ்மொழி காக்க சைவத்தின் பேரால் அரண் செய்யப்பட்ட ஆதீன மடங்களின் தமிழ் வளர்ச்சிப் போக்குகளில் ஏற்பட்ட தொய்வும் போதாமையும் தமிழ்ச் சிந்தனையாளர்களிடையே ஆய்வு நிலையில் உயர்ச்சியுடைய தமிழியல் நிறுவனமயப்படுத்தலைத் தேடியதெனலாம். இளம்பூரணர், காக்கைப் பாடினியார், சிறுகாக்கைப் பாடினியார், அவிநாயர், பல்காயனார், மயேச்சவரர், கால்லாடனர், சேனாவரையர், தெய்வச்சிலையார், குணசாகரர், அமிர்தசாகரர் பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர் முதலாய பல பேராசிரியமாரின் சிந்தனைப்பள்ளிகளின் வழி பரந்து வளர்ந்த தமிழியல் ஆய்வுமரபு சில தேக்க நிலைகளுக்குப்பின் காலனிய காலக் கல்விநிலையில் ஏற்பட்ட மாறுதலுக்கேற்ப தானும் ஒரு மறுக்கட்டமைவிற்கு உட்படுவ தாயிற்று அதனையடியொட்டியே மாணவர்களால் தமிழ்ச்சங்கங்கள் மீளவும் உருவாக்கப்பட்டன. அவ்வகையிலேயே தமிழ் மொழியைக் கற்றறிதற்ப் பொருட்டும் உயர்மட்ட ஆராய்ச்சிநிலையில் தமிழ்மொழியை ஆய்தல் குறித்தும் தமிழ்ச்சங்கங்கள் தோன்றி வளரலாயின. அவ்வகையில் தமிழ்மொழியைக் கற்றல் தொடர்பாக மாணவர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட சங்கமாக அமைவது சென்னைத்துறைத்தனப் பாடசாலைத் தமிழ்ச்சங்கமாகும். இச்சங்கத்திலேயே சரவணமுத்துப்பிள்ளை அவர்கள் தமது சிறப்புமிக்க தமிழ்பாஷை எனும் சொற்பொழிவினை நிகழ்த்துவாராயினர். இச்சங்கம் தொடங்கிய 1892ஆம் ஆண்டிற்கு ஈராண்டுகளுக்கு முன்பு 1890 ஆம் ஆண்டு அன்றைய முதுபெரும் அறிஞர்மார் பலர் ஒன்றுகூடி ஆய்வுநிலையில் ஒரு தமிழ்ச்சங்கம் ஏற்படுத்தினர் என்பதினை ஏ.கே.செட்டியாரின் தமிழ்நாடு பயணக்கட்டுரைகள் எனும் நூலின் வழி பின்வருமாறு அறியலாம்.

தென்னாட்டுத் தமிழ்ச் சங்கம் –

மேற்குறித்த பேரால் தமிழ் பாஷாபிவிருத்தியை நாடிய சங்கமொன்று ஸ்தாபிப்பதற்காகச் சென்ற மாதம் பட்டனம்

தொண்டை மண்டலம் ஸ்கூல் ஹாலில் கூடிய கூட்டத்தில் நியமிக்கப்பட்ட கமிட்டியார் நாளுது மாதம் கீ-தேதி “காஸ்மா பொலிடன் கள்” கட்டடத்தில் ஒரு கூட்டம் கூடினார்கள். அப்பொழுது ம-ள-ழீ சோமசந்தரம் செட்டியார் அவர்கள் தற்கால அக்கிராசனாதிபதியாக விருக்கப் பின்வரும் கனவான்கள் கமிட்டி மெம்பர்களாக ஆஜராயிருந்தார்கள்

ராவ்பகதூர் பூண்டி அரங்கரநாத முதலியார் அவர்கள் எம்.ஏ ம-ள-ழீ பி.விஜயரங்க முதலியார் அவர்கள்

சேஷ்கிரி சாஸ்திரியார் அவர்கள் எம்.ஏ

சிட்பன்யூதாமோதரம் பிள்ளை அவர்கள் பி.ஏ.பி.எல்

ராவ்பகதூர் சேலம் இராமசாமி முதலியார் அவர்கள் எம்.ஏ.பி.எல் எம்.வீரராகவாச்சாரியார் அவர்கள் பி.ஏ

டி.பாலசுந்தர முதலியார் அவர்கள் பி.ஏ (தற்கால காரியதரிசி)

மேற்படி சங்கத்தின் நோக்கங்கள் பின்வருவனவாக இருக்கத் தக்கதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. அவை:

(க) தமிழ்ப் புத்தகசாலையொன்று ஏற்படுத்தி அதற்கு இதுவரையில் தமிழில் அச்சாகியிருக்கும் கிரந்தங்களையெல்லாம் சேகரித்தல்

(உ) இதுவரையில் அச்சிடப்படாத கிரந்தங்களின் ஏட்டுப் பிரதி களையும், அச்சிடப்பட்டுள்ள நல்லகிரந்தங்களை இனிமேல் எப்போதாவது இன்னும் நன்றாய்ச் சிர்திருத்துவதற்குப் போகமாகும்படி அவைகளின் ஏட்டுப் பிரதிகளையும் சேகரித்து வைத்தல்

(ங) தமிழில் சுயமாகவேணும், மொழிபெயர்ப்பினாலேணும் எனிய செந்தமிழ் நன்னடையில் ஜனங்களுக்கு அனுபவத்திலு பயோகப்படத் தக்கதாகலாவது சாஸ்திர சம்மந்தமான தாகவாவதுள்ள நூல்களை வசன ரூபமாகச் சித்தஞ்செய்து பிரசரிக்க வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யல்

(ரு) தமிழில் பிரபலமாயுள்ள எல்லா கிரந்தங்களினுடைய பேர்களும் கூடுமான வரையில் அவற்றிலடங்கிய விஷயங்களின் விவரமும், அவைகள் இன்னார் வசமிருக்கிறதென்கிற விவரமுமடங்கிய சரியான ஜாபிதாவொன்று தயார் செய்யல்

(ரு) தத்துஞான சம்பந்தமாகவாவது, வித்தியா சம்பந்தமாகவாவது அருமையாயுள்ள விஷயங்களைப் பற்றிச் சிறந்த பிரபந்தங்கள் எழுதி வாசிக்க அல்லது உபந்தியாசங்கள் செய்ய ஏற்பாடு செய்யல்

(சா) இதுவரையிலும் அச்சிடப்படாது இப்போது கையேட்டுப் பிரதிகளாயிருக்கும் நூல்களில் பிரசரிக்கத் தகுந்ததைப் பார்த்தெடுத்து அவற்றைப் பிரசரிக்க உதவி செய்யல்

ஆகிய இவைகளேயாம்

சுதேசமித்திரன் 10.05.1890 , பக்கம் - 146

இவ்வாறு திட்டமிட்டு நிறுவப்பட்ட இச்சங்கத்தினைக்குறித்த வேறு செய்திகள் கிட்டாதவாயினாகின. இதற்குப் பத்தாண்டுகளுக்குப் பின் மதுரைமாநகரிலே வள்ளல் பாண்டித் துரைச்சாமித்தேவரால் நிறுவப் பெற்ற மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கமே முழுமையான கட்டமைவுடன் தமிழ் ஆய்வுப்பணியாற்றியதாக அமைகிறது.

சென்னைத்துரைத்தனக் கல்லூரி தமிழ் விரிவுரையாளர் பரிதிமாற் கலைஞரவர்கள் தமிழ் உயர்தனிச் செம்மொழி எனும் ஆய்வுக்கட்டுரையின் வழி தமிழின் வடமொழிக்கு முற்பட்ட தனித்தன்மைகளையும் அதன் செவ்வியல் சிறப்புகளையும் வெளிப்படுத்தினார். இக்கட்டுரை 1902ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் செந்தமிழ் இதழில் வெளிவந்தது. அதற்குப் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பே அதே சென்னைத் துரைத்தனக் கல்லூரியின் (பிறசிடென்சி கல்லூரி) தமிழ்ச் சங்கத்தில் திதசரவணமுத்துப்பிள்ளை அவர்களால் தமிழ்பாழையின் செம்மைகள் குறித்த இக்கட்டுரை மொழியப் பெற்றுள்ளது. தமிழ்யல் ஆய்வுகளிலும் பதிப்புகளிலும் அன்றைய ஈழத்து அறிஞர்கள் ஒரு படிமேலே நின்றனர் என்பதற்கு இவைபோன்ற பலகாட்டுகளைக் கூறலாம். தமிழ்யல் வரலாற்றாய்வுகளில் வி.கனசபைப்பிள்ளையும், பதிப்பு முன்னோடி நிலையில் ஆறுமுகநாவலரும் அவருக்குப் பின் சி.வைதாமோதரம்பிள்ளை அவர்களும், அரசுகேசரி தொடக்கம் அகுமாரசாமிப்புலவர் வரையிலான வடமொழியிலிருந்து தமிழுக்கு மொழிபெயர்ப்புகளை வழங்கிய இலக்கிய இலக்கண செம்மல்களும் கோலோச்சிய காலகட்டம்.

1906ஆம் ஆண்டு ரா.ராகவையங்கார் அவர்களால் ஏழத்தப்பட்ட வணத்தமிழ் வீரமாதர் எனும் கட்டுரை செந்தமிழ் இதழில் வெளிவந்தது. புறநானாறு முதலாய சங்க இலக்கியத் தரவுகளைக் கொண்டு பண்டைத் தமிழ் மாதரின் வீரவுணர்வுகள் இக்கட்டுரையின் வழி வெளிப்படுத்தப்பட்டது. இன்றைய நிலையில் இக்கட்டுரையை நோக்கும் ஆய்வாளர்களுக்கு இதுமிகுவும் எனிய கட்டுரையாகத் தோன்றினும், சங்க இலக்கியநூல்கள் வெளிவந்து கொண்டிருந்த அக்கால கட்டத்துடன் இவ்வாய்வுப் பணியினை வைத்து நோக்கும் போது அக்கட்டுரை அரிய கட்டுரையாக அமைவதனை உணரலாம். அதற்கமைய அதற்குப் பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினை முறைப்படுத்தியும், அதன் செவ்வியல் இலக்கிய வளத்தினை ஆராய்ந்தும், தமிழ் வளர்ச்சிக்கான தேவையினை ஆய்ந்து உணர்த்துவதுமான நோக்கில் இக்கட்டுரை இன்றியமையாததாக அமைகிறது.

தமிழ் வடமொழியில் இருந்து தோன்றியதென்றும் வடமொழிரபினை முற்றாகத்தமிழிய தென்றும் கருத்துக்கள் உச்சத்தில் நின்ற காலகட்டத்தில் செந்தமிழில் வெளிவந்த ‘பானினிய லகுதீபிகை’ எனும் நூலின் முகவரையில் பேராசிரியர். எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை யவர்கள் தமிழின் செவிலித்தாய் ஆரியம் எனக்குறிப்பிட்டுச் செல்வார். இதற்கு ஆய்வியல் நிலையில் மறுதலை முடிவொன்றை

கட்டுரையாக்கி விடையளிப்பார் ஈழத்து வவுனியாவின் இராசையனார். அதற்கும் 50 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தித்தி.சரவண முத்துப்பிள்ளை அவர்கள் வடமொழியில் இருந்து தமிழ் தோன்றிய கதைகள் ஒவ்வாதன என சான்றுவழி விளக்குவார். ஆயினும் வடமொழியால் தமிழ் திருந்தியது எனும் கருத்தையும் கூறிச்செல்வது அன்றைய தொடக்கநிலை ஆய்வுகளின் வழியையே காட்டுகின்றது.

உலகின் பண்டைய மொழிகளின் வரலாற்றுப் போக்கிலும் ஆக்தீகம், நாத்தீகம் எனும் இரு வகை நிலைகளைக் காணலாம் மொழிஆக்தீகம் என்பது மொழியைக் கடவுளோடும் சமயத்தோடும் பிணைத்து உச்ச சிறப்புநிலைக்குக் கொண்டு சென்று கடவுளின் மொழியாக்கி மற்றைய மொழிகளைத் தாழ்மைப்படுத்தி, மற்றைய மொழியியலாரின் சிந்தனை மரபையும் தாழ்மைப்படுத்தி, அச்சிந்தனை மரபை தமதாக்கிக் கொண்டு கடவுளின் மொழி எனும் ஆதிக்க மொழியின் மரபை உயர்த்திக் காட்டுவதாக அமைவதினைக் காணலாம்.

மொழி நாத்தீகம் என்பது மொழியின் இயற்கை உற்பத்தியைக் குறிப்பதாகவும் பிறமொழிகளின் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபடுதலை நோக்கியதாகவும் தங்களது மூலமொழிமரபினைப் பாதுகாத்து உயர்த்துவதாகவும் அமையும். இந்திலையில் இக்கட்டுரை மொழியின் இயற்கை உற்பத்தியைக் நோக்கிய சிந்தனைமரபைச் சார்ந்ததாக அமைகிறது. தமிழைச் சூழ்ந்த இருளாக தமிழின் தோற்றும் குறித்தும். தமிழ்ப்புலவோர் வரலாறுகள் குறித்தும் புனையப்பட்ட கதைகள் அமைவனவாகலாம். ஒருமொழியைச் சார்ந்து இத்தனைக்கட்டுக்கதை கள் எழுவது உலகில் வேறெந்த மொழியிலும் தமிழில் அமைந்தது போல் உண்டோ என்பதனை எண்ண ஜயமேமிகும். தமிழின் தொடக்க நாயகராக உருவான அகத்தியர் இலக்கணம் தொட்டு சோதிடம் வரையான அனைத்து தமிழியல் துறைக்கும் காலம் கடந்த படைப் பாளராவர். இதுபோலவே திருவள்ளுவர் கதைகள், ஒளவையார் கதைகள் (வடமொழிமரபில் உள்ள சிவசூத்திரங்களினும் பிரமசூத்திரங்களினும் உயரிதாக தமிழ் மரபில் அகத்தியர் கதைகள் கன்னம் கொண்டனவென்லாம்) தொல்காப்பியர் கதைகள், புகழேந்திப்புலவர் கதைகள், கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர் கதைகள், காளமேகப்புலவர் கதைகள் என்பனவாக எல்லாக் காலத்திலும் இக்கதைகள் நீரும். நாட்டுப்புற இலக்கியங்களில் மாத்திரமல்லாமல் செவ்வியல் இலக்கிய நிலைகளிலும் இக்கதைகள் போற்றப் பட்டனவாகின்றன. தமிழ்ப்புலவோர் தொடர்பான கதைகள் பார்ப்பானன் தமிழ்ச்சூத்திரச்சியை மன்றது அதன் வழிப் பிறந்த பிள்ளையே தமிழறிவு பெற்றதாக தாழ்ச்சி செய்து சேரநாட்டில் மலையாளக் குடிமுறைகள் தோன்றியமையை நினைவுட்டுவதாக அமையும். இது ஒரு வகை மொழி வழிப்பட்ட இனவியல் ஆதிக்கத்தின் வெளிப்பாடே என்லாம். இதனை இக்கட்டுரையில் அளவையியல் முறையில் அறிவுசார் ஆய்வின் வழி சரவணமுத்துப்பிள்ளை அவர்கள் முறிக்கின்றார். ஆயினும் கடவுள் தமிழியற்றியதற்குச் சான்றாக இவ்வறிஞர் காட்டும் காஞ்சிப்புராண திருவிளையாடற்பூராண

மேற்கோள்கள். இவரது கருத்திற்கு ஏற்படுடையனவாகும். ஏனெனில் மேற்கண்ட நூல்களைப் போன்றே தமிழ்விடுதூது, அருணைக்கலப்பகம் முதலாய் நூல்களில் வரும் இறைவனின் மேலாய் தமிழை நிறுத்தும் கருத்துக்கள் வடமொழி ஆதிக்கமரபிற்கு எதிரான தமிழ் மரபின் எதிர்ப்பையே சமய நிலையில் காட்டுவதாக இன்றைய ஆய்வுகளின் வழி அமைக்கலாம். எனினும் அவரது காலகட்டத்தின் தேவையாக சில கருத்தியல் புறக்கணிப்புகள் அமைவது இயற்கையே.

திராவிட மொழிகளின் தோற்றம் குறித்து முரண்பாடுடைய கருத்தியல்கள் இன்றளவும் நிலவிக்கொண்டே இருக்கின்றன. பழந்தமிழில் இருந்தே படிப்படியாக கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம், துளுவம் என்பனவாக திராவிட மொழிகள் பிரித்தன என்றும், இந்தியக் கண்டம் முழுவதும் வழங்கிய ஒரு மூலத்திராவிட மொழியில் இருந்து முதலில் தமிழும் அதன்பின் படிப்படியாக திராவிட மொழிகளும் பிரிந்ததாகவும். குமரிக்கண்டத்தில் இருந்து சிந்துவெளி வரை வழங்கிய தமிழ்மொழி வடபுலத்தே ஆரியர்களின் வருகைக்குப் பின் மகதி, அர்த்தகமதி முதலாய் மொழிகளின் தாக்கத்தால் பலவாகக் திரிந்து மாறியதெனவுமான கருத்தியல்கள் பல உண்டு. திராவிடமொழிகள்சார் ஆய்வுலகும் இக்கருத்தியல்களின் அடிப்படையில் பிளவுறும். இதே நிலைப்பாடே ஈழத்து அறிஞர்களிடமும் நிலவியது. விகானசபைப் பிள்ளை, நகிகந்தையா, இராசையனார் முதலானோர் பழந்தமிழே மூலமொழி எனும் கோட்பாட்டைக் கொண்டிருந்தாலும் இவ்விடயத்தில் சரவணமுத்துப்பிள்ளை மாறுப்பட்ட நிலையையே கொண்டார் எனலாம்.

கந்தபுராணம் ஈழமண்டலம் எங்கும் வாசிக்கப்படும் புகழைப் பெற்றதோடு அதற்கு ஈழத்து அறிஞர் பலரால் உரைகளும் செய்யப் பட்டன. ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் உச்சம் பெற்ற முருக வழிபாட்டு மரபின் பதிவே கந்தபுராண பரவலாக்கம் எனினும் தமிழக மருங்கில் கம்பராமாயணம் போல் கந்தபுராணம் புகழ் பெறாமல் ஈழத்தில் புகழ் பெற்றமை ஈழத்தின் தொன்மையிகு கந்த வழிபாட்டின் எச்ச மரபாகலாம். அன்றேல் ஒரு சிற்றாருக்கு 27 முருகன் கோயில்கள் தோற்றுவிக்கப்படுவது வேறெங்கும் கண்டிட்டில்லாத தொன்றே. இச்சிறநூலில் பல்வகைக் கருத்தியல்களைக் கூறிச்செல்லும் ஆசிரியர் மரபுவழிப்பட்ட தாயகங்களுக்கும் வாழுவாதாரத் தாயகங்களுக்கும் எல்லை கூறுவதும் பெருஞ்சிறப்பே. இன்றைய தமிழியத் துறைசார் ஆய்வாளர்களுக்கு தங்கள் ஆய்வுமரபின் முன்னோடி ஆய்வான இவ்வாய்வுக் கட்டுரை பெரிதும் பயனுடையதாக அமையும்.

முனைவர் ஜி.அரங்கராஜ்

முன்னைய பதிப்பின் பதிப்புரை

தி.த.சரவணமுத்து என்பவர் சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை, உ.வே.சுவாமிநாத ஐயர், குமாரசுவாமிப்புலவர், ஆறுமுகநாவலர், கலியாணசுந்தர முதலியார், சுவாமிநாத பண்டிதர், நாராயண ஐயர் போன்ற பிரலப விதவான்களாலும் மற்றும் எல்லோராலும் நன்கு மதிக்கப்பெற்றவரும் சங்க நூல்களில் பாண்டித்தியம் பெற்றவருமாகிய திதகனகசுந்தரம்பிள்ளை என்ற தமிழ் ஆய்வாளரின் சகோதரராவர். அவர் இளம் பிராயத்திலேயே தனது தமையனாருடன் சென்னைக்குச் சென்று பக்சயப்பன் கல்லூரி, பிறசிடென்சி கல்லூரி (சென்னை துரைத்தன பாடசாலை) என்ற கல்லூரிகளில் கல்விகற்றுத் தன் தமையனாரைப் போலவே தத்துவ சாஸ்திரத்தில் B.A. பட்டம் பெற்று தமிழிலும் பாண்டித்தியம் பெற்றவர். பிறசிடென்சி கல்லூரி என்னும் கல்லூரியில் நூல் நிலையத்திற்கு அதிபராக இருந்தார். அக்காலத்தில் (1892ம் ஆண்டு) தொடக்கப்பட்ட தமிழ்ச் சங்கத்தில் “தமிழ்ப் பாலை” என்னும் சொற்பொழிவை நிகழ்த்தினார்.

அவர் தமிழில் அடைந்த பாண்டித்தியத்தை அச்சொற் பொழிவிலிருந்து நன்கு அறியலாம். அவர் மோகனாங்கி எனும் சரித்திர சம்பந்தமான கதையையும் சிறுசிறு பாடல்களையும் இயற்றியுள்ளார். அவைகளில் ‘தந்தைவிடு தூது’ என்ற பாடல் பலராலும் மதிக்கப்பெற்ற பாடலாகும். அந்தோ, தமிழ் அன்னையின் துர்ப்பாக்கியமோ என்னவோ அம்மகான் இளம் பிராயத்திலேயே மனம் செய்யமுன் இவ்வுலகை நீத்தார். அவரிருந்திருந்தால் அவர் சகோதரரைப் போன்று தமிழிற்கு அரும்பெருந் தொண்டாற்றியிருப்பாரென்பதில் ஐயமே யில்லை. பலரும் அவர் இயற்றிய பாடல்களைப்பற்றி என்னை அடிக்கடி வினவியதால், அவை எல்லோருக்கும் கிடைக்கும்படியும், அழியாமல் இருக்கும்படியும் அவற்றை அச்சிடத் துணிந்தேன். அவசரத்தில் அச்சிட்டதால் ஆங்காங்கு எழுத்துப்பிழைகளிருக்கலாம். அவற்றைப் பொருட்படுத்தாது இந்நாலை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன். இதைக் குறுகிய காலத்தில் அச்சிட உதவிய குகன் அச்சகத்தாருக்கு எனது நன்றி.

தி.க. இராஜசேகரன்

பொருளாட்க்கம்

தமிழ்ப் பாஸீ	35
அறுசீர்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம்	55
கோணை முத்துக்குமாரசவாமி ஊஞ்சல்	57
தத்தைவிடு தூது	60
வாகை மாலை	65
பிரிவாற்றாமை	69
காதலாற்றாமை	71
கணக்கந்தரம்பிள்ளை மணைஊஞ்சல்	72
பச்சையப்பன்	75
ஓரு சரமகவி	76
WANTED	79

தமிழ்ப் பாகவ

ஐயன்மீர்,

தமிழ்ச் சங்கமென்னுஞ் சொற்றொடர் தமிழ்ப் பாஷையை விருத்திபண்ணும்பொருட்டேற்படுத்திய சங்கம், அல்லது தமிழ் நூற்களைக் கற்றறியும் பொருட்டேற்படுத்திய சங்கம் என இரு பொருட்பட்டுக்கிடக்கும். இலக்கண இலக்கியங்களைக் கசடறக் கற்ற புலவர் பலர் ஒன்று சேர்ந்து நூதனகிரந்தங்களையியற்றி உள்ள நூல்களைத்திருத்தி விளக்கும் பொருட்டு ஒருசங்க மேற்படுத்துவரேல் அதுவே தமிழ்ப் பாஷையை விருத்திபண்ணும் பொருட்டேற்படுத்திய சங்கமாகும். முற்காலத்து மதுரை, கபாடபுரம் முதலிய இடங்களிலிருந்ததாகவும், அகத்தியர் தொல்காப்பியர் முதலிய பல சிறந்த வித்துவான்களை யுடைத்தாயிருந்ததாகவும் நமது நூல்களிற் கூறப்படும் முத்தமிழ்ச் சங்கமே யிதற்கோரான்ற உதாரணமாகும். அவ்விதசங்கம் தற்காலத்துத் தமிழ் நாட்டிலெங்கேயாவ திருப்பதாக யான் கேள்விப்பட்டிலேன். தற்காலத்து தமிழ்ச் சங்கங்கள் பலவுளவேல். அவை பெரும்பாலும் மாணவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டவையே. சமுசாரசாகரத்தில் மூழ்கித் திகைத்திருக்கும் நமது முதியோர்க்கு இம்முயற்சி வீண் முயற்சியாமன்றோ? ஆகவே தற்கால தமிழ்ச் சங்கங்கள் தமிழ்ப்பாஷையைக் கற்றறியும்பொருட்டேற்படுத்தப் பட்டவைகளே, நமது சென்னைத் துரைத்தன பாடசாலைத் தமிழ்ச் சங்கமும் அவற்றுளொன்றேயாம். ஒருபாஷையைக் கற்பதினாலுமிய முண்டாயினன்றோ அப்பாஷையை யறிவுடையோனாருவன் கற்கப்படுகவான். அப்பாஷையிலுள்ள நூல்கள் சிறந்தவையாயினன்றோ அவற்றையிறந்து படாமற் காப்பாற்ற ஒரு சங்கமேற்படுத்தப்பட வேண்டும். யாவருக்கும் பிரயோசனமில்லாவொரு வேலையைச் செய்து வானாளை வீணாளாய்க் கழிப்பதறியாமையாம். ஆகவே தமிழ்ப்பாஷை சிறந்ததென்ப தூஉம், தமிழ் நூற்கள் அழியாது காப்பாற்றப் படும் தகுதியுடையனவென்ப தூஉம், நிரூபிக்கப்பட்ட வன்றைக்கண்றே தமிழ்ச் சங்கங்களவசியம் வேண்டுமென்பது புலப்படும். ஆகவே சென்னைத் துரைத்தன பாடசாலைத் தமிழ்ச்சங்க

மேற்படுத்திய நமக்குத் தமிழ் நூல்களின் சிறப்பெடுத்துரைத்த வலசியமாம். அது பற்றியே இற்றைக்குத் தமிழ்ப்பாஷையின் சிறப்பைச் சிறிது என்னாலியன்றள வெடுத்துரைப்பான் றணிந்தனன்.

யாதொரு பாஷையாயினும் அதன் தாரதம்மியத்தையெடுத் துரைப் பானொருவன் அப்பாஷையைக் கசடறக்கற் வித்துவானாயிருத்த வலசியமாக, இவ்விஷயத்தைப் பற்றி யான் பேசத் துணிந்தது யாது காரணம் பற்றியோ வென்னில், இவ்விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசத்தக்க வலிமை சார்ந்த வித்துவான்கள் பலரும் மௌனமாயிருத்தலினாலே யானும் பிறதேயம்புக்கோற்குச் சிறுகுழந்தையும் வழிகாட்டுவது போலேயும், சங்கீதவித்துவான் வீட்டிற் றவமுங் குழந்தையுங் கைக்கு வந்தவாறு தாளந்தட்டி வாய்க்கு வந்தவாறு பாடிக்களித்தல் போலேயும் பேசத் துணிந்தேனன்றிப் பிறிதொரு காரணம் பற்றியன்றென்க.

தமிழின் சிறப்பெடுத்துரைப்பதென்? அதன் உற்பத்தியை நோக்குங் காலத்தே அதன் மகிமை உள்ளங்கை நெல்லிக்கணி போற்றெற்றெனப் புலப்பட வில்லையாவெனக் கடாவுவாருமூளர். தமிழினுற்பத்தியாதோ வெனப் பண்டிதரை வினவுவேமேல் அதைப்பற்றிப் பல கொள்கைகளிருப்பதாகத்தெரியும். சப்த சமுத்திரத்தையு மோருமுந்தளவாக்கி யுள்ளங்கையில் வைத்துப் பானஞ்செய்தருளிய அகத்தியமகாமுனிவரா வன்றோ தமிழியற்றப்பட்ட தென்பா ரொருசாரார். சூரபன்மனை வேல்கொடு தடிந்து அமரர் தம்மிடரை யடியொடு களைந்த சப்பிரமண்ணிய சுவாமியாலன்றோ தமிழியற்றப்பட்ட தென்பார் மற்றொருசாரார். திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுளன்றோ தமிழிற்காதி நாயகரென்றறைவோ ரனேகர். ஆகவே தமிழின் மகிமை தானே புலப்படுகின்றதென நமது தமிழ்ப்பண்டிதர் மனமகிழ்ந்திருக்கின்றனர். ஆயின் அவர்செய்த பாவமோ தமிழ் செய்த புண்ணியமோ யாதோ வறிகிலேன். தற்காலத்து அவர் மாற்றம் அவைக்கேறாது போகின்றது. ஆங்கிலேய பாஷை கற்று அனுவேணு மாங்கிலேய சாஸ்திரங்களிற் பயின்றோர்க்கு அவர் கூற்று நகை விளைக்கின்றது. யாதொரு பாஷையாயினும், அது எவ்வளவு அற்பமாயிருந்தபோதினும், அது ஒருவனாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட தென்பதைத் தற்காலத்துக்கைக்கொள்ளார். அதுநிற்க, சிவபெருமானே தமிழ்ப்பாஷையைச் சிருஷ்டித்தாரென வைத்துக்கொள்வோம். அதனாற் றமிழ்பெற்ற பயன் யாதோ? தமிழ் மாத்திரம் தானா கடவுளாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது? மறுபாஷைகள் யாவராற் சிருஷ்டிக்கப்பட்டனவோ? அன்றித்தாமே மூளைத்தனவோ? சகல பாஷைகளுங் கடவுளாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்டன வாயின், தமிழ் கடவுளாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது என உரத்துக்கூறுவதனாற் றமிழ்பெற்ற ஊதிய மென்னோ? அற்றனறு தமிழ் கடவுள் பேசும் பாஷையென்ப ராயின் மறு பாஷைகள் கடவுட்குத் தெரியாதா? மறுபாஷைகள் பேசவோரிடத்துக் கடவுள் பேசவேண்டுமாயின் தமிழ்லேயா பேசவார்? அல்லது மொழி பெயர்ப்பதற் கொருவரை வைத்திருக்கின்றனரா? அல்லது அவரவரிடத்து அவரவர் பாஷையே

பேசுவாராயின் தமிழக் கடவுள் பேசினார் என்பதனால் தமிழ்க்கென்ன பயன்? அதுவுமன்றிக் கடவுள் ஹீப்ருபாஸை பேசினாரெனக் கிறீஸ்தவரும், அராபி பாஸை பேசினாரென மகமதியருங் கூறில் அவர்க்கு யாதுசமாதானஞ் சொல்வரோ? அவர் சொல்வது பொய் யாம் சொல்வது மெய் என்பன்முறை வற்புறுத்திக் கூறுவர் போலும்.

அதுநிற்க, கடவுள் தமிழையியற்றினா ரென்பதற்கத்தாட்சி யாதென நமது பண்டிதரை வினவுவேமேல், வடக்கலை தென்கலை வரையற வணர்ந்த சிவஞான மகாமுனிவர் காஞ்சிப்புராணத் தவ்வாறு கூறினாரன்றோ? முருகமூர்த்தி திருவருள் பெற்ற கச்சியப்ப சிவாசாரியார் கந்தபுராணத் தவ்வாறு கழறிப் போந்தனரன்றோ? சோமசுந்தரர் துணையடிபரவும் பரஞ்சோதி மாமுனிவரும் திருவிளையாடற் புராணத் தவ்வாறு கூறியிருக்கின்றனரன்றோ வென்பார். அதையும் நம்பாது நெருக்கிக்கேட்பேமேல் உடனே,

வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளியதற்கிணையாத் தொடர்புடைய தென்மொழியை யூலகமெலாந் தொழுதேத்தக், குடமுனிக்கு வலியறுத்தார் கொல்லேற்றுப்பாகரெனிற், கடல் வரைப்பி நிதன்பெருமை யாவரோ கணித்தறிவார்.

இருமொழிக்குங் கண்ணுதலோர் முதற்குரவ ரியல்வாய்ப்ப, இருமொழியும் வழிப்படுத்தார் முனிவேந்தரிசை பரப்பும், இருமொழியு மான்றோரே தழீஇயினாரென்றாலிவிருமொழியு நிகரென்னு மிதற்கைய முளதேயோ?

கண்ணுதற்பெருங் கடவுளும் கழகமோ டமர்ந்து, பண்ணுறத் தெரிந் தாய்ந்தவிப் பசுந்தமி ழேனை, மன்னிடைச்சில விலக்கண வரம்பிலா மொழிபோ வெண்ணிடப்படக் கிடந்ததா யெண்ணவும் படுமோ.

தொண்டர் நாதனைத் தூதிடைவிடுத்ததும் முதலை, யுண்ட பாலனை யழைத்தது மெலும்புபெண் னுருவாக், கண்டதும் மறைக் கதவினைத் திறந்ததுங் கன்னித், தண்டமிழ்ச் சொலோ மறுபுலச் சொற்களோ சாற்றீர்.

என இன்னும் பலபாட்டுக்களைச் சொல்லி நமது வாயையடக்குவர், இதனாற் றமிழின் மகிமை உருபிக்கப்பட்டதாகாது.

ஆனால் வேறெவ்விதமாகத் தான் தமிழின் சிறப்புக் கூறலாமெனின், என் சிற்றறிவுக் கெட்டியவா நொருவாறு கூறுகின்றேன்.

மனிதர் தம் மனக்குறிப்பை யொருவர்க்கொருவர் அறிவிப்பதற்கு மூன்று வழிகளுள்ளன:

1. சைகை

2. பேசுச்

3. எழுத்து

மனிதர் சீர் திருந்துவதற்குமுன் தம் மெண்ணங்களைச் சைகையினாலேயே யறிவித்தனர். தற்காலத்தும் தீவாந்தரங்களிலுள்ள சீர்திருந்தாத சில சாதிகளுள் சைகையே பெரும்பாலும் வழங்குகின்றது. சில சாதிகளிடத்தில் பாஷையிருந்தும் பேசும் பொழுது சைகைசெய்யாவிடின் அவர் பேச்சுப் பிறர்க்கு விளங்காது அமெரிக்கா விலுள்ள ஒரு சாதியர் இருட்டில் பேச மாட்டார்கள். தம் வீட்டிற் கொருவர் வந்தால் முதல் விளக்குக் கொளுத்திப் பிறகுதான் பேசவார் கள். அதுவுமின்றித் தற்காலத்திலுள்ள சீர் திருந்திய சாதிகளுள்ளும் நன்றாகத் திருந்திய பாஷையிருந்தும் சைகையும் கூடவழங்குகின்றது. நாவல்லமையிற் சிறந்தோரென்றாலும் பேரெடுத்தோர் பெரும்பாலும் சைகையின்றிப் பேசார். அவர் பேசும் பாஷை மதுரமாயுந் தெளிவாயுமிருந்தபோதிலும் அவர் கூறும் பொருள் அவர் சைகையினால் நமக்குத் தெற்றெனப் புலப்படுகின்றது. எழுத்தோ

1. படமெழுதுதல்

2. பேசும் பாஷையை எழுத்தினாலெழுதுவதெலன் இருவகைப்படும்.

படமெழுதலும் சீர்திருந்தாத சாதிகளிலேயே வழங்குகின்றது. ஒருவன் வந்தானென் எழுதவேண்டுமாயின் ஒரு மனிதன் நடப்பது போலெழுதுவார்கள். இவ்வழக்கம் சீர் திருந்திய சாதிகளுட் பெரும்பாலு மிலாதுபோயினும் சிறுபான்மை காணலாம். ஒரு சண்டையைப் பற்றிப் பிரசங்கங்கு செய்வோரொருவர் சண்டைசெய்வதுபோ வெமூதப்பட்ட வொருபடத்தைக் காட்டிப் பிரசங்கிப்பராயின் படமெழுதலும் சிறுபான்மை வழங்குகின்றதன்றோ? ஆயின் சீர் திருந்திய சாதிகளுள் பெரும்பான்மையும் வழங்குவது பேசலும் அதை யெழுத்தால் வெமூதலுமே. ஆகவே திருந்திய பாஷை யுடையதாயிருத்தல் சீர்திருத்தத்திற் கடையாளமாகின்றது. நம்முன்னோராகிய தமிழ்ரும் பல்லாயிரவருடங்கட்கு முன்னே தமிழ்ப்பாஷையை யுடையோராயிருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. எக்காலத்துத் தமிழ்ப்பாஷையைப் பெற்றனரோ யார்க்குந்தெரியாது. பரதகண்டத்தின் தென்பாகத்தில் திராவிடரிருந்தனர். பரதகண்டத்து முன்வசித்தோர் திராவிடரென்றும், ஆரியர் இமயமலைகடந் திந்தியாவிற்கு வந்தன் மேல் அவர்கள் வடபாகங்களைப் பிடித்துக்கொளத் திராவிடர் தெற்கே வந்தனர் என்றஞ் சொல்வர்.

ஆயின் அக்காலத்துத் திராவிடர் யாது பாஷை பேசினர்களோ யாமறியேம். திராவிட பாஷையெனத் தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் முதலிய பல பாஷைகள்க்கும் பொதுப் பெயராயினும் ஆரியர் பெரும்பாலும் தமிழையே திராவிடமெனக் கூறிவந்ததாகத் தோற்றுகிறது. மற்றுந் திராவிட பாஷைகளைப் பார்க்கிலும் தமிழ் முந்தியதென்பது தின்னனம். தற்கால திராவிட பாஷைகளுக்குமுன் இவையாவற்றிற்கும் பொதுவான பாஷையையான்றிருந்திருக்கலாம். அது ஆங்காங்கு திருந்தியபொழுது ஓரிடத்திற்றமிழாயும், ஓரிடத்திற் றெலுங்காயும், மற்றோரிடத்திற் கன்னடமாயும் மாறுபட்டிருக்கலாம்.

அதுநிற்க, தமிழ் சமஸ்கிருதத்தினின்றும் பிறந்ததென்று சொல் வோர்க்கு விடையாதென்பிரேல், அவர் அவ்வாறு கூற்றகு நியாயம் யாதென யான் வினவுவேன். சமஸ்கிருத பதங்கள் சில தமிழிலிருந்தால் தமிழ் சமஸ்கிருதத்தினின்றும் பிறந்ததாமா? தமிழ் எழுத்துக்களும் சமஸ்கிருத எழுத்துக்களும் சிறுபான்மை யொத்திருந்தால் தமிழ் சமஸ்கிருதத்தினின்றும் பிறந்ததாமா?

இவை காரணமன்றேல் வேறுயாது காரணம் பற்றியோ? தமிழிலக்கணத்திற்கும் சமஸ்கிருத இலக்கிணத்திற்கு மிருக்கும் பேதத்தைநோக்கும் போதே தமிழ்வேறு சமஸ்கிருதம் வேறெனத் தெற்றேனப் புலப்படுமே இந்தியா முழுவதும் முற்காலத்து ஒரே பாஷை வழங்கி, அப்பாஷை வடபால் பாலியாகவும், தென்பால் தமிழாகவும் திருந்தப், பாலிபின்னுந் திருந்திச் சமஸ்கிருத மாயிற்றெனக் கூறுவோர் கொள்கை சரியெனத் தோற்றுகின்றது. அது சமஸ்கிருதத்திற்கும் தமிழிற்குமுள்ள சம்பந்தங்களை நன்றாய்விளக்கும். இலத்தீனுக்கும் இங்கிலீஷ் உக்கு முன் என் சம்பந்தமே சமஸ்கிருதத்திற்கும் தமிழுக்குமுள்ளது.

ஆயின் இலத்தீனிலிருந்து வந்த சொற்களைந்கி இங்கிலீஷ் எழுதுவது கஷ்டமாயிருக்க சமஸ்கிருதபதமில்லாது தமிழிற் காவியமெழுதுவது சுலபமாயிருக்கின்றது. அதற்குச் சிந்தாமணி, கலித்தொகை முதலிய நூல்களே யான்றவுதாரணமாம். சமஸ்கிருதத்தினாற்றமிழ்மிகவுந் திருந்தியது நிச்சயமே. ஆயினுமென்? சமஸ்கிருதம் தெற்கு வருமுன்னேயே தமிழ் மிகவுந் திருந்தியிருந்ததாகத் தோற்றுகிறது. தமிழிலிருக்கும் பழைய நூல்களில் வடமொழிச் சொல் அழுர்வமாய் வருதலே யிதற்கத்தாட்சியாம். திராவிடபாஷைகள் சகலத்தினும் முந்தியதுமிழே. அவைகள் யாவற்றினுந் சிறந்தும் தமிழே ஆங்கிலேய பாஷையில் அரிவரிவர முன் தமிழ் திருந்தியபாஷையா யிருந்ததாயின் தமிழ் பழைய பாஷையென்பதற் கத்தாட்சி வேறுவேண்டுமோ?

அது நிற்க, இப்பாஷைக்குத் தமிழெழுஞும் பெயரெவ்வாறு வந்ததெனச்சற்று விசாரிப்போம், திராவிடம் என்னும் வடமொழிச்சொல் தமிழ் என மர்தியித்தெற்றென்பார் ஒருசாரார்.

தமிழ் என்னுமொழியே திராவிடமாயிற் றென்பார் மற்றொரு சாரார். தமிழ் என்னுமொழிக்கு இனிமையெனு மர்த்தமுண்டா கையால் தமிழ்ப்பாஷையின் இனிமை பற்றித் தமிழெழுஞும் பெயர் வந்ததென்பார் தமிழ்ப்பாஷையபிமானிகள், "இதழ், இமிழ், உமிழ், கமிழ், கவிழ், குமிழ், சிமிழ் என முகரப்பேறுபெற்ற பதங்கள் போலத் தமிழ் என்னுந் சொல் தனிமைப்பொருள் குறித்த தமிழென்னும் வினையடியாற் பிறந்து, வினை முதற் பொருண்மை உணர்த்தியவிகுதிகுன்றித், தனக்கிணை யில்லாப் பாஷை என்னும் பொருள்பயப்பது" என்பார் மற்றொரு சாரார் தென் மொழி, தமிழ் என்மரீ இயற்றென்பார் போப் (Dr.Pope)

துரையவர்கள். திரவிடம், தமிழ் என்னும் இருசொல்லும் திரமிடம் என்னும் மொழியிலிருந்து பிறந்தன வெனப் பல நியாயங்காட்டிக் கூறுகின்றனர் காஸ்ட்வெல் பாதிரியார் (Rev.Caldwell). 'இவற்றுட் பின்னைய விரண்டிலொன்றே சரியாயிருக்க வேண்டுமென என் சிற்றிவுக்குத் தோற்றுகின்றது.

ஆகவே யாதுகாரணம் பற்றியோ தமிழ் எனும் பெயருடைய இப்பாலை, திரவிட பாலைகளிலொன்றாயும், மற்றைய திரவிட பாலைகள் யாவற்றிற்கும் முந்தியதாயும், அவற்றிற் சிறந்ததாயும், சமஸ்கிருதத்திற்குக் கீழ்ப்படியாததாயும், பல்லாயிர வருடங்களாகத் தென்னிந்தி யாவில் வழங்கி வருகின்றது. தற்காலத்து இந்தியாவில் 'குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடம்' எனு நான்கெல்லையுள்ளும், ஸம்தேயத்து வடக்குமாகாணம், கிழக்கு மாகாணங்களில் முக்கியமாயும், மற்றைய மாகாணங்களிற் சிறுபான்மையும் இரண்கூன், பினாங்கு, சிங்கப்பூர் முதலிய இடங்களிலும், ஆபிரிக்காக் கண்டத்தின் தென்முனையிலும் வழங்குகின்றது. ஏறக்குறைய நூற்றுநாற்புத்தெந்தநு இலட்சம் சனங்களினாற் பேசப்படுகிறது. ஏறக்குறைய ஐம்பத்தெண்ணா யிரத்தெஞ்ணாறு சொற்களையுடையதாக விருக்கின்றது. இதுவே தமிழாகிய நம்முடைய சுய பாலை. இதை நோக்குங்காலத்து 'அம்ம!' இதன் பெருமைக்கு வேறு அத்தாட்சியும் வேண்டுமோ எனத் தோற்றுகின்றது. ஆயினும் ஒருவிரலைநீட்டி இதுபெரிதோ சிறிதோவென்பது வினாவழுவாகுமாகையானும், ஓர் ஆயுதம்தகும் தகாதென்பது அது செய்யுந்தொழிலை நோக்கி யாகலானும், தமிழின் பெருமையை நிலைநிறுத்த இன்னுஞ் சற்று விசாரிப்போம்.

ஒருவன் தன் மனக்குறிப்பை மற்றோர்க் கறிவிப்பதற்குப் பாலை முக்கியகருவியா கின்றது. ஆகவே நமது மனக்குறிப்பை மற்றோர்க்கு எப்பாலையிற் சலபமாயும், தெளிவாயும், மதுரமாயும், பலவிதமாக வற்புறுத்திக் கூற முடியுமோ அப்பாலையே மிகவுஞ் சிறந்த பாலையென்றுரைக்கவேண்டும். ஆங்கிலேய பாலையையுந் தமிழ்ப் பாலையையு மொத்துநோக்குங்காலத்து இரண்டிற்கும்ள்ள தாரதம்மியங் கரதலாமலகம்போற் றெள்ளிதிற் புலப்படுகின்றது.

ஆங்கிலேய பாலையிற் சலபமாகச் சொல்லக்கூடிய தொன்றைத் தமிழிற்கூறுவது மிகவும் வருத்தமாயிருக்கின்றது.

ஆயின் அதைக் கொண்டு யாம் தமிழ் எனிய பாலையெனக் கூறத்தகாது. நமக்கோ தமிழ்ப் பாலை நமது சொந்தப் பாலையாயிருந்த

1. சென்னைத் துரைத்தன பாடசாலைச் சமஸ்கிருதாசிரியர் அப்பாட் (Dr.Oppert) துரையவர்கள் இந்தியாவில் முற்காலத்து மள்ளி எனுஞ் சாதியாரிருந்தன ரென்றும், அவர்பாலைக்கு மள்ளபாலை யென்றுபெயரின்றும், அப்பெயர் திருவென்னுமைடே சேர்ந்து திருமள்ள என்று வழங்கியிருக்க வேண்டுமென்றும், திருமள்ள எனும் பதத்திலிருந்தே திரமிளம், திரவிடம், தமிழ் எனும் மூன்று மொழிகளும் பிறந்தனவென்றுக் கூறுகின்றார்.

போதினும் நன்றாகத் தெரியாது. அனேக மாணவர்க்கு ஆங்கிலேய பாஷை தெரிந்தளவேனுந் தமிழ்தெரியாது. அது சிலர் தமிழிற் பேசுவோருக்கு இங்கிலீஷில் விடையளிப்பதிலிருந்தும், தமிழிலிலே தொடங்கி இங்கிலீஷில் முடிப்பதிலிருந்தும், தமிழ் பேசும் பொழுதும் ஆங்கிலேய மொழிகளைக் கணக்கின்றிக் கலப்பதிலிருந்தும் காணலாம். அவர்கள் வாசித்ததுமிழ் ஆண்டான்டு சர்வகலாசாலைப் பார்சைகட்டுப் பாடமாக வேற்படுத்திய பாகங்களே, அவர்களைந்த தமிழ்ச் சொற்களும் அப்பாகங்களிற் காணப்பட்டவைகளே. ஆகையினால் ஒரு விஷயத்தைத்தமிழிற் கூறமுடியாதெனல் அறியாமையாகும். தற்காலத்து நமக்குள்ள அறிவுடன் சொல்ல முடியாத வொரு விஷயம் இன்னுஞ்சில நூல்களைப் பார்த்தபிற்கு சலபமாகச் சொல்ல முடியலாம். தமிழிலுள்ள நூல்கள் யாவற்றையுந் தவறாது கற்றுனர்ந்தோரே இவ்விஷயத்தைச் சொல்ல முடியாதென உறுதியாய்க் கூறலாம், ஆங்கிலேய பாஷையின் நிலைமையைப் பார்த்துப் பிறகு தமிழைப்பார்த்தால் சூரியனைப்பார்த்துப் பின் சந்திரனைப்பார்ப்பது போலாம். சூரியனுடைய பிரகாசத்தினால் சூரியனைப் பார்த்தவுடன் கண் பொறித்தட்டி மற்றொரு பொருளுஞ் சிறிது நேரந்தெரியாதது போலவே ஆங்கிலேய பாஷையைப் பார்த்தவுடன் அதன் பிரகாசத்தினால் நமது கண் மறைந்து தமிழின் ஒளி தெரியாது போகவுங் கூடும். ஆயினுமிங்கிலீஷிலும் தமிழ் சிறந்ததெனக் கற்றறியா மூடருஞ் சொல்லார்.

மண்ணுலகத்து மாந்தரும் மற்றைய சீவசெந்துக்களும் பிறந்து வளர்ந்து முதிர்கின்றது. எச்சாதியார் சீர்திருந்தியிருக்கின்றனரோ அவரது பாஷையும் திருந்தியிருக்கும். எப்பாஷை திருந்தியிருக்கின்றதோ அப்பாஷை பேசுவோருந் திருத்தமுடையோ ரென்பதற் கையமில்லை, ஆங்கிலேயர்க்கும் தமிழர்க்கும் எவ்வளவு பேதமிருக்கின்றதோ அவ்வளவுபேதம் ஆங்கிலேய பாஷைக்குந் தமிழ்ப் பாஷைக்குமிருக்கின்றது. பதினாயிர வருஷகாலமாக ஆங்கிலேயர் எப்படி நாட்குநாள் திருந்திக்கொண்டு வருகின்றனரோ அப்படியேயவர் பாஷையும் பிவிருத்தியாகிக்கொண்டு வருகின்றது. தமிழுந் தமிழர் சீர்திருந்தியகாலத்துத் திருந்தியவர் பின்வாங்கத் தானும் பின்வாங்கி யவருறங்கத் தானுமுறங்கியது. ஆகவே தற்காலத்து இங்கிலீஷுக்குந் தமிழுக்கும் அளவிறந்த பேதமுண்டாதற் கிடமாயிற்று. நம்மனோர் விழித்தெழுந்து மறுபாஷைகளைக் கற்றுத் தமிழைத் திருத்துவரேல் தமிழுஞ் சில வருத்தத்தில் மிகவுந் திருந்துமன்றோ! ஆங்கிலேய பாஷையளவு சிறப்புடைத்தாக வருத்துக் கூடுதலான்னோ!

இது காறும் தமிழ்ப் பாஷையைப் பற்றிப் பேசினோம்; இனி மேல் தமிழ்ப் பாஷையிலிருக்கும் இலக்கியங்கள் யாவை அவற்றின் குணா குணங்கள் யாவையெனச் சிறிது விசாரிப்போம். தமிழ்ப் பாஷையினாதி யாவர்க்குந் தெரியாதது போலவே தமிழிலே முதன்முதலெழுதப்பட்ட நூல்கள் யாவை, அவையெவராலெழுதப்பட்டன, எக்காலத்தெழுதப்

பட்டன இவையாவும் யாவர்க்கும் தெரிவதறிதா யிருக்கின்றது. தேசசரித்திரங் களில்லாமையானும், முற்காலத்தைய நூல்களில் லாமையானும், பிற்காலத்து நூலாசிரியரும் முற்காலத்தைப் பற்றி யெழுத்தமையானும், தமிழ்ப் பாஷையின் பூர்வசரித்திரம் பேரிருட்டா யிருக்கின்றது.

அகத்தியரியற்றிய அகத்தியம் என்னும் பேரிலக்கணமே தமிழின் முதல்முதலெழுதப்பட்ட நூலென்பர் அனேகர். அகத்தியம் பன்னீராயிரஞ் சூத்திரங்கொண்டதென்றும், இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழ்க்கு மிலக்கணங்கூறியதென்றங் கூறுகின்றனர். தமிழ்ப்பாஷை தொடங்கியவுடன் ஒரு பேரிலக்கணந் தமிழிலெழுதிய விந்தை நம்பண்டிதர்மார்க்கே புலப்படும்.

யாதோரு சிறு காரியத்திற்கும் சூத்திரமெடுத்துக்காட்டும் பண்டிதர் வித்துவான்கள் முதலியோர் "இலக்கியங் கண்டதற்கிலக்கண மியம்பலில்" என்னுஞ் சிறுநன்னாற் சூத்திரத்தை மறந்து தமிழிலக்கிய முன்னுடையதற்கு முன்னேயே அகத்தியர் தமிழிலேயொரு பேரிலக்கண மெழுதினாரெனக் கூறலும் ஒரு பெரும் விந்தையே. ஆயினுமென? சப்தசமுத்திரத்தையுமோருமுந்தளவாக்கி யுள்ளங் கையில் வைத் தாசமனஞ் செய்தருளிய அகத்தியர்க்கு இலக்கிய மின்றி இலக்கணமெழுதல் ஒரு பெருங்காரியமோவெனச் சமாதானங் கூறலும் பண்டிதர் பாண்டித்தியத்திற் கெட்டியதன்றிச் சின்னாட்டபல் பினிச்சிற்றிவினராகிய நமக்குப் புலப்படும் பொருளோ?

அகத்தியரியற்றியதாகக் கூறப்படும் பன்னீராயிரம் சூத்திரங் களுட் தொல்காப்பியரா வெடுத்தாளப்பட்ட சிலவும், உரையாசிரியர்களா வெடுத்தாளப்பட்ட சிலவுந்தவிர மற்றவையாவுமிறந்து போயினவாகத் தோற்றுகின்றது இவ்வகத்தியர்க்குத் தொலகாப்பியன், அதங் கோட்டரசன், தூராவிங்கள், செம்பூசேய், வையாபிகன், வாய்ப்பியன், பனம்பாரன், கழாரம்பன், அவினையன், காக்கைபாடினியன், நந்தத்தன், வாமனன் எனப் பன்னிரு மாணாக்கரிருந்ததாகவும், அவர் தம் பேரைக் கொண்டு வெவ்வேறு பன்னிரண்டிலக்கணங்களும், அனைவரு மொருங்குசேர்ந்து புறப்பொருட் பன்னிருபடலமென ஒரு நூலுமியற்றினதாகக் கூறுவர். அவற்றுட் தொல்காப்பிய மொன்றே நமக்குக் கிடைத்தது. தொல்காப்பியம் தற்காலத்துள்ள மற்றைய தமிழ் நூல்களைப் பார்க்கிலும் முந்தியதாகத் தோற்றுகின்றது.

இதுவே தமிழிற்குச் சிறந்த இலக்கணம். எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு அணியென்னுமைந்தையும் பற்றிச் சொல்லும் இந்நாலில் வடமொழிப்பதங்களருமையாயிருத்தலே இது முதியதென்பதற்கோ ரத்தாட்சியாகும். இதற்கு இளம்பூரணர், கல்லாடர், பேராசிரியர், சேனாவரையர், நச்சினாக்கினியர் என ஜூவர் உரைசெய்துனரெனக்கூறல் வழக்கம். ஆயின் இளம்பூரணருரையில் சொல்லதிகாரமுமே வழங்குகின்றன. கல்லாட ருரையும் பேராசிரியருரையுங் காணேம். நச்சினார்க்கினியரையே

சகலத்திற்கும் பிந்தியதும், தொல்காப்பியமுழுவதற்கு முள்ளதும், நச்சினார்கினியருவைல்லபம்கூறிற் பெருகுமாதவின் விட்டனன். அவர் பேரே யவர்குண்ததை நன்று விரிக்கின்றது: இவர துரையையு மிறந்துபோகாதபடி காத்து நமக்கச்சிட்டளித்த ஸ்ரீமத். சிவை தாமோதரம்பிள்ளையவர்கட்டுத் தமிழர் யாவரும் என்றும் நன்றியறிவுடையோரா யிருத்தல் வேண்டும். இவராலேயே தொல்காப்பியஞ் சேனாவரையமு மச்சிடப்பட்டது. தொல்காப்பிய மிக்காலத் தெழுதப்பட்டதெனக் கூற முடியாது. ஆயிரம் வருடங்கட்கு முன்னென்பார் சிலர். மூவாயிரம் வருடங்கட்குமுன்னென்பார் சிலர். இருபதினாயிரம் வருடங்கட்கு முன்னென்பாருமார்.

இக்காலத்திலேயே முத்தமிழ்ச்சங்க மிருந்ததாகக் கூறுகின்றனர். முதற்சங்கங் கடல் கொள்ளப்பட்ட மதுரையிலிருந்ததெனவும், சங்கமிருந்தார்ஜென்னாற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் எனவும், நாலாயிரத்து நானுற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினாரெனவும், பாடப்பட்டவை எத்துணையோர் பரிபாடலும், முதுகுருகும், களரியாவிரையுமென இத்தொடக்கத்தனவெனவும், இடைச்சங்கம் கபாடபுரத்திலிருந்த தெனவும், சங்கமிருந்தார் ஜென்னாற்றென்பதின்ம ரெனவும், மூவாயிரத் தெழுராற்றுவர் பாடினாரெனவும், பாடப்பட்டவை கலியுங்குருகும், வெண்டாளியும், வியாழமாலைய கவலுமென இத்தொடக்கத்தன எனவும், கடைச்சங்கம் வட மதுரையிலிருந்த தெனவும் சங்கமிருந்தார் நாற்பத்தொன்பதின் மரெனவும் நானுற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினாரெனவும், பாடப்பட்டவை எட்டுத்தொகையும், பேரிசையும், சிற்றிசையுமென்றித்தொடக்கத்தன வெனவும் வித்துவான்கள் கூறுவர்.

ஆயின் உள்ளதையுள்ள படி கூறல் தமிழ்ப் பண்டிதர் குணமன்மையின் உண்மையும் அவர்வாயில் வரும்பொழுது உண்மை நிறம் மாறிப் பொய்யாகின்றது. ஆகவே சங்கங்களைப் பற்றிக் கூறுவனவற்றுள் உண்மையெவ்வளவு பொய்புள்ளு எவ்வளவெனக் கண்டுபிடிக்கத் தொடங்கல் பகீரதப்பிரயத்தனமாகும். இச்சங்கங்களுள் ஒவ்வொன்றும் பல்லாயிரவருடமிருந்ததாகவும், இச்சங்கங்களில் சிவன், சுப்பிரமணியர் முதலிய கடவுளர் சங்கத்தவராய் வீற்றிருந்தனரெனவும், இச்சங்கங்கட்குத் தெய்வீகமான சங்கப்பலகை யொன்றிருந்த தாகவும், இவ்வித பல கதைகளைக் கூறுவதனால் உள்ள உண்மையும் மறைந்து போகின்றது. கடைச் சங்கத்திலியற்றப் பட்டனவாகக் கூறப்பட்டவற்றுட் சிலவே தற்காலத்து வழங்கும் நூல்களுட் பழையன.

இக்காலத்து நூல்களிற் சிறந்த காவியமைந்து; சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, குண்டலகேசி, வளையாபதி யென்பன.

இவற்றுள் சிந்தாமணியும் சிலப்பதிகாரத்திலொருபாகமுமே அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. திருத்தக்கதேவரியற்றிய சிந்தாமணி பதின் மூன்றிலம்பகத்தில் சீவகனது கதையைக் கூறுவது. நச்சினார்க்கினியராலுரை செய்யப்பட்டது. சொல்லமுகும் பொருளமுகும் நிறைந்துள்ளது. ஆங்கிலேயராலும் மிகவுஞ் சிறந்ததெனக்

கணிக்கப்பட்டது. தமிழிற் சிறந்த காவியங்களுள் முக்கியமானதொன்று.

மூவாயிரத்து நூற்றுநாற்பத்தைந்து செய்யுட்கொண்டது. கற்கக்கற்க இன்பம் பயப்பது. சேரர்குலத் துதித்த இளங்கோவடிக ஸியற்றிய சிலப்பதிகாரம் கோவலன் கதையைக் கூறுவது. புகார்காண்டம், மதுரைக்காண்டம், வஞ்சிக்காண்டம் என மூன்று பிரிவுள்ளது.

கற்றோர் சிலராற் சிந்தாமணியினின்றுஞ் சிறந்ததெனக் கூறப்பட்டது. புகார்காண்டமே அச்சிடப்பட்டது. மணிமேகலை சிலரிடத்துக் கையெழுத்துப் பிரதியாயிருக்கின்றது. வளையாபதி குண்டலகேசி யிரண்டும் இருக்கின்றனவோ இறந்துபட்டனவோ தெரியாது.

இவையன்றிச் சமணரியற்றிய யசோதரகாவியம். உதயணன் காதை, நாககுமாரகாவியம், சூளாமணி, நலகேசியெனச் சில சிறுகாவியங்களுள். இவற்றுள் சூளாமணி ஸ்ரீமத் சி.வெ. தாமோதரம்பிள்ளையவர்களால் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது. சொற் சுவை நிறைந்துள்ளது. தற்காலத்துச் சிறுகிரந்தங்களுள் அதற்குச் சமானமானது ஒன்றுங் காணோம்.

மற்றவற்றுள் யசோதரகாவியம் முன்னொருவரா லச்சிடப் பட்டிருக்கின்றது. மற்றவையைச்சிடப்படவில்லை. இவையன்றி, நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநாறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கவித்தொகை, அகநானாறு, புறநானாறு என எட்டுத்தொகைகளுள்ளன. இவற்றுள் நல்லந்துவனார் கவித்தொகை யொன்றுமே அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது.

கற்றறிந்தோரேத்துங் கவி' யென்னும்பொழுதே யதன் சிறப்புத் தோற்றுகின்றது. மற்றத் தொகைகளுட் சில கையெழுத்துப் பிரதியாக விருக்கிறதாகக் கேள்வி; சில விறந்தனபோலும் இவையுமன்றி திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, மூல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப் பாலை, மலைபடுகடாம் என்னும் பத்துப்பாட்டுகளுண்டு. இவை யாவும் ஒன்றாய் நக்சினார்க்கியருரையுடன் ஸ்ரீமான் வே.சாமிநாதையரவர்களா லச்சிடப்பட்டிருகின்றன, சிந்தாமணிக்கு யிரளித்த புண்ணியவாளனு மிவரே. தமிழிலுள்ள சிறுபாட்டுக்களிற் சிறந்தவையிவைப்பத்துமே, இவையன்றி நாலடி, நான்மணி முதலியபதினெண்ண் கீழ்க்கணக்கெனக் கூறப்படும் பதினெட்டும் சங்கத்திற்குச் சேர்ந்ததாகவே கூறுவர்.

இவற்றுட் பல நீதி நூல்களே. கல்லாடாரியற்றிய கல்லாட மென்னுஞ் சிறந்த நாலுமிக்காலத்திற்குச் சேர்ந்ததாகவே யிருக்கவேண்டும்.

அது அக்காலத்திலேயே பேர் பெற்ற நூலாயின் இக்காலத்தின் மகிமையையேன் சொல்லவேண்டும்.

ஆனால் அதையாரு முபயோகிப்பதைக்காணோம். இவை தோன்றிய காலத்தே தோன்றிப் பொருளில் இவை யாவற்றிற்குஞ் சிறந்ததும், தமிழ் எனுமாது உச்சியிற்றரிக்குஞ் சூடாமணியெனச் சொல்லக் கூடியதும், தமிழின் பெருமையை யெங்கும் பரவச் செய்ததும்,

சாதிபேதம் மதபேதமின்றி யாரு மெக்காலத்துங் கைக்கொள்ளக் கூடியதும், தமிழர்க்குப் பெருஞ் செல்வமாயதும் திருவள்ளுவரியற்றிய திருக்குறளே. இந்நாலிலத்தின் பாஷையிலிருவராலும், பிரஞ்சிலோரு வராலும், சார்மேனிய பாஷையிலோருவராலும் ஆங்கிலேய பாஷையில் மூவராலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுளதாயின் இதன் பெருமையை யானோ எடுத்துரைக்க வல்லேன். தமிழ் வேதமென்னும் பெயருமிதற்குத் தகுந்ததே.

இவ்விதநால் வேறொரு பாஷையிலுமில்லையாயின் இதனாற் றமிழடையும் பெருமை யில்வளவிற்றென வெடுத்துரைக்கற் பாற்றோ! இந்நால் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கில் அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்றையுமே 1330 குறளிற் கூறுவது. வீட்டைப் பற்றியேன் கூறவில்லையோ தெரிதலரிது வள்ளுவர் நான்கையும் பற்றி யெழுதியிருப்பார். வீட்டுப் பாகம் இறந்து போயிருக்க வேண்டுமென்பர் சிலர். அறம், பொருள், இன்பம் மூன்றும் பாடி வீட்டைப் பற்றிப் பாடமுன் வள்ளுவர் இறந்திருப்பார் என்பர் சிலர். அனுபவத்தைக் கொண்டு அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்றையும் பற்றியுறுதியாகச் சொல்லியவர் வீட்டைப் பற்றி யுறுதியாகச் சொல்ல முடியாமையின் எழுதாது விட்டனர் என்பர் சிலர். இந்நால் சகல சாதிகளிடத்திலும், சகல மதத்தவரிடத் திலும் பரம்பவேண்டுமென்னும் விருப்புடை யோராய், சகலர்க்கும் பொதுவான அறம், பொருள், இன்பம் என்னு மூன்றையுஞ் சொல்லி வீடு சகலர்க்கும் பொதுவாகாமையின் கூறாது விட்டனர் என்பர் ஒரு சாரார். அஃதெவ்வாறாயினுமாகுக. அது இற்றைக்காயிர வருடங்கட்குமுன் குறள் போன்ற ஒரு நால் இயற்றிய தமிழர் மிகவுஞ் சீர்திருந்தியிருந்தனர் என்பதற்கான்ற அத்தாட்சியாகும். ஆயின் இவ்வள்ளுவர் எங்கிருந்தனரோ யாது தொழிற் செய்தனரோ எம்மதத்தரோ எக்காலத்திருந்தனரோ இவை யாருமறியா மறை பொருளாயிருக்கின்றன. மயிலாப்பூரி லிருந்தனர் என்றும் நெய்தற்றொழில் செய்தனரென்றும் பெரும்பான்மையும் சொல்வர். சைவர்கள் இவரைச் சைவரென்பர். வைணவர் வைணவரென்பர் போப் (Dr.Pope) துரை கிறிஸ்தவர் என்பர் போலும் சமணர் இவரைச் சமணரென்றே கூறுவர். இக்காலத்திலேயே திவாகரம், பிங்கலந்தை சூடாமணி முதலிய நிகண்டுகளும், பவணந்தி முனிவரியற்றிய நன்னாலும் எழுதப்பட்டன எனக் கூறுவர். இத்துடன் தமிழணங்கின் வாலிபதிசையும் பூர்த்தியாயிற்றெனக் கூறல்வேண்டும். இவற்றிற்கும், இவற்றிற்குப் பின்வரும் மற்றைய நூல்களுக்குமுள்ள பேதத்தை நோக்குங்காலத்து இவ்விரு காலத்துக்குமிடையில் இருந்தாறு முந்நாறு வருடங்கள் சென்றிருக்க வேண்டுமெனத் தோற்றுகின்றது. ஆயின் இடையே சென்ற இக்காலத்து நூல்கள் எழுதப்பட்டனவோ எழுதப்பட வில்லையோ, இல்லையேல் அது யாது காரணம் பற்றியோ, இவை யார்க்கும் புலப்படா.

இற்றைக்கு ஏற்குறைய ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னே தமிழில் இராமாயணம் பாடப்பட்டதென்பர் சிலர், சமஸ்கிருதத்திற்கு வான்மீதியும், கிரேக்கருக்கு ஹோமாரும், ஆங்கிலேயர்க்கு மில்றநனும் போலத் தமிழுக்குக் கம்பருளர். உலகத்திலுள்ள மலைகள் யாவற்றிற்கும் இமய மலையெவ்விதமோ அவ்விதமே தமிழிலுள்ள கவிகள் யாவர்க்குங் கம்பர். கம்பரின் அறிவும் வாக்குவல்லபழும் இவ்வளவிற்றென அளவிடற் பாலனவோ? சிறந்தகவியொருவற்கு வேண்டிய குணங்கள் யாவையோ யவையாவுங் கம்பரில் நிறைந்திருக்கின்றன. மற்றும் தமிழ் கவிதைகளிலுள்ள ஆங்காங்கே தோற்றுகினும் இதரதேய கவிகளிலுள்ள நற்குணங்கள் யாவும் கம்பரில் காணப்படு கின்றன. தமிழிலக்கியத்தின் மகிழை நம்பாதவொருவற்குக் கம்பராமா யணமொன்றுமே தமிழின் மகிழையை நிலைநிறுத்தும். இதரதேயத்து முக்கிய கவிஞர்களுடன் சம ஆசனத்தினுட் காருந் தகைமையுடையவர் கம்பரே.

தமிழனங்கி னுச்சியிலணியும் இரத்தினச் சூடாமணி திருக்குறளாயின் அவ்வணங்கின் மார்பிற்றுலங்கும் நவரத்தின மிழைத்த மகரகண்டிகை கம்பராமாயணமென்பதற்குச் சிறிதுமையுள்ளதோ? கம்பர் வான்மீத்திலிருந்தபடி இராமாயணத்தை மொழி பெயர்த்தவரல்லர். இராமாயணக் கதையை யெடுத்துக்கொண்டு தானொரு இராமாயண மியற்றியவரே வான்மீதி இராமாயணத்திற்குங் கம்பராமாயணத்திற்குங் கதையிலேயே பலவிடத்திற் பேதமிருக்கின்றன. இரண்டு இராமாயணத்தையும் பார்த்தோர் சிலர் கம்பராமாயணமே சிறந்ததென்பர். கதை சொல்லும் விதத்திலும் வர்ணனையிலும் ஒருவரோடொருவரைப் பேசக்செய்யும் விதத்திலும் கம்பருக்கிணையாவோர் தமிழில் வேறு யாவர்? அதுவுமன்றிக் கம்பராமாயணத்தை யெங்கெடுத்துப் பார்க்கிலும் அங்கங்கே யற்புதமாயிருக்கும். சிலகாலத்துக்குமுன் யான் கம்பராமாயணம் வாசிக்கத் தொடங்கி பாலகாண்டம் வாசித்த பொழுது இராமாயணத்தில் பாலகாண்டமே சிறந்தபாகமென நினைத்திருந்தேன், பின் அயோத்தியா காண்டம் வாசிக்கும் பொழுது பால காண்டத்தைப் பார்க்கிலும் அயோத்தியா காண்டமே சிறந்ததென்றேன். பின் ஆரணிய காண்டத்திற்கு வந்தபொழுது சந்தேகமின்றி ஆரணியகாண்டமே சிறந்ததென்றேன். யுத்தகாண்டம் வரைக்கும் வாசித்தோரொருவர் யுத்தகாண்டம் மற்றெல்லாக் காண்டத்தைப் பார்க்கினுஞ் சிறந்ததென்றார்.

இவ்விதற்கூறின் சிறந்ததெது? சிறவாததெது? ஆதி தொடங்கி அந்தம் வரையுமானந்தக்கடலாயிருக்குமாகின் அதன் சிறப்பையெடுத்துரைக்க யானோவல்லேன்? தமிழிலிருக்கும் நூல்களிற் கம்பராமாயணந்தவிர மற்றுயாவு மழிந்தபோதினும், கம்பராமயண மொன்றுமே தமிழுக்கு அளவிறந்த பெருமை கொடுக்குமாயின், கம்பராமாயணம் இத்தன்மைத்தெனச் சொல்லற்பாலதோ! அது நிற்கக் கம்பர் யார்?

அரசன் என்பார் ஒரு சாரார் வேளாள என்பார் மற்றொரு சாரார். வைணவன்பர் வைணவர், சைவன் என்பர் சைவர். சமணனென்பார் யாகுங்காணேம். 'கற்றோர்கவியுட் பெரிதாந்தமிழ்க் கம்பநாடன்' சரித்திரமே இவ்வாறிருக்கின் தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம் எங்குக் கண்டு பிடிப்போம்? இராமாயணம் முழுவதும் கம்பராற் பாடப்பட்டதன்று பாலகாண்டம் முதல் யுத்த காண்டம் வரைக்குமே கம்பர் பன்றீராயிரத்துச் சொச்சுச் செய்யுளாற் செய்திருக்கின்றனர். உத்தராமாயணம் அவர்காலத்து வசித்த ஒட்டக் கூத்தரால் இயற்றப்பட்டுள்ளது. அவர்காலத்து வசித்த குகழேந்திப் புலவரால் நாளவெண்பாவென்னும் திவ்விய கிரந்தமியற்றப்பட்டது. இக்காலத்திற்கு முன் எட்டுத் தொகை பத்துப் பாட்டுத் தோன்றிய காலத்திருந்த அவ்வையாரையும் யாம் கவனியாது விடக்கூடாது. அவ்வையாரியற்றிய பெருங்கிரந்தமில்லாது போயினும் யாம் அனைவருஞ் சிறுவயதிற் கற்ற ஆத்திருக்குடி, கொன்றைவேந்தன் முதலியவற்றை மற்றதலரி தாயிருக்கின்றதே அதுவுமன்றி அவ்வையார் பெண்ணென்ற பொழுதே யவர்பெயரை யாம் எப்பொழுதும் மனத்தில் வைத்திருக்க வேண்டியதாயுமிருக்கின்றது. முற்காலத்தில் பெண் கல்வியிருந்ததற்கும் இது அத்தாட்சியாகின்றது.

இராமாயணம் முதலிய தோன்றிய காலத்திற்கு முந்தியே தமிழ்ப் பாலைக்குச் சிறந்த பாக்கியமாகிய தேவாரங்களொழுதுப் பட்டன.

இவை அப்பர், சுந்தர், சம்பந்தரெனு மூவராலெல்முதப்பட்டன. இவர் மூவரில் பிந்தியவர் சுந்தரரே. யாவுங் கடவுள் மேற்றுதியாகக் கூறப் பட்டனவேனும் தமிழ் பாலையின் வல்லபத்தையும் இனிமையையுந் தெற்றெனக் காட்டக் கூடியவை இவையே. வாசிப்போர் மனதை யுருக்கும் வல்லமை தமிழிற்கில்லையென்போர்க்குத் தேவாரப் புத்தகமொன்றைக் கையிற் கொடுத்தல் நன்மருந்தாகும்.

தேவாரமேதேனு மொன்றைப் பண்ணுடன் சொல்லுங் காலத்து நீர்ச்சுரவாதிக்கும் மனமுருகுமாயின் தேவாரத்தின் சிறப்பைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? மாணிக்கவாசகரியற்றிய திருவாசகமுமித் தன்மையதே. திருவாசகம் தேவாரத்திற்கு முந்தியதே போலும் இத்தன்மையதான் வைணவர்க்குச் சிறந்த திருவாய்மொழியும் ஏறக் குறைய இக்காலத்திலேயே தோன்றியது.

இவையாவற்றிற்கு மைந்தாறு நூற்றாண்டிற்குப் பிந்தியே தமிழில் பாரதமும் நைதடமும் மெழுதப்பட்டன. இதற்குமுதல் சங்கத்தார் காலத்தெழுதிய பெருந்தேவனார் பாரதமே வழங்கியிருக்கவேண்டும். அது வெண்பாவாலும், வசனத்தாலு மியற்றப்பட்டது. பின் வில்லிபுத்தூரர் இயற்றியது விருத்தப் பாரதம். இது மிகவும் நல்லநூலாயினும் தமிழிலிருக்கும் முக்கிய நூல்களிலொன்றன்று. வில்லிபுத்தூரர் பாரதக் கதையைச் சுருக்கி யெழுதியதுமன்றி, முடியவும் எழுதவில்லை. பாரதயுத்தம் முடிய வில்லிபுத்தூரர் பாரதமும் முடிகின்றது. சமஸ்கிருதத்திற்கு வியாசர் பாரதம் எவ்வளவு கீர்த்தி

பெருக்கிறதோ அதிற்பாதியேனும் தமிழிற்கு வில்லிபுத்தூரர் பாரதஞ் செய்யவில்லை. அதிவீரராம பாண்டியனியற்றிய நெடதம் பலராலும் புகழப்பட்டதேனும் மிகவுஞ் சிறந்த நூலள்ளு.

தமிழிலக்கியம் கற்கத் தொடங்குவோர்க்கு முதலில் மிகவுமானந்தங் கொடுப்பது நெடதம். ஆயின் அதன் சிறப்பு வரவரக்குறையும்.

அதிவீரராமன் மற்ற கவிகளைப் பார்த்துத் தன் யுக்தி வல்லபத்தாற் செய்ததுவேயாழிய நெடதம் கம்பரைப் போன்ற ஒரு மகாகவியினாலியற்றப்பட்ட நூலள்ளு. நெடதந்தவிர அதிவீர ராமன் காசிகாண்டமும், கூர்மபுராணமும், வெற்றிவேற்கையும் இன்னுஞ் சிலசிறு நூல்களுமியற்றினன். இக்காலத்திலேயே ஈழதேயத்திலிருந்த மகாகவியாகிய அரசுகேசரியென்பவரால் இரகுவம்மிசந் தமிழிலியற்றப் பட்டது. அது மிகவும் சிறந்த நூலே. ஆயின் அது இந்தியாக் கரையில் மிகவும் வழங்கக்காணேனம். இக்காலத்து சமஸ்கிருதம் மிகவும் பிரபல்லியமடைந்ததென்பதும், தமிழ்வித்துவான்கள் பலரும் சமஸ்கிருதங்கற்ற அதிலுள்ளபடி தமிழிற் கிரந்தமியற்றத் தொடங்கின்றென்பதும், சிறந்தகவிகளாகிய அதிவீரராம பாண்டியன் வில்லிபுத்தூரர், அரசுகேசரி முதலியோர் சமஸ்கிருத நூல்களைத் தமிழிலெழுதுவதிற் றிருப்தியடைந்திருந்தமையே காட்டும்.

இனிப் புராணத்தைப் பற்றிச் சற்று விசாரிப்பேம். புராணந் தொடங்கிய காலத்திலேயே தமிழுக்கும் அஷ்டமத்திர்சனி வந்தது. தமிழ் மகிமையிழந்ததற்கும் சிறந்த காவியமுதலியவை யெழுதப்படாது போயதற்கும், புராணமே முக்கிய காரணமென யான் நினைக்கின்றேன்.

தமிழிலெழுதக்கூடிய பெரு நூல்களில் மிகவுஞ் சலபமா யெழுதக்கூடியது தல புராணமே. பிற்காலத்துத் தலபுராணங்கள் கணக்கற்றுப் பெருகியதும் இதனாலேயே இப்புராணங்கள் எழுதப் பட்டிருக்கும் பாலையிலிருந்தும் இப்புராணங்களிற் கூறப்படும் விஷயங்களிலிருந்தும், தமிழனங்கிற்கு வாக்குமாறிய விருத்தாப்பிய காலம் வந்தது தோற்றும். புராணகாலத்தை யிருக்குறாகப்பிரிக்கலாம். முற்கூற்றில் வரும் புராணங்கள் மிகவும் சிறந்தவைகளே. மேற்கூறிய குற்றங்கள் இவற்றிற்குப் பொருந்தா. இப்புராணங்களை இயற்றியோர், இராமாயணம் சிந்தாமணி முதலிய நூல்களை மாதுரியாக வைத்து எழுதினவர்களாகையால் இப்புராணங்களும் மிகவுஞ் சிறந்திருக்கின்றன.

பரஞ்சோதிமாமுனிவரியற்றிய திருவிளையாடற் புராணமும் சிவஞான முனிவரியற்றிய காஞ்சிப் புராணமும், கச்சியப்ப முனிவரியற்றிய தணிகைப் புராணமும் கச்சியப்ப சிவாசாரி யரியற்றிய கந்தபுராணமுமே புராணங்களுட் சிறந்தன.

திருவிளையாடற் புராணம் சிவபெருமானது அறுபத்துநாலு திருவிளையாடலையும் பற்றிக் கூறும். இதிலேயே பாண்டியரது சரிதமும் தமிழ்ச்சங்கத்தின் சரிதமுங் கூறப்பட்டுள்ளது. இது மிகவும் பழநூலள்ளு.

பெரியபுராணம் அறுபத்துமூன்று சிவனடியார்களின் சரித்திரத்தைக் கூறுவது; இது சேக்கிமார் சுவாமிகளாலியற்றப்பட்டது. சைவர்களால் மிகவும் கொண்டாடப்படுவது.

காஞ்சிப்புராணம் தனிகைப்புராணம் இரண்டும் தலபுராணம் இவை பிற்காலத்தன.

கந்தபுராணம் ஸ்ரீ கௌலாயபதியாகிய சிவபெருமானின் திருக்குமரர் சப்பிரமணியக் கடவுளின் சரித்திரத்தைக் கூறுவது. புராணங்களுட் சிறந்ததிதுவெனச் சொல்லவேண்டும் இதைப் பெருங்காவியமெனல் மிகவும் பொருந்தும் கம்பரா மாயனத்திற்குச் சற்றேகிட்டவரும் மகத்துவத்தையுடையது. கற்றறிந்தோர்க்கு மிகவுமாநந்தங் கொடுக்கும் வல்லமைத்து, சொற்க்கவை பொருட்சவை, சந்தச்சவை யேராளமாய் நிறைந்துள்ளது. ஆங்கிலேயர் முதலிய பிறசாதியார்க்குத் தமிழின் மகிமைக் கெடுத்துக்காட்டாக நூல்காட்ட வேண்டுமேல் முதல் இராமாயனம், இரண்டாவது கந்தப்புராணம் எனக் காட்டக் கூடியதைகைமைத்து. தமிழ்நூல்களிற் சிறந்தவற்றுள் முக்கியமான தொன்று. பதினாயிரத்துச்சொச்சச் செய்யுட் கொண்டது. இது தென்னிந்தியாவில் மிகவும் வழங்காமைக்கும் நமது சர்வகாலா சாலையாரால் எடுத்தாளப்படாமைக்கும் காரணம் யாதோ அது என் சிற்றறிவுக்கெட்டிலது.

இரண்டொரு நூற்றாண்டிற்கு முந்தியிருந்த தாயுமானவர் பாடல்களும் சாமான்னியமானவையல்ல. வேதாந்தக்கடலைக் கரைகளன்னெர்ந்து வேதாந்தம் முழுவதையும் செவிக்கு மதுரமான பாக்களாற் பாடியருளின தாயுமானவர் தமிழிறகோர் சிறந்த ஆபணமன்றோ? கற்றோர் தவிரக் கல்லாழூடர் வாயிலும் சாதாரணமாய் வருவது தாயுமானவர் பாட்டன்றோ? தாயுமானவரைக் கொண்டன்றோ அனேக ஏழைப்பண்டாரங்கள் வயிறுவளர்க்கின்றனர்?

புராணங்களை யிருக்கறாகப் பிரித்து முற்கற்றைப் பற்றிச் சிறிது சொன்னேன். பிற்கூற்றுப் புராணங்களின் காலமே தமிழக்குங் கலிகாலம். விருத்தாப்பியமடைந்த தமிழனங்கிற்குப் பஞ்சப் புலனும் இக்காலத்து கெட்டன போலும். இப்புராணங்ககளே தமிழைப்பாழாக்கின பெரும் பேறுடையன. ஆலையில்லாவுருக்கு இலுப்பைப்பூச் சர்க்கரை போலவும் ஊமைக்குளைவாயன் மகாவித்துவா னென்பது போலேயும் தட்டிப்பேச ஆளில்லாவிட்டாற் றம்பி சண்டப்பிரசண்ட னென்பதுபோலேயும் காரிகைகற்றுச் சொற்றொடுக்கப் பழகினோர் யாவரும் புராணமெழுதத் தொடங்கின் தமிழென்னபாடுதான்படாது? தமிழிலிருக்கும் புராணங்களோ நூற்றுக்கணக்கா யிருக்கின்றன.

ஆயினவை நூற்றுக்குத் தொண்ணாற்றொன்பது போகிப் பண்டிகையில் அக்கினி வளர்த்தற்கே தக்கனவாயின், இப்புராணங்

களிருக்கின்றனவென்று யாம் மகிழ்வும் வேண்டுமோ? இப்புராணிகார் தமிழிற்காவது உலகத்திற்காவது யாது நன்மை தான் செய்தனரோ! இவற்றை நினைக்குந்தோறும் எனக்குமனம் புழுங்குகின்றது; கானுந்தோறும் கண் கலங்குகின்றது. அந்தோ! இந்திலைமை தமிழுக்கும் வரவேண்டுமா! புராணகாலத்தின் முற்கூற்றிற் சிறந்த புராணங்கள் சிலவெடுத்துக் காட்டினேன். இப்பிற்கூற்றினும் சிறந்த புராணங்கள் சிலவளவேனும் எடுத்துக் காட்டிற் பெருகுமாகலின் காட்டாது விட்டனன்.

இது நிற்க கோவையென்னும் பெயருடைத்தாய், அகப்பொருண் மேலதா யியற்றப்படும் நூல்கள் தமிழிற் சிலவள். இவ்வித நூல்கள் வேறுயாதொரு பாஸையிலு மிருப்பதாகயான் கேள்விப்பட்டிலேன். இவை தமிழுக்கேயுரியன். இவற்றுட் பலவுளவேனும், மாணிக்கவாசகரியற்றிய திருக்கோவையாரும், பொய்யாமொழிப் புலவரியற்றிய தஞ்சைவாணன் கோவையுமே மிகவும் பலராலும் வாசிக்கப்படுவன்.

முற்கூற்றிய இலக்கண நூல்களன்றியாப்பருங்கலம், யாப்பருங் கலக்காரிகை என்னும் யாப்பிலக்கணங்களும் தண்டியலங்காரம், மாறனலங்காரம் என்னும் அணியிலக்கணங்களும் பழைய கிரந்தங்களே ஆயின் எக்காலத்திற்குரியனவோ அறியேன். பிற்காலத்தைய தமிழிலக்கணங்களுள் வைத்தியநாத நாவலரியற்றிய இலக்கண விளக்கமும், ஈசானதேசிகரியற்றிய இலக்கணக்கொத்தும், சுப்பிரமணியத்தீக்கிருதி இயற்றிய பிரயோக விவேகமும் சிவஞான சுவாமிகளியற்றிய தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தியும் இலக்கண விளக்கச் சூறாவளியும் சங்கர நமச்சிவாயப்புலவர் எழுதிய நன்னால் விருத்தியுமே சிறந்தன.

ஆயின், இவையாவுமியற்றமிழன்றோ? இயல், இசை, நாடகம் பற்றித் தமிழுக்கு முத்தமிழ் எனப்பேர் போந்திருக்க, இயல்மாத்திரங்கூறி மற்றையவிரண்டுங் கூறாதொழிந்தமையாது காரணம் பற்றியோ வென்பிரேல், ஐயன்மீர், தற்காலத்து நமக்குக்கிட்டியது இயற்றமிழோன்றுமே. இசை, நாடகம் இரண்டும் இறந்தனவெனக் கற்றிந்தோர் கூறுவர். இசை, நாடகம் என்னும் பெயர்களையும் பெருநாரை, பெருங்குருகு, குணநூல், முறுவல், சயந்தம், செயிற்றியம் என்னும் பெயர்களையும் இயற்றமிழப் புத்தகங்களிற்காண்கின்றோமன்றி இசை நாடகப் புத்தகங்களைக் கண்டேமல்லேம். இசைத்தமிழ் எனக் கூறப்பட்டது சங்கீத சாஸ்திரத்தையோ, அன்றிச் சங்கீதத்திற்கமைந்த பதங்களையோ அறியேம், நாடகத்தமிழ் எனக்கூறப்பட்டதும் நாடக இலக்கணமோ நாடகங்கள்தானோ அறியேம், நாடகங்களில், இவை தற்காலத்துத் தானதனா தந்தனானா என உரத்துக் கதறிக் களாரிகுலுங்க ஓங்கிமிதிக்கும் கூத்துக்களோ அன்றேல் ஆங்கிலேய சமஸ்கிருத நாடகங்களைப் போன்ற நாடகங்களோ அதுவுமறியோம்.

அது நிற்க ஆங்கிலேய பாஸையில் யாம் மிகுதியுங் கானும் வசனக்

கிரந்தங்கள் தமிழிறகிடையா. ஒவ்வொரு பாலையின் சரித்திரத்திலும் செய்யுள் முந்தியும் வசனம் பிந்தியுமே வருகின்றது. தமிழ் வசனம் வருங்காலம் வரையும் நிலைநின்றிலது போலும். தமிழ் வசனங்களுக்குள் முந்தியது பெருந்தேவனார் பாரதத்து ஆங்காங்குவரும் வசனங்களே. அதற்குப் பிந்தியவை நச்சினார்க்கினியர், பரிமேலழகர் முதலிய உரையாசிரியரால் உரையிலெழுதப் பட்டவையே இவையொன்றும் வசனக் கிரந்தமாகா.

கிறீஸ்து பிறந்து பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வசித்த வரும் ஆங்கிலேய துரைத்தன வித்தியாசாலையிற்றமிழ்ப் பண்டிதராயிருந்தவருமாகிய தாண்டவராய முதலியாரெழுதிய பஞ்சதந்திரமே முதன்முதலெழுதப்பட்ட வசனக்கிரந்தமாகத் தோற்றுகின்றது. வீரமாமுனிவரெழுதிய பரமார்த்த குருக்கையதற்கு முந்தியதேல் அதுவே முதற்கிரந்தமாம். வசனத்தின் மகிமை தெரியாமையினன்றோ நம்முன்னோர் வசனத்தில் நூல் செய்யா தொழிந்தனர். அவர்களியற்றிய செய்யுட்கிரந்தங்களிற் சில வசனத்திலெழுதப்பட்டிருந்தால் சிறந்திருக்குமன்றோ!

அது நிற்க ஆங்கிலேய பாலையில் சாஸ்திரங்கள் அனேகமிருக்கின்றனவே, இவைபோற் சாஸ்திர நூல்கள் தமிழில்லையாவென்பீரேல் ஏன் இல்லை? கெவளிநூல், பஞ்சபட்சி, கனவு நூல், சகுனநூல், இரேகைநூல் முதலிய சாஸ்திரங்கள் அளவிறந்தன இருக்கின்றன.

நீங்கள் கூறும், மற்றைய சாத்திரங்கள் மிலேச்சராகிய ஆங்கிலேயர் பிற்காலத்துக் கொணர்ந்தவையே. இவற்றை யெல்லாமொரு பொருட்படுத்தி நம்முன்னோர் கவனித்திலர்

"அலகுசால் கற்பி னறிவுநூல் கல்லா
துலகநூ லோதுவ வெல்லாங் - கலகல
கூங் துணையல்லாற் கொண்டுதூ மாற்றும்
போழந் துணையறிவா ரில்."

எனப்பாடிய நம்முன்னோரா தற்கால ஆங்கிலேய சாஸ்திரங்களைக் கவனிப்பவர்? ஆயினும் வாக்குவார்தம் வருமேல் இச்சாத்திரங்கள் யாவுந் தமிழிலிருக்கின்றனவென நம்பண்டிதர்மார் கூறுவார். அவை யெங்கிருக்கின்றனவோ? ஏன் வெளிப்பாடா திருக்கின்றனவோ? இவை கைக்கஞ்சனமிட்டுப் பார்த்தேயிய வேண்டும்.

தமிழிலே வேதாந்த சித்தாந்தப் புத்தகங்களனேக மிருக்கின்றன. சிவஞானபோதம் சிவஞானசித்தி முதலிய பதினான்குசித்தாந்தப் புத்தகங்களும் கைவல்லியம்ஞானவாசிட்டம் முதலிய வேதாந்தப் புத்தகங்களும் இருக்கின்றன. இவையாவும் யாவராலும் வாசிக்கக் கூடியனவல்ல. இலக்கிய இலக்கணப் பயிற்சியடையோ எனாருவன் வேதாந்த சித்தாந்த 'மறிந்தோரிடத்தில் வாசிப்பானாயிற் சந்தேகமறக்

கற்கமுடியும். இந்நூல்கள் வேதாந்த சித்தாந்தம் வாசிக்குஞ் சிலராலன்றி ஏனையோர் பலராலும் வாசிக்கப்படுவெனவன்று. காஞ்சிப்புராணமும், தொல்காப்பிய சூத்திரவிருத்தியும் இயற்றிய சிவஞானமுனிவரே 'திராவிட மகாபாஷியம்' என ஒரு பெரிய சித்தாந்த நூலியற்றியிருக் கின்றனர். கற்றுவல்ல சகவராலுந் துதிக்கப்படும் அந்நாலைச் சகவர்க்கும் எனிதிற் கிட்டும்படி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தும் புண்ணியவான் யாரோ! அந்நால் நங்கைக்கு எந்நாட்தான் கிட்டுமோ! இதுவன்றி சிவஞானமுனிவர் தர்க்கசங்கிரகம் அன்னம்பட்டியும் என்னும் தர்க்க நூலை மொழி பெயர்த்திருக்கின்றனர். இதுவன்றி வேறு சில தர்க்க நூல்களுமிருக் கின்றன. சோதிட நூல்கள் அநேகமுள; கணித நூல்கள் சிலவுள.

இதுகாறும் தமிழ் நூல்களின் பிரிவுகளை யெடுத்துக்காட்டி ஒவ்வொரு பிரிவிலுஞ் சில நூல்களை யெடுத்துக்காட்டினே ணேயன்றி நூல்யாவற்றையுமெடுத்துக்கூறத் தொடங்கினே னல்லன். தமிழிலிருக்கும் அளவிறந்த சிறு நூல்களையு மதுகாரணம் பற்றியே எடுத்துக்கூறிலேன் கூறியவற்றிலும் குறிப்பாய்ச் சில பல சொன்னேனன்றி ஒவ்வொரு நூலைப்பற்றியும் சகலதுஞ் சொல்லத் தொடங்கினேனல்லன். இதை நினைத்துகற்றிந்த பெரியோர் யான் கூறியும் கூறாதும் விட்ட குறைநிறைகளை மன்னிப்பாராக.

இவையித்தன்மைத்தாயிருக்க, தற்காலத்தமிழருக்கும் நிலைமையெடுத்துரைக்கவும் வேண்டுமா? அருமறையோது மந்தணாளர்க்கெல்லாம் ஆங்கிலேய பாஷை சுயபாஷையும் அன்னிய பாஷை தமிழமானது இக்கலிகாலத்தின் கூத்தோ! ஆங்கிலேய பாஷையிலோர் சிறுகிரந்தந் தெரியாதிருத்தல் அவமானமாக, கம்பர் பாடியது இராமர்கதையோ தருமர்கதை யோவென வினாவல் மரியாதையாயது கலிகாலவிநோதமே! ஆங்கிலேய பாஷையை அடுப்படியிற்கேட்பேமேல் தமிழ் தானெங்கு போயிற்றோ! தந்தைக்குத் தலையிடிக்க மயானத்தில் விறகடுக்கிய சண்டாளன் கெதியாயிற்றனரோ தமிழர்கெதி! தொட்டிலிற் பழக்கஞ் சுகுகாட்டு மட்டும் என்னும் பழமொழியும் பாஷை விஷயத்திற் றவறிற்றனரோ! இந்நிலைமையை விஸ்தரித்தாம் பயனென்! வருந்தியழைத்தலும் வராதவரா. ஆயின் தற்காலத்துத் தமிழ் கற்றோர் யாருமிலரா என்பிரேல் உளர், அனேகருளர் இருந்துமென? போகுமுயிரை யிமுத்துப் பிடிக்க முடியுமா? இன்னுமொரு இராமாயண மெக்காலத்துக் காணப் போகிறோம்? இன்னுமொரு குறள் யாவர் இயற்றப்போகிறார்? இன்னுமொரு கந்தபுராணமிரங்கித்தான் வருமா? தற்கால வித்துவான்கள் இயற்றக்கூடியவை இரட்டைமணிமாலை, அந்தாதிமுதலிய சிறு நூல்களே. சிறந்த வித்துவானெழுதுவது கலம்பகலே இதற்குமேலியற்ற எவரான் முடியும்? அந்தோ! அந்தோ! தமிழன் மகிமை தற்காலத்து நன்றாய் விளங்கிற்றே! தமிழ் திருந்த வேண்டுமெனும் விருப்பமுடையோர் அந்தாதி கலம்பகம் முதலியவை

யெழுதுவதனாலென்ன பயன்? அவ்வாறு எழுதினும் அதினும் புதிதேதாவது சொல்வரா? சொல்லார். அந்தோ அதுதவறென்பர். கூறும் பொருளும் கூறும் விதமும் முன்னோர் கூறியவிதமே கூற வேண்டுமாயின், திருந்துவதற்கு வழி யெங்கநோ? உருவகம், உவமை முதலியவும் முன்னோர் கூறியவற்றிற்பிறிது கூறிற்றவ ரென்பரேல், ஜயன்மீர், தமிழ்யும் வழிதானெவ்வாறோ?

முன்னோருகால் யானியற்றிய செய்யுளொன்றில் காக்கையிற் கரியகூந்தல் என்றெழுதியதற்குப் பண்டிதர் மூவர் "முன்னோர் யாவரும் இவ்வாறு கூற வில்லையே; இது தவறு" என்றனர். முன்னோர் காக்கை கரிதென்று சொல்லாவிட்டு காக்கைகரிதல்ல வெனக் கூறக்கூடிய பண்டிதருடன் யாம்யாது செய்யலாம்? முன்னோர் கூறியவற்றையே திருப்பிக் கூறுவதிலாம் பயனென்னோ? கூறியது கூறலுங் குற்றமாமன்றோ? செய்யுளொழுதவல்லோர் தமிழிற் புதிதாயொன்றெழுதுவதற்கு மொழிபெயர்ப்பரேல் பிரயோசனமாம். அன்றேல் பிறபாலையிலிருந்து மொழிபெயர்ப்பரேல் பிரயோசனமாம். தமிழிற்கு முக்கியமாய் வேண்டியவை வசனக்கிரந்தங்களும், தேசசரித்திரங்களும், தற்காலசாஸ்திரங்களுமே. இவற்றுளொன்று செய்வோர் நன்மை செய்வோராவர்.

ஓரு கலம்பகமமுதுங் காலத்து ஆங்கிலேய பாலையிலிருந்து ஒரு நூலையாவது அல்லது சொந்தமாக ஒருவசனத்தையாவது எழுதுவோர் தமிழிற்குதவி செய்தோரும், தமிழருக்கு நன்மை செய்தோருமாவர். அது விட்டுச் சீரெண்ணியகராதிபார்த்துச் செய்யுள் செய்வதில் யாது பயன்? தமிழ் திருந்துவதெவ்விதம்? அன்றித் தமிழ் எந்நானுமிந் நிலைமையிலிருந்தல் வேண்டுமா? தமிழ் வித்துவான்கள் யாவருந் தமிழின் தற்காலநிலைமையைக் கவனியாதிருக்கின்றனரே!

தமிழர்களே, உங்கள் சுதேசாபிமானம் எங்குபோயிற்று? தமிழின் ஆயுள் முடிந்ததென்பிரோ? அவ்வாறு கூற்றக் அதையிட்டாது தமிழை விருத்திபண்ண வேண்டியதே சுதேசாபிமானிகளின் கடமை. தமிழ் இருந்த நிலைமையை நோக்குங்காலத்து அதன் மகிமை புலப்படவில்லையா? ஆங்கிலேய பாலை முதலிய பாலைகள் போற்றிருந்துவதுங் கஷ்டமா? இவ்வித பாலையைக் கைசோரவிட உங்களுக்கு மனம் வருகின்றதா?

காக்கைக்குந் தன் குஞ்ச பொன்குஞ்சென்பரேல் நமது தமிழ்ப் பாலையை விருத்திபண்ணுதல் நமது கடமையன்றோ? தமிழிருந்த நிலைமையையும் தமிழிருக்கும் நிலைமையையும் நோக்குங்காலத்து "நீயிருந்த வச்சியென்ன நீ விழுந்தபள்ள மென்ன" எனத் தற்காலத்தமிழ்ப் புலவர் ஓருவருடன் கூற வேண்டியிருக்கின்றதே! (In to what pit thou seest, from what height fallen) ஜயன்மீர் கைவிடாதேயுங்கள். அந்தரித்த நேரத்திற் கையுதறுவது ஆண்மக்கட்கழகோ? ஜயன்மீர் நும்மாலியன்ற மட்டும் தமிழ் வாசியுங்கள். இயன்றமட்டும் விருத்தி செய்யுங்கள். இயன்ற மட்டும் பரப்புங்கள். ஜயன்மீர் இது நும்கடனாம். பண்டிதர்கள்

இருக்கிறார்கள் தமிழூப் பாதுகாத்துக் கொள்வார்கள், நம்வேலையை நாம் பார்ப்போம். என்று சொல்லாதேயுங்கள். பாலையும் வைத்துப் பூணையெயுங் காவல்வைப்பார்களா? பண்டிதர்களால் வரும் நன்மையோ சிறிது, சிறிது மிகவுஞ் சிறிது. அவர் செய்யுங் தீமையோ கொடிது, கொடிது மிகவுங்கொடிது ஆங்கிலேய பாலைகற்றுச் சாஸ்திரப் பயிற்சியுள்ள நீங்களே நன்மை செய்ய வேண்டும். சகலர் நம்பிகையுமங்கள் மேலேயேயிருக்கின்றது. தமிழனங்கு தள்ளாடும் பருவமெனக்கை விடாதேயுங்கள். நுழம்மனதை யொருப்படுத்தித் தமிழ் கற்கத் தொடங்குங்கள்.

முற்றிற்று.

வெறும் காய்வதோடு சூடாகி கிடை தூஷிய பாலாக்காவில்
வழும் நட்டாட கூவிட்டாக்கா ஏதே நான்கு போல்கிடு
வாகி னாக சங்கயிடிரி தீரை சங்கயாக நாமிகை
நாகாக குடுபு வீட்டிக்காப்பு இன்று போல்கிடு

இன்று தொலைவா நாக்காவா நாக்கு நாக்கா நாக்காவ
நாக்கா நாக்கு நாக்கு நாக்கு நாக்கு நாக்கு நாக்கா நாக்கா
நாக்கு நாக்கு நாக்கு நாக்கு நாக்கு நாக்கு நாக்கா நாக்கா

அறுசீர்க்கழி நெழலாசிரிய விருத்தம்

மலர்தலை யுலகின் மாந்தர் வழங்கிடு மொழிக டம்முட
பலர்புகழ் தகைகமை வாய்ந்த பாதைகள் பலவா னாலும்
நலமிகு மிந்து தேசத் தோங்குதென் னாட்டு கோர்க்குத்
தலைமையா யதுவே நோப்பி றமிழென்ப ரறிவு சான்றோர்.

சீவகன் சரிதந் தேவ ரூரைத்ததுஞ் சேர் கோமான்
கோவலன் சரிதந் கொண்டு கூறிற்றும் புலவர் வெட்கக்
காவலன் சரிதங் கம்பர் கழறிற்றாங் கருதிற் நோல்லை
நாவலன் குறளால் நீதி நவின்றதுந் தமிழா லன்றோ ?

முத்தமி ழெனாவே யாரும் மொழிந்திடும் பெயர் கொண்டுள்ள
தித்தமி ழெனினு மிந்நா னிசையொடு நாட கத்தை
யெத்தமிழ் வல்லார் வாய்க்கண் டொரிவண் முன்னோர் செய்த
புத்தக வேற்றிற் கண்டே புகலுவ ரவற்றின் சால்பு.

ஆதலி னிலாத் செய்த லறிஞர்தங் கடமை யென்றும்
ஒதுநா வியற்றின் மாந்தர்க் குறுதொழில் புரித லென்றும்
பூதலத் தறிவொ டின்பம் புகழொடு பரக்க வென்றும்
ஏதமில் பொழுது போக்கி லின்பந்தா னுகர்த லானும்.

திருவளர் பாஞ்சா லத்து பீதத்தன் ஞானி யாகி
வெருவரத் தமர்சிற் றினபம் வெறுத்தவ னிருந்த வாறும்
பொருவிழி மாதர் தம்மா லவனிலை போக்க வெண்ணி
ஓரு மணம் பேசித் தந்தை யொற்றனை விடுத்த வாறும்.

அத்தினா புரத்து மன்ன னன்பொடு வளர்த்த நல்ல
புத்திரி சுலோச னாவைப் புரவலற் கீவ தற்கே
ஒத்தது மவளை லீலா வதியுளம் பொறாமை கொண்டு
குத்திரத் தோடுங் காட்டிற் கொலைசெய முயன்ற வாறு.

கொலைஞர்தம் பரிவாற் றப்பிக் கோமகன் றுகைணயாச் செல்ல
மலிவளப் பாஞ்சா வத்தை மங்கைச்சிசன் றடைந்து வாறும்
கலசமீன் முலையாள் சாவித் திரியெனக் கள்ள வேடம்
பொலிவூப் பூண்டு பாங்கி யாகியே புகுந்த வாறும்.

மன்னவன் மைந்தன் தத்தன் மங்கைதன் னலத்தைக் கண்டு
தன்னுணர் வழிந்து காதல் கொண்டதுந் தங்கை தன்னைக்
கண்ணிகண் டறிந்து காதல் கலைந்திட விரு செய்து
தன்னிரு முயற்சி குன்றத் தற்கொலை புரிந்த வாறும்.

அரசிளங் குமரன் மற்றை யரசிளங் குமரி தன்னைப்
பெருமகிழ் வோடு வேட்டுப் பேறிவ ண்ணடந்த வாறும்
ஓருதனி நாட கம்மா வலுகுளார் மகிழ்ச்சி கூரப்
பொருவருந் தமிழிற் றத்து சம்பந்தன் புகழ்பூண் டானே.

பொன்னலங் கனிந்த பேதை சுலோசனை யெவரும் பேணும்
ஓண்ணுதல் பதுமக் கண்ணி பாஞ்சாலத் துயாகோச் செல்வி
மண்ணினிற் கொடியோள் லீலா வதியென்ப மாதார் மூவர்
எண்ணிடி னிவரே கண்ட ரிக்கதை சிறப்பிப் போரால்.

செப்பருங் குணத்தின் மைந்தன் பூந்தத் னவற்குத் தோழன்
ஓப்பிலாத் தகைமை வாய்ந்த வயர் கமலாக ரனே
எப்பழி தனக்கு மஞ்சா வியற்பிர தாப சீலன்
செப்பிய மைந்தர் மூவர் தெரிவையர் மூவர்க் கொட்பார்.

கதையினி துரைக்குஞ் சீருங் கதையுளார் குணங்களெல்லாம்
பதிதூ மனத்திற் செவ்வே பண்டொடு காட்டுஞ் சீரும்
விதியுல் களங்கா லங்கள் விளங்கவர் ணிக்குஞ் சீரும்
பொதிதரு மென்னி னிந்நூற் சிறப்பெயார் புகலற் பாலார்.

கூர்மை கூக்குப் புதை மூதை கூஷை
பூரம் கூரும் கூக்குப் புதை மூதை கூஷை
கூரும் கூரும் கூக்குப் புதை மூதை கூஷை

கூரும் கூரும் கூக்குப் புதை மூதை கூஷை
கூரும் கூரும் கூக்குப் புதை மூதை கூஷை

—
சிவமயம்
கோணை முத்துக்குமாரசவாமி யூசல்
காப்பு

விரிகடல்துழ் தென்னிலவங்கைக் கரையின் மேய்
 வீங்குபகுழ்த் திருக்கோணை சலத்தில் வாழுங்
 கரியவனும் நான்முகனுந் தேடிக் காணாக்
 கண்ணுத் லோன்றாரு முத்துக்குமாரன் மீது
 யெருமை செறியன்பு மிகுந்தாஞ்சல் பாட
 பேணுபவாக் கருள்சூரந்தே துன்ப நீக்கும்
 கரடமதக் கயமுங் கொண்டுள்ள வெங்கள்
 கணபதி தன்னிரு சரணங் காப்பதாமே.

சௌஷ்டத் திருமணி மண்டபத்தி னாடே
 செம்பவளங்கால் முத்தங் கயிற்தாகக்
 ஏஷ்டத் வயிரமணிப் பலகை பூட்டி
 யிருபூறுமுந் தேவியர்க் கினிதுவைகப்
 பார்ஷத்த பலலுயிரு மினிது வாழப்
 பண்ணவரும் விண்ணவரும் பாடியாடக்
 கூஷ்டத் வேலினொடு தூர்முற் கீணட
 கோணை முத்துக்குமாரே யாழெருசல்.

சோதி நவரத்ன மணிமகுட மின்னங்
 சுடர்வீசுவகுழை கடனைத் தோள்கடாங்க
 ஏதுமிலா அன்பாகளுக் கிண்பழுட்டு
 மிலங்கிலை வேலொன் கரத்தினி னிதுமேவ
 பீக்கப்பன் மணிகளொடு மதாணியா—
 பேணுபவர் முகமதனிற் களிநின்றாட
 கோதைபசும் பட்டினுடன் பாங்கராட
 கோணைமுத்துக் குமாரே யாழெருசல்.

வெண்டராக் கவினக நிழல் பரந்துமேவ
 மெல்லி யலாரிரு மருங்குங் கவிபோட
 தண்டவள வத்தாம நறுவாசம் வீச்த
 தகைமை செறிவே தியாக்கள் வேதமோத
 பண்டமு விமாகதர்கள் கீதம்பாட
 பரத நாட்டிய மாதுர் நடனமாட
 கொண்டறவழ் தண்டலைகள் தழுந்தேயோங்குங்
 கோணைமுத்துக் குமரரே யாழிருசல்.

திருமருவு திரிகோண மலையில் வாழுஞ்
 சீரியந் சண்முகமாஞ் செல்வப்பேரோன்
 தருமெமனுந் துறையினிறை பொருளி றைக்குங்
 தயாளகுண னியற்று திருக்கோயிறன்னிற்
 பரவையெழு மோதை யெனவன் பாராங்பப்
 பார்த்தவர் கண்களிக்க மனமகிழ்ச்சிக்கர
 குருமருவு சம்பந்தப் புதிகம் பெற்ற
 கோணைமுத்துக் குமரரே யாழிருசல்.

மரபுநிறி தவறாத மறையோர் மற்றோர்
 மாதர்களுஞ் சிறாருமன மகிழ்ந்துநோக்கக்
 கருமை செறியவ விழிகண்மனத் தினோடுங்
 களநிறை சந்திதிமுன்னின் றாசலாட
 முருகுசெறி வள்ளிதுய்வ யானை நோக்க
 முகமதனின் சிறுமறுவல் கனிந்து தோன்ற
 குரைகடல்து ழீழவள நாட்டின் மேய
 கோணைமுத்துக் குமரரே யாழிருசல்.

மங்குல்படி சிகர நெடுமிமய மாதும்
 மறைநாலுந் தேடரிய கடவுடாமுந்
 தங்குமெழிற் றுணைவியரோ ரேஞ்சன்மீது
 தந்யலென்முந் தருளுமியல் மகிழ்ந்து நோக்க
 பொங்குமதக் கரிமுகவன் புகைமெய்த
 புந்தரானும் மாலயனும் போற்றிநிற்கக்
 கொங்குல வுமிந்த டாமத்தண் டோட்
 கோணைமுத்துக் குமரரே யாழிருசல்.

சந்தணமுஞ் சண்பக மும்வளர்ந்தே யோங்குந்
 தண்பொதியக்குறும் னிக்குத் தமிழையோத
 கந்தமெறி சோலை வளா பழனிமேய
 கருணை செறியறுமுக வவாடீருசல்
 பந்தமறுத்துனை யேததும் முனிவர் விண்ணோர்
 பார்வாழ்ச் சிங்கமுகத் தவணன்றன்னைக்
 குந்தமொடு முன்றிடந்து வாகை பூண்ட
 கோணைமுத்துக் குமரரே யாடீருசல்.

திங்களோடு கங்கைநறுங் கொன்றை தூடின்
 செஞ்சடை யோன்றன் புதல்வா வாடீருசல்
 சங்கமொடு சக்கரமுந் தாங்கி நின்ற
 சலசலோ சன்னம்ருகா வாடீருசல்
 பொங்குபுகழ் நால்வேதும் புகன்றவித்த
 போதனை முன்றனள புரிந்தோ யாடீருசல்
 குங்குமமுஞ் சந்தணமுக் கமமுமார்பக்
 கோணைமுத்துக் குமரரே யாடீருசல்.

செம்பகுமை திருமருகா வாடீருசல்
 சிவபெருமானருள் புதல்வா வாடீருசல்
 அம்பவளவாய் மனியே யாடீருசல்
 அருள்சுரக்குந் திருமுகத் தோயாடீருசல்
 வெம்பிறவி தீர்ப்பவரே யாடீருசல்
 விமலைதெய்வ யானெயோடு மாடீருசல்
 கும்பமுலை வள்ளியோடு மாடீருசல்
 கோணைமுத்துக் குமரரே யாடீருசல்.

தக்தைவிடு தாது The Parrot Messenger

தேனோங்கு பூம்பொதும்பர்ச் செறிந்து பசந்தழைபரப்பி
வானோங்கு கேமாவில் வாழும்மிளம் பைங்கிளியே
மானோங்கு மைவிழி யென் வஞ்சியிடைப் பைந்தொடபால்
நானீங்கு புலம்புமொழி நற்கிளியே கூறாயே
நங்கையவள் பாற்சென்று நலம்பெற நீகூறாயே.

இந்துருதற் சந்தவளைச் சுந்தரியென் னின்னுயிர்பாற்
சத்துரடந் திளங்கிளியே தமியேன்சொற் கூறுதியால்
முந்திருவ குஞ்சிறியேம் முன்றிலிலா டுங்காலந்
துந்தைமொழிந் திட்டதனைத் தவறுவதேன் வினவுதியால்
தானுமெனை மறந்தனளோ தத்தா அப் வினவுதியால்.

மல்லிகைசண் பகங்கோங்கு மந்தாரை வெட்சியுடன்
புல்லினமும் பலவளரும் பூம்பொழிலில் லக்காலம்
மெல்லமெல்லப் பந்துகொடு விளையாடுங் காலவடாய்
சொல்லியது மறந்தனளோ சுகமே வினவுதியால்
தோகையெனத் துறந்தனளோ சுகமே வினவுதியால்.

தீம்பலவி ண்மீலின்கட் டெரிவையவட் கியான்றியேன்
ஆம்பன்மலா மாலையனிந்தேன் மகிழ்ந்தன ளால்
சாம்பொழுதும் யான்மறவேன் தையலவ னிக்காலம்
வீம்பான் மறந்தனளோ வினவாய் பசங்கிளியே
வீணே புலம்புவதேன் விதியோ பசங்கிளியே.

பன்னிருயாண் டவளொடுயான் பயின்றிருந்து மிக்காலங்
கன்னிமுக நோக்கவிடார் கதவடைத்தார் கருணையிலார்
என்னிருகண் மணியனையா ளொக்குரிய ளென்றிருந்தேன்
என்னே யெனதெண்ண யின்றுபட்ட வாறந்தோ
ஏதிலனாளிங்கே யிரங்குவல் யான் பைங்கிளியே.

செல்வமிலை யென்றுரைப்பார் சிந்தியவர் மற்றொன்றுங்
கல்வியெனுஞ் செல்வங் கருதார் கருதாரால்
செல்வமோ வின்றிருக்குஞ் சென்றிடுமால் நாளைமற்றக்
கல்வியோ காலுமண்மேற் கற்றோப்பிரிலிலதால்
கல்வி சிறந்ததன்றோ கழறாய் பசங்கிளியே.

கல்விமிக விருந்தென் கணக்கிலசெல் வம்பிருந்தென்
மெல்லியற்கு நாயகன்மே விருப்பிலதேற் பைங்கிளியே
சொல்லரிய காதற் றுகடபவன் ளொன்றினன்றோ
நல்லார் மணம்புரிவார் நலம்பெறுவா ருண்மகிழ்வார்
நாரியார்பா விம்மாற்றம் நவிலா யிருஞ்சுககமே.

தந்தைமொழி தலைவகித்துந் தாய்சொன்மொழி யுள்
நந்தமக்குத் தீங்கிழைத்த னலமோ பசங்கிளியே (பொதிந்தும்
மெந்தாதுயார் ஞோக்கார் மனமெழுந்த வாறுரைக்கில்
அந்தோ மறுத்த லவசியமாம் பைங்கிளியே
ஆரூங் குறைசொல்லா ரறிவாய் பசங்கிளியே.

சொங்கமல லாள்விழியாட் சேர்க்கக் கருதுமுவன்
மங்கை தனக்கேற்ற மணவாளனோ புகலாய்
நங்கை நிலைக்கேற்க நடக்கலலனோ புவியிற்
கொங்கு மலர்மாலை குறங்கிற் களிப்பாரோ
கோதையிடம் மிம்மாற்றங் கூறுதியாற் பைங்கிளியே.

மூடருக்கும் பேடருக்கும் முதியோர் மெலியோர்க்குந்
தேடருகல் விரத்தினம்போற் றெறிவையர்கள் சேருவரேற்
பீடுடைய கல்விநலம் பெற்றிருக்கும் வாலிபார் யாம்
வேடுவெனரை வேட்பேமோ வினவாய் பசங்கிளியே
விரும்புவமோ சுந்தியாசம் வினவாய் பசங்கிளியே.

பெண்ணாருமை தான்றியாப் பேதையர்க்குப் பெண்கொடுத்தார்
மண்ணிலுளா காலம் வருந்துதற்கே பெற்றெடுத்தார்
கண்ணிலெரிற் தந்தைதமார் கடுநாகிற் கேயுபியார்
எண்ணி யினைந்தேங்கி யிருந்து பெறும்பயனென்
என்னுயிரை மாய்த்த வியைவதாம் பைங்கிளியே.

தும்பெருமை தாமறியாத் தஞ்சமிலாப் பெண்கடமை
வெம்புலிவாய் மானெனனன வீணை கொடுத்திடுவோர்
செம்பொற் றினஞ்டனே வெந்துயரஞ் சேர்வதிலுஞ்
செம்பொனிலா வின்பஞ் சிறந்ததெனக் கூறுதியால்
தெறிவையவட் கிம்மாற்றஞ் சீர்க்கிளியே கூறிதியால்.

உண்பதுவு முறங்குவது மூர்க்கதைகள் பேசுவதும்
பெண்கடோழி வென்றே பேதறுவா ரொருசாரார்
பெண்களுக்குத் தும்பதியே பெருந்தெய்வ மென்பார்சிலர்
பெண்களுக்கு மதிமைகட்கும் பேதுமிலை யென்பார்சிலர்
பெண்மணிபாலிவர் நிலைமை பேசாய் பசங்கிளியே.

மாதுரார் தாமிலரேல் மனையும் வனமாநல்ல
மாதுரார் தாமுளரேல் வனமும் வளமனையாம்
மாதுரா ரன்றோவில் வாழ்விற் கருங்கலுமிம்
மாதுரா ரன்றோ வருந்துவரிம் மாநிலத்தில்
மாதுசிரோன் மணிக்கிதை நீ வகுப்பாய் பசங்கிளியே.

கல்விநலம் பெற்றனரேற் காரிகையார் காதலர்க்குச்
சொல்லாருநற் றுணையன்றோ தொல்லுலகு சிறக்குமன்றோ
மெல்லியங்பாற் கல்வி விரும்பாத வீணீரலாம்
எல்லையிலா வின்பமதற் கிடையூறென் ரேயியம்பாய்
என்னிருகண் மனியனையாட் கியம்பாய் பசங்கிளியே.

கூட்டிற் பசங்கிளிபோற் கோதையரை யெப்பொழுதும்
வீட்டிலடைத்து வைக்கும் வித்தகர்க்கு யாதுரைப்பேன்
ழுட்டித் திறந்தெடுக்கும் பொருளாக கருதினரோ
கேட்டோர் நகைப்பதுவங் கேட்டிலரோ பைங்கிளியே
இஞ்சுகவாய்ப் பைந்தொடிபாற் கிளத்தாய் பசங்கிளியே.

அத்திமுதற் சிற்றெறும்பி றானவுயிர் யாவதிலும்
உத்தமராம் மாநத ரொருவரே பேசுவல்லார்
சித்தமகிழ்ந் தேபிற்பாற் றெரிவையரைப் பேசவிடார்
எத்தான் மறுத்தனரோ வினவா யிளங்கிளியே
எதுகுற்றஞ் செய்தனரென்றே வினவாய் பைங்கிளியே.

அந்தோ விசைப்பிதனை யரிவையர்க்குத் தீங்குபல
சிந்தை மகிழ்ந்தேபுரிவார் சிந்தியா ரொருசிறிதும்
பைந்தொடியார் தும்பாற் பரிதாபன் சற்றுமிலார்
இந்தநிலை தமக்குளதே லிருப்பரோ வாடவர்தாம்
எதுகொடி திதுகொடிதென் றிசையாய் பசங்கிளியே.

கண்ணைமறைத் தேகொடுபோய்க் காட்டில்விடும் பூஞ்ஞயையப்போல்
பெண்ணைமறை யடைத்துவைத்துப் பின்னொருவர் கைகொடுப்பார்
கண்ணால்முன் கண்டுமிவர் காதலர்சொற் கேட்டுமிலார்
எண்ணாது மென்னி யிருந்தார் பசங்கிளியே
இக்கொடுமைக் கியாதுசெய்வா ருரையாய் பசங்கிளியே.

ஓரிரவன் நோப்பகலன் றுயிருள்ள நாளளவுங்
காரிகைய ருடன்வாழவார் கணவரே யாமாயின்
ஓரிறையு மவவிருவ ருள்ளமதை வினவாகே
பாரிலே மணம்புரிவோர் பாதகாகாண் பொங்கிளியே
பரிவைதனக இம்மாற்றம் பகராய் பசங்கிளியே.

தந்தைதா யார்மகட்குத் தலைவற் றெரிவரெனும்
இந்தமொழிக் காதுரைப்பா யென்னிலிவர் தாம்விரும்பும்
அந்தமகன் றன்னைமக ஸந்தோ விரும்பினாலேல்
தந்தைதா யார்க்கென்னாந் தவிப்ப தவளன்நோ
சாந்துநீ தோகையிடஞ் சாற்றுதியாற் பொங்கிளியே.

தந்தையாரு வன்மகற்குத் தான்விரும்ப மோம்களை
மைந்த மணவென்றும் மைந்தன் வணங்கியெழுந்
தெந்தாயான் வேண்டே னிவளை விரும்புதியேல்
தந்தாய் மணந்திடுமெனச் சாற்றினனென் றேயுரைப்பா
தையலிட மிக்கதைநீ சாற்றுதியாற் பொங்கிளியே.

தன்மனைக்கோர் பசவேண்டிற் றம்பகலகாற் பார்த்திருந்தும்
பின்னுந் துணிவிலராய்ப் பேதுறுதன் மாந்தாகுணம்
என்னே மணவினையே லிமைப்பொழுதி லேமுடிப்பார்
சின்னப் பதுமைகொடு சிறார்செய்மணம் போலுமரோ
தெரிவையைவட் கிம்மாற்றஞ் சீர்க்கிளியே கூறுதியாய்.

ஆணாய்ப் பிறந்த வைசியம்வே நோர்குணமும்
பேணார்தம் பின்னுபியாம் பெண்ணைக் கொடுத்திடுவார்
நாணார் மதியார் நகைத்தே களித்திடுவார்
வாணாள் பசங்கிளியே மலடாக் கழித்திலரே
வான்விழிலென் னங்கையிடம் மாங்கிளியே கூறுதியால்.

வண்ணவிளம் பொங்கிளியே வையகத்து மணமினிதேற்
பெண்ணொருபால் விம்மியழுப் பிள்ளையாரு பாலலறக்
தண்ணறும் பூஞ்சோலைவிட்டுத் தாங்காயிய வெஞ்சுரமே
நண்ணியிலெங் கரியதுபோல் நாயகன்றுன் புறவுதுனை
காரியபா லிம்மாற்றம் நவில்வாய் பசங்கிளியே.

நண்ணுலகில் யாம்பிறந்து வாழ்வதினாலாம் பயினன்
எண்ணரும்வெந் துயர்போக்கி யின்பஞ் சுகியேமேல்
பெண்ணா னிருவருமே பேரன்பொடு வாழின்
நண்ணாது வெந்துயரம் நற்கிளியே கூறுதியால்
நனுகுமா லின்பமெலாம் நற்கிளியே கூறுதியால்.

அன்னாநடை கைவிழியா ஸம்பாண்மலர்க் கொம்பனையாள்
என்னிதய தூமரைக்கோ லிலக்குமியாம் பெண்ணாசி
கன்னன் மொழிகேளாது கஞ்சமுக நோக்காது
இந்நிலத்து வாழ்வதேவ னிறந்திடுவன் பைங்கிளியே
இப்பழிதான் சேருமென்றே யிசையாப் பசங்கிளியே.

என்னிதயந் தனதாக்கி யென்னுபிருந் தனதாக்கி
என்னையிவன் வருத்துதறா னிவடகழகோ பைங்கிளியே
மன்னிதுவே, பெண்கள்குணம் மற்றோ ரினியரன்றே
என்னே யிரங்கா விரங்காற் பசங்கிளியே
ஈதுகொடி தீதுகொடி திசையாப் பசங்கிளியே.

அந்தோ தவறுதலறியா துரைத்தனன் யான்
பெந்தார்ப் பசங்குழலாள் பாவமறியாள் கிளியே
தந்தைதா யாலில்ரேற் றரியாளன் பாங்கருடன்
வந்தாள் மகிழ்ந்தாள் வத்ந்தாள் பசங்கிளியே
வானுலகி னின்பமெலாம் வந்தனவாற் பைங்கிளியே.

பெண்மணியை யான்பிப்புறாட் பெற்றனனாற் செல்வமெலாம்
மண்ணைவற்றுட் பிறிதோர் பொருண் மதியேன் மதியேனால்
ஓண்ணுதறன் னுடனோ னொருயிரீ ருடலாகி
மண்ணுலகின் மகிழ்ச்சியிடன் வாழ்வேன் பசங்கிளியே
மங்கையவன் மனதற்ந்து வருவாய் பசங்கிளியே.

கன்னன்மொழிக் காரிகையாள் கமலவிழி யான்மறவேன்
கன்னத் தொளிமறவேன் களிவர யிதழ்மறவேன்
பின்னற் சடைமறவேன் பிடரினெழில் மறவேன்
பன்னற் கருந்கையும் மறவேன் பசங்கிளியே
பாவையுரு வென்மனத்தே பதிந்துளதாற் பைங்கிளியே.

அன்னமெனு மென்னடையு மஞ்சிறைய மயிலொயிலுஞ்
சின்னனக் கொடியிடையுஞ் செவ்வாய்க் கிளிமொழியுஞ்
சன்னச் சிலம்பொலியுஞ் தளவ நறுமணமும்
உள்ளாப் பசங்கிளியே நானோ மறவேனால்
நங்கைவடி வங்கிளியே நானோ மறவேனால்.

கொங்க லாஷுஞ் சோலைவள் மாங்கிளியே கோதையிடம்
நங்காய் நிற்காதலித்தே கலிவன் மெலிவானால்
தங்கா துபிரென்றாகத் தானின் சுரினன்றான்
நங்கா யிரங்கெனவே நவில்வாய் பசங்கிளியே
நங்கையிட மென்னிலைமை நவில்வாய் பசங்கிளியே.

வாக்க மாலை

நந்தியம் பெருவரைப் பிறந்து நாறகில்
சந்தன மிருகரை யெறிந்து தையலார்
வந்துவெண் மணலிடை வண்ட லாடுவார்
சிந்தை மாழ்குறப் புனிறெளிக்கும் பாலியே.

நெடுமலர்த் தாழையி ஞீழ்ர் கண்டுயில்
அடுதூழி லிடங்கரைக் கண்ணுற் றஞ்சியே
கொடுவிடாய் தவிர்த்திடக் குறுகு மேதிகள்
கட்டினி விருதருங் கரையி னோர்பூம்.

அந்தியம் பொழுதினி லவிழ்ந்த கூந்தலள்
சிந்திய மூக்கினள் சிவந்த கண்ணினள்
சுந்தர வடிவினோர் தோகை நின்றனள்
நொந்தனள் புலம்பினள் நுடங்கு மேனியன்.

செந்திரு வனையதோர் செவ்வி யாளிரு
பைந்தளி ரனையதன் கரங்கள் பான்மதி
முந்திடா குனுமெழின் முகத்தின் மோதினாள்
வந்ததவ் விதியெனக் கென்று மாழ்கினாள்.

எவருடன் கூறுவ னெவரை நாடுவன்
எவருளா ரேழையேற் கிரங்கு நெஞ்சினார்
எவரென திடுக்கணை பிரிய வோட்டுவார்
எவருளா ரெவருளா ரெனவ ரற்றுவாள்.

ஆண்டுதோ றாண்டுதோ றளிய னேங்கவும்
மாண்டகை யாரிவார் மனமி ரங்கினார்
வேண்டிய துணையெவார் விருப்பொ டெந்துளார்
ஆண்டுனை யிலாமையி னலைய லாபினேன்.

தண்டொடும் வேலொடும் தடக்கை வாளொடும்
மண்டபம் புரிகுவர் மறவ ரென்செய்கேன்
பெண்டனி யற்றன ளென்றும் பேணிலர்
அண்டகு மிரங்கிலு ரளியன் மீதரோ

அருந்துணை யாமென வடைந்து ஸோரெலாம்
பெருந்தனம் பறித்திடும் பெற்றி யாரெனை
வருந்தலென் றுரைத்திடும் வாய்மை யாரிலர்
பொருந்திற முணர்ந்திலன் புரிவ தென்கொலோ

குத்தியும் வெட்டியும் கொலைசெய் ஹோப்பெரும்
மித்திர் போனடித் துயிரை வெவ்வந்தர்
அத்திர மறைத்துவிட்டாவி வாங்குநர்
பத்தியி னிரைத்தனர் பாவி யென்செய்கேன்

மைந்தரும் மாதரும் மடிய நாயினேன்
வந்திவ ணரற்றலின் வருவ தென்கொலோ
எந்தையைப் போற்றியென் னுபிரை மாய்த்திட
உந்தி நீரொலித் தெழும்பாலி யுள்ளதே

இன்னன கூறியே யிலங்கு பூணினாள்
தன்னுயிர் மாய்த்திடக் கருதித் தன்கரம்
சென்னியி லேற்றியே தேவப் போற்றினள்
அன்ன காலையி லவண்டுத்த கூறுவாம்.

வீங்கிய தோளினன் விசித்த புடிலன்
வாங்கிய வில்லினன் வரிந்த வாளினன்
ஓங்கொலிப் பாலியின் கரையி நோடைவேய்
தூங்கலி நடந்தொரு தோன்ற ரோன்றினான்

உச்சியிற் றுலங்கிடு மொளிகொள் பூணினன்
வச்சிரக் கவசமொன் றணிந்த மார்பினன்
செச்சையிட் டழுகுறத் திரண்ட காலினன்
பச்சைமா லென்த்தகும் பாடுவத் தான்ரோ

மங்கையக் கரையிடை வருந்தல் கண்ணுறீஇ
வெங்கடுங் காலென விரைவி லேகியே
எங்குள னெங்குள னின்னல் செய்தவன்
நங்கையியன் னிவ்வண நலித லென்றனன்

வானவ னாயினும் மனித னாயினும்
தானவ னாயினும் தகுதி யுள்ளனேல்
மானமொன் றுடையனேல் வருக வென்முனம்
நானுள னிவெணன நும்பி கூறனான்.

தந்தையை யிழந்தையோ தாயி ழந்தையோ
மெந்தரை யிழந்தையோ மற்றும் யாரையோ
சுந்தரக் கொழுநனைத் தோற்றை யோவெனா
மெந்தனும் வினாவினன மங்கை பேசிலன்

இருநிதி பறித்திட விடுக்க ணுற்றே
பொருவரு கற்புனைப் பிரிந்து போயதோ
ஒருமொழி கூறிலை யறுக னென்னையோ
வெருவர லென்றுமே வீரன் கூறினான்

பெண்டனி யொருத்திரீ பெரிது நொந்திடக்
கண்டிது காறுமென் கணையெ டுத்திலன்
பெண்டனக் குதவிடாப் பேதை யாகிப்பின்
மண்டனி லுயிருடன் வாழ்வ தேனென்றான்

அண்டரும் மனித்தரு மரக்க ரும்நொடித்
துண்டுண்டாவிழத் துணித்து வீழ்த்துவன்
மண்டமர் புகுந்திடன் மங்கை யென்றிறல்
கண்டுநீ களித்திடக் கடிதிற் காட்டுவன்.

எந்திய வில்லொடு மெடுத்த வாளோடும்
ஏந்திமை நீயிடு மேவல் செய்திட
அந்துணை யாகநின் னடிமை பிங்குளேன்
சாந்துணை பொருதிடத் தருதி யோரவரம்

எனப்பல கூறிய விளவ றன்முகம்
மனக்களிப் புடனுயர் மங்கை நோக்கியே
எனைத்தொடர் பகைவரக எரிருக்கு மவவிடம்
உனைக்கொடு போவலென் றுரைத்துச் சென்றனள்

சென்றவத் தெரிவையின் சென்ற வீரனும்
குன்றவில் லியாத்தமைக் கொன்று வீழ்த்தினன்
என்றுமின் புகழுல கெங்கு மோங்கென
மன்றலங் குழலியும் வாழ்த்திக் கூறுவள்

இந்நகர் வேலையா மிவணு றெந்திடும்
நன்னகர்த் தெய்வம்யான் நலிந்து வாடி னேன்
இன்னலுன் ருணையினா லின்று நீங்கினேன்
மன்னவிந் நகரிடை மருவி வாழ்தியால்.

என்றுமிந் நகர்தனக் கின்ன லெப்திடா
துந்றிறங் கொடுபூந் திடுதி யோலமே
என்றுனை யடைந்தவ ரியாவ ராயினும்
சென்றவாக் குதவுதல் செம்ம வின்கடன்.

கோவிலுக் கெழுவல் யானென்று கூறியே
தாவுரும் பெருமையுத் தையல் சென்றனள்
கேவிதன் னானையைச் சிரத்தி னிற்கொடு
மேவின னந்நகர் மின்னும் வேலினான்.

000

சிரம வாய்ப் பூர்வத்தைப் பாலையுமில்லை
 என்ற கால முறையினாலே ஒரு நிலை
 போது கீழ்ப் பாலையினாலே ஒரு நிலை
 விடிருப் போல நூல்களைப் படித்து போக
 விட வாய்ப் பாலையினாலே ஒரு நிலை
 விடுவதைப் பாலையினாலே ஒரு நிலை
 விடுவதைப் பாலையினாலே ஒரு நிலை

பிரிவாற்றாமை

சௌபாக்கியவுடி சீத்தூர் - இராஜாம்பாளக்கு

"கண்டுகேட்ட உண்டுயிர்த் தழற்றிய மைம்புலனு
மொண்டொடி கண்ணேயுள்" - குறள்

இருளிரிய வெண்கதிர்க் களாங்கும் வீசி
 யெழுந்தவிளாந்திங்களெனு நுதலு மாங்கட்
 கருமணியி னொளிபரப்பட்டு திலகச் சாந்துங்
 கவின்பெறுநல் லிருப்ருவ நெளியுஞ் சீரும்
 பெருவிடமோ தெள்ளாழுகே வென்னு நோக்கும்
 பெற்கருநற் றேன்பொதியும் பவள வாயிவு
 கருதரிய விருகதுப்பி மூழிலுங் கண்டிடன்
 கண்ணினைக் களாங்றுகொலொ களிக்கு நாளே.

செவ்வியிளாந் தளிரனைய விரல்கள் நொந்து
 சிவப்பேற முறுக்காணி திருப்பி மெல்ல
 நவ்விழி சூழன் றிளைஞர் சிந்தை வாட்டி
 நலைநித்துப் புலன்னிக்க நறவு நாறுங்
 கொவ்வையிதழ் வாய்த்திறந்தே யின்சொற் கூறிக்
 குயிலிரியக் குழலுறையப் பாடப் பாடச்
 செவ்விகுனப் புலவருளங் களிக்கக் கேட்டேன்
 செவியினைகளன்றுகொல திளைக்கு நாளே.

செம்பவளத் தினைச்செதுக்கிச் செப்ப தாக்கிச்
 சீர்பெறவள் ஞாற்ததாளம் பதித்துப் பின்னா்
 இம்பருள சுகந்தமெலா மொருங்கு கூட்டி
 இனிதுபுகட் டியதெனலா மெழிலார் வாயில்
 வம்பருள தேவர்க்கல் கடைந்து பெற்ற
 உலகுபுக மூமுதுமொரு பொருளோ வென்ன
 வம்பவிழ்நற் றேறன்மிக மாந்தி யென்றன்
 வாயதுதா னென்றுகொலொ மகுமு நாளே.

காரிருளைப் பழித்தகருங் கூந்தன் மாட்டே
 கவின்பெற்றின் ரிலங்குநறுந் தளவந் தாழை
 பேர்ப்பறநற் றவனமுதற் பலவும் வீசும்
 பெருமணமு மினையில்லாப் பெட்டி னாகம்
 ஏர்ப்பறவே யணியிமாரு கலவைச் சாந்தின்
 இருமணமும் பெருமணமா யெங்கும் வீசு
 நாரிந்தன தொருமணமே பெரிதாக் கொண்டென்
 நாசிகைதா னென்றுகொலோ நயக்கு நாளே.

பூதலத்தின் மாதாபல ருளரா னாலும்
 புகலவுனக் கிணையெவரு மிலையே யென்று
 மாதர்சே யுணாநினென்று நினைந்து வாடு
 மதிமயங்கி யழலுமென்றன் மனஞ்சற் றாறுப்
 போதகத்தின் மருப்பெடுத்துக் கடைந்த பந்து
 போன்றவிரு முலையெனது புயத்தை மேவக்
 காதலொடு முனதுடலை யிறுகப் புல்லிக்
 கையிணைக னென்றுகொலோ களிக்கு நாளே.

000

காதலாற்றாமை

காதற் பிணியால் வருந்துங் கடையேன்மேல்
ஒதற் கருமெழிலா ஞளள மிரங்கிலளால்
ஒதற் கருமெழிலா ஞளள மிரங்கிலளேல்
பேதை யெளியேன் பிறந்தென் னிறந்தென்னே.

தந்தை வெறுக்கத் துமர்வெறுக்க யானலைந்துஞ்
சிந்தை சிறிதுந் தெரிவை பிரங்கிலளால்
சிந்தை சிறிதுந் தெரிவை பிரங்கிலளேல்
அந்தோவில் வாழ்வே துமியேற் குழிவாமால்.

உடலு மெனதுயிரு மொன்றா வளித்திடவும்
அடல்வேன் மதாங்விழியா எந்தோ விரங்கிலளால்
அடல்வேன் மதாங்விழியா எந்தோ விரங்கிலளேல்
கொடிது கொடிதம்மா துமியேன் குறுவாழ்வே.

ஊனு மிழந்தே னுறக்கமிழந் தேனறிந்துங்
காணற் கருமெழிலாள் கண்ணெஞ் சிரங்கிலளால்
காணற் கருமெழிலாள் கண்ணெஞ் சிரங்கிலளேல்
வீணே யுலகில் வெறியே னிறந்தென்னே.

000

**தீரு.தி.த.கனகசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் தெல்லிப்பழை
சீதம்பரநாதமுதலியாரின் புதல்வி சுந்தரம்பாளை மணந்த காலத்தில்
ஊஞ்சல் ஆடும் வைபவத்திற்குப் பாடியது.**

தென்னிலங்கை வடபாலநல் யாழ்ப்பா ணத்தில்திகழ்
தெல்லிப் பழையதனில் வாழுஞ் செல்வன்
மன்னர்பகழுந் தேத்துகுண சீலன் கல்வி
மகினமெசரி சிதம்பரநா தன்பெற் றீந்த
அன்னமெனு மென்னடையன் பவள வாயாள்
அரிவையர்தம் திலகமென அறிஞர் ஏந்துங்
கன்னல்மொழிக் காரிகைசுந் தரத்தினோடும் கவிஞர்
புகழ் சுந்தரரே யாழர் ஊஞ்சல்.

ஒங்குபுக ழீழவள நாட்டின் மேய
உயர்கோண மலையதனி லுதித்த மாட்சி
தாங்கியநற் குணசீலன் தம்பி முத்து
தந்தபுதல் வன்கனக சுந்த ரன்றன்
பாங்கரவன் மனையெனவே யூஞ்சன் மீது
பண்பும்வீர் றிருக்குமெழில் பலருங் கண்டு
தேங்குவகை யுடையமனத தினராய் நிற்கத்
தேமொழியாய் சுந்தரமே யாடாய் ஊஞ்சல்.

இந்தமகற் கிம்மகளே தகுமென் பாரும்
இம்மகளுக் கிம்மகனே தகுமென் பாரும்
தந்தைதமர் செய்ததவ மென்னென் பாரும்
தாம்புரிந்த தவமதுதா னென்னென் பாரும்
வந்திருந்தோ ரெவ்வெவரு மிவ்வா ரேத்த
மனமகிழ்ந்து தந்தைதமர் தம்மைநோக்கச் சுந்தரவென்
பிறையனை நுதலா னோடுந் தூய
புகழ்ச் சுந்தரரே யாடி ரூஞ்சல்.

குழலதனை மழையென்னல் கொடிதென் பாரும்
 கொடியதனை யிடையென்னல் கொடிதென் பாரும்
 மழலைமொழி யமுதென்னல் மடமென் பாரும்
 வாயிதழைப் பவளமென்னல் மடமென் பாரும்
 உளையனைய விழியென்னல் பிழையென் பாரும்
 உடுபதியே முகமென்னல் பிழையென் பாரும்
 சுழலுமனத் தினராகி யெவருஞ் தூழச்
 சுடரிழையே சுந்தரமே யாடா ரூஞ்சல்.

நன்நடையே நற்பிறப்பே நவைதீர் செல்வம்
 நல்லழகு கல்வியொடு பலவும் பெற்றேன்
 என்னைமணம் புரியிமாரு தகுதி யுள்ளோன்
 எவனுமிலை யெனுஞ்செருக்கு மனம் விட் தேக
 என்னையிவற் குரியமனை யாளே யல்ல
 எனவெண்ணி நானுபவங்கள் போலச் சென்னி
 தன்னைவளைத் திருக்குமொரு தைய லொடு
 தரணிபுகழ் சுந்தரரே யாட ரூஞ்சல்.

கல்வியறி விற்பிறப்போ டுயரோ முக்கம்
 கட்கினிய தோற்றமொடு கணக்கில் செல்வம்
 எல்லாவையு முடையவொரு கணவன் பெற்றேன்
 எனழிறுமாந் திருக்குநின் தெழிலை நோக்கிச்
 சொல்லரிய மனமகிழ்வொ டுனது தந்தை
 துணைவிதனை யருகழைத்தே சுட்டிக் காட்ட
 மெல்லவிளாம் பெண்களிரு வடம்தொட்டாட்ட
 மெல்லியளே சுந்தரமே யாடா ரூஞ்சல்.

தேனோழுகு நறுமலர்பன் ணீர்சவ் வாது
 தேடருநல் லத்தர்பல வாசம் வீசக்
 கானமலர்ப் பந்திரிடை மருவி யோங்க
 காணபவர்கண் களிக்கவொரு காட்சி யாக
 வானமிசைத் திங்கள்பல வுதித்த வேபோல்
 வயங்குபல தீபமொளி பரவ எங்கும்
 மீனவிழித் தவளாநகைக் கண்ணி யோடு
 மேன்மைசெறி சுந்தரரே யாட ரூஞ்சல்.

சொல்லநூற்று கவின் பெறுமண் டபத்தி னாடே

தூழ்ந்திருந்த சுற்றுமொடு நண்ப ரென்னும்
எல்லவரு மின்பமெனு நறவ மாந்தி

இருந்துகளி யாடுமொரு சமய நோக்கி
மெல்லவிது சமயமெனக் கணவன் றன்மேல்

விழிசெலுத்தி யுளமகிழ்ந்தே நாணுட் கொள்ளும்
முல்லையொடு மல்லிகைநல் வாசம் வீசும்
மொய்குழலாய் சுந்தரமே யாடா ஏஞ்சல்.

செந்தமிழோ டாங்கிலெய நூல்கள் கற்றுந்

தெவிட்டாது வடமொழியந் தேருந் தக்கோய்
சுந்தரமென் மாதுநின் தருகிற றங்குஞ்

சுந்தரத்தைக் கண்டுகளி கொண்டோ ராகி
வந்திருந்த மெந்தபொடு மாதர் யாரும்

மனமுவந்து பல்லாண்டு வாழி யென்னப்
பந்தமுலைத் துவரிதழ்வாய்க் கண்ணி யோடு
பரவுபுகழ்ச் சுந்தரரே யாட ஏஞ்சல்.

மணிதிகழ்செம் பொற்கலன்கள் சிரத்தின் மின்ன

வபிரமணிக் காதோலை மருங்கு மின்ன
அணிதிகழ்செம் பவளமொடு முத்தி னாரம்

அரியபெரு மதாணியொடு மார்பின் மின்னப்
பணிபுரிபொற் தொடியிரண்டு காரத்தின் மின்னப்
பாதசரந் தண்டையொடு காலின் மின்னத்
கணைபுரிய மிருபெரிய விழியின் மாதே
கணிமொழியாய் சுந்தரமே யாடா யூஞ்சல்.

மெந்தனொடு மாதுசகக் கடலில் மூழ்கி

மனமகிழ்ந்து பல்லாண்டு வாழி வாழி
சுந்தரநற் சிறுவர்ப்பலர் தோன்றிப் பெற்றார்

சுகமடையக் கிளார்மகிழச் சுகிதது வாழி
செந்திருவம் நாமகளு மொருங்கே வாழச்
செல்வருறை மனையென்றாஞ் செழித்து வாழி
தந்தைதமர் தஞ்சிறுவர் வாழ்வைக் கண்டே
தரணிமிசை நீடுழி வாழி வாழி.

பச்சையெப்பன்
பச்சையெப்பன் தர்மஸ்தாபணத்தின்
பொன் விழாவின் போது பாடுயவை

**On the celebration of the Golden Jubilee of
Pachaiyappa's Cherities**

பச்சையெப்ப னெனும் பெயர் பண்புற
 இச் சகத்தினி லெங்கு நிலவுக
 விச்சைதேர் கல்விச்சாலை விளங்குக
 மெச்சுதர்ம மென்மேலு நின்றோங்குக

ஜம்பதைம்பது மைப்பது மாகவே
 இம்பார் பல்லாண்டினிது விளங்குக
 நும்பி பச்சையெப்பன் கல்விந்ரசாலை
 அம்புவிப் பிறந்தார்கறி வூட்டியே

கல்வி யெங்குங் கதித்துப் பரவுக
 செல்வ மோங்கிச் செழிக்க விக்காசினி
 வெல்க நல்லன தீயன வீய்குக
 செல்க செல்க வஞ்ஞானத் திமிரமே

ஞான மோங்குக வோங்குக நல்லறம்
 தான மோங்குக வோங்குக தண்ணளி
 மா நிலத்தின்ப மோங்குக மோங்குக
 ஈன மின்றங் கிலேய விறைமையே

வாழ்க பச்சையெப்பன் சபாமண்டபம்
 வாழ்க பச்சையெப்பன் கல்விமாசாலை
 வாழ்க பச்சையெப்பன் செய்மகாதர்மம்
 வாழ்க பச்சையெப்பன் பெயர் வாழ்கவே

ஒரு சுறகவி

ஓங்குதிரைக் கருங்கடல்வெண் டரளமெறிந்
 தாட்டயர் வவரி மீதே
 போங்கொழுநர் வரவையியீர் நோக்கிவரு
 வலைச்சியர்தும் புதல்வர் தம்மை
 ஆங்கலையிற் பூள்சிறுமீன் பிடிக்கவிடுத்
 தகமகிழு மணிகொள் கைதை
 தேங்கமழ் லெண் மணற்கரைது ழீழநா
 டெனுமிலங்கைத் தீவின் மாதோ.

செந்தமிழின் செல்வதிமன மகிழ்ந்துறைய
 நகர் தமக்கோர் திலக மாகிப்
 பைந்தளிர்ப்பன் மரமெறிந்து கரையுடைத்துப்
 பூரண்டெழுமா பலிந்த கங்கை
 வந்திழியந் துறைமுகத்திற் கல்விசெல்வந்
 தலைத்தோங்கி மாந்தர் வாழக்
 கொந்தலாப்புஞ் சோலைபுடை தூழ்ந்திலங்கப்
 போழிந்துளாதாற் கோணக் குனரம்.

சீரேறு திருக்கோண மாமலையிற்
 புகழ்நிறுவிச் செழித்து வாழுங்
 காராளர் குலதிலகன் கதிர்காமத்
 தும்பியனுங் கவின்கொள் கோமான்
 ஏரேறு குழன்முத்துப் பிள்ளையெனும்
 பெண்மனியை யினிது வேட்டுப்
 பாரேத்துப் பலதாரும் மியற்றியறு
 முகக்கடவுள் புதங்கள் போற்றி.

இவ்வுலக வாழ்வினையோ ரிருவருமா
 யினிதுய்த்தே யிருக்கு நாளிற்
 கொவ்வையிதழ்க் காகைதன் னாயகற்குக்
 காதலறி குறியே யாக
 நவ்விவிழிக் கருங்கூந்தற் பிடிநடைய
 ரோரிருவர் நங்கை மாரோ
 டெவ்வுலகும் புகழ்ந்தேத்த வொருகுமர
 னளித்துமிக விண்புற றாளே.

இம்மூவர் தமின்மூத்தா ஸேற்றவிசா
 லாக்ஷ்மியனு மியல்பின் மிக்காள்
 விம்மியழத் தந்தைதும் ரூலகவாழ்
 விளவயதில் விடுத்து நீங்கத்
 தம்மிருகண் ஜெனபெற்றா மற்றிருவர்
 தமைக்கருதித் தம்மி னின்றுங்
 கொம்மைமுலைக் கனிமமாழியாள் பிரிந்ததுயா
 தணிந்திருந்தார் கூற்றை நொந்தே.

பின்னர்தம தருங்குலத்திற் சவாமிநா
 தற்குரிசில் பெப்பி னீன்றோன்
 பன்னிருஞ்சீர்த் திரவிடமாங் கிலேயமெனும்
 பாதைமிகப் படித்த மாட்சி
 மன்னுபுகழ் சுப்பிரமண் ணியமாற்கு
 மனமியைந்து மாந்த ரேத்தக்
 கன்னன்மொழி வள்ளியெனுந் தேனைமணம்
 புரிந்தீர்ந்தார் கடவுட் போற்றி.

தம்மருமை மகள்களிக்கத் தாங்களித்துத்
 தாய்துந்தை தங்கு நாளிற்
 தம்மினத்தார்க் கொருபுகழாய்த் தனையடைந்தார்க்
 கருந்துணையாய்த் தாயா யார்க்கும்
 இம்மையிற்பல் றறமியற்றி யிருந்தமுத்துப்
 பிள்ளையூபி ரழந்தா ளன்றே
 அம்மனைவு மழகிழந்த தவடமருங்
 களிப்பிழந்தா ரந்தோ வந்தோ.

மனையிழந்தான் மகட்போற்ற மருகனுந்தன்
 னனையிழந்த மனையை போற்ற
 அனையிழந்தா னுடன்பிறந்தாட் போற்றவற
 வின்ரெவரு மவஸைப் போற்றக்
 தனையிழந்தாள் தாயிழந்து தனித்தெவணோ
 வாழ்வதெனத் தளாச்சி கொண்டாள்
 எனையினியாஞ் செய்வதென மனந்தேற்றிச்
 சிலவருட மிருந்தான் பின்னார்.

தன்னருமை நாயகனைக் தனிவிடுத்துக்
 தானீன்ற தந்தை யேங்கப்
 பன்னருவெந் துயர்க்கடலிற் றந்தைவிழத்
 தும்பிமனம் பதைத்து வாட
 இந்நிலத்து வாழ்வையொளிது நங்கைதா
 னும்பிறந்தா ளௌன்னே யென்னே
 உன்னியனித தந்தைதமர் படுந்துயனே
 மென்னாவா ஹரைக்கற் பாற்றோ ?

கிள்ளைமிமாழிக் காரிகைதா னிறந்தனளைன்
 ரேயறிந்து கேள்வர் நொந்தார்
 வள்ளியைமைப் பிரிந்தனையோ வென்றமுதா
 ரயலவர்கள் வண்டு மூசுங்
 களைவிழ்ப்புங் கடம்பணிவோன் கருணையிலா
 னென்றமுதார் கண்டோ ரென்னே
 உள்ளமழிந் தென்செய்வே மென்செய்வே
 மென்றமுதா ரூரா ரெல்லாம்.

அன்னநடைப் பைந்தொடி யே யாரமுகே
 யாதரவற் றன்னா யென்றே
 யுன்னருமை மதலைநினைத் தோலமிட
 லுரிந்திலையோ வன்னை நீங்கி
 இன்னலுழந் துங்கணவ னியல்பழிந்து
 படுந்துயர மெண்ணி லாயோ
 என்னையொரு மொழிகழறா யெங்குற்றாய்
 பெண்மணியே யெங்குற் றாயே ?

முல்லைநறுங் குழலாளே யுனைப்பெற்றேன்
 றியர்க்கடலில் மூழ்க விட்டாய்
 அலலலுழந் துங்கணவ னலையவிட்டாய்
 பின்னவனை யாறாத் துக்கம்
 புல்லவிட்டாய் புதலவியையுந் தனிக்கவிட்டா
 யறவின்றைப் புலம்பவிட்டாய்
 வல்லையுயிர் தழந்துலக வாழ்வுவிட்டா
 யிங்கெதன்னே வள்ளி மாதே.

WANTED

1. "Not systems fit and wise,
Not faiths with rigid eyes,
Not wealth in mountain piles,
Not power with gracious smiles,
Not even the potent pen;
Wanted: Men

2. Wanted Deeds;
Not word of winning note,
Not thought from life remote,
Not fond religious airs,
Not sweetly languid prayers,
Not Love of caste and creed;
Wanted: Deeds

3. Men and Deeds;
Men that can dare and do,
Not longing for the new,
Not prating of the old;
Good life and action bold,
These the occasion needs,
Man and Deeds"

உதவிய நூல்கள்

1. திறனாய்வாளர் திருக்கோணமலை த.கனகசுந்தரம்பிள்ளை, த.சித்தி அமரசிங்கம், ஈழத்து இலக்கியச் சோலை, திருக்கோணமலை, 2003
2. திருக்கோணமலை தமிழறிஞர் தித.கனகசுந்தரம்பிள்ளை, தினீசிந்தராசா, திருக்கோணமலை மாவட்ட இந்து இளைஞர் பேரவை, திருக்கோணமலை, 1991.
3. தமிழ் நாடும் ஈழத்து சான்றோரும், க.செபரத்தினம், மணிமேகலைப் பிரசரம், சென்னை.
4. ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள், க.கைலாசபதி, மக்கள் வெளியீடு, சென்னை, 1986.
5. தத்தைவிடு தூது, நபாலேஸ்வரி, மகளிர் நலன்புரி மன்றம், திருக்கோணமலை, 1992.
6. ஈழமும் தமிழும், தி.நீ.சி.நடராசா, கலைமகள் வெளியீடு,
7. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, குல.சபாநாதன், இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களாம், கொழும்பு, 1995.
8. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கியம், மயிலைச்சினி.வேங்கடசாமி, மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம், 2001.
9. 19ம் நூற்றாண்டு தமிழ் இதழ்கள், அ.மா.சாமி, நவமணி

தமிழ்ப்பாதையின் பிறப்பு, தமிழ் என்ற பெயர் ஏற்பட்டமைக்கான காரணம், தமிழ்ச் சங்கங்கள் இருந்தனவா? தமிழ்ப் பாதையில் இருக்கும் இலக்கியங்கள், சமகாலத் தமிழ் மொழியின் நிலை, சமகாலத் தமிழ்ப் புலவரின் நிலை, மொழி பெயர்ப்பின் முக்கியத்துவம், தமிழ் மொழிப் பற்றின் அவசியம் போன்ற விடயங்களின் அடிப்படையில் தமிழ்மொழி, தமிழ் இலக்கிய வரலாறு தொடர்பான முக்கியமான விடயங்களை

1892 இல் முதன் முதலில் பேச முற்பட்டது

தி.த.சாவணமுத்துப்பிள்ளை

1865ம் ஆண்டு ஈழத்தின் திருகோணமலையில் தி.த சாவணமுத்துப்பிள்ளை பிறந்தார். தனது பதினெண்ந்தாவது வயதிலேயே சென்னை சென்று அங்கு சென்னை பசுசையப்பப்பன் கல்லூரியிலும் பின்னர் சென்னை மாநிலக் கல்லூரியிலும் கல்வி கற்றிருந்தார். “மோகனாங்கி” என்ற தமிழின் முதலாவது வரலாற்று நாவலை எழுதிய இவர் பாரதிக்கு முன்னோடியான ‘தத்தைவிடு தூது’ என்ற பெண்விடுதலை செய்யுளையும் எழுதியவராவர். 1902 இல் தனது 37வது வயதில் இவர் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார்.

ISBN 978-93-80244-96-9

00001

9 789380 244969

50 INRS, 100 SLRS, 6 USD, 4 EUR